

Đem Hạt Giống Tình Yêu Cắm Vào Máu

Contents

Đem Hạt Giống Tình Yêu Cắm Vào Máu	1
1. Chương 01 + 02	2
2. Chương 03 + 04	4
3. Chương 05 + 06	7
4. Chương 07 + 08	8
5. Chương 09 + 10	10
6. Chương 11 + 12	12
7. Chương 13 + 14	14
8. Chương 15 + 16	16
9. Chương 17 + 18	19
10. Chương 19 + 20	22
11. Chương 21 + 22	24
12. Chương 23 + 24	26
13. Chương 25 + 26	28
14. Chương 27 + 28	30
15. Chương 29 + 30	32
16. Chương 31 + 32	35
17. Chương 33 + 34	37
18. Chương 35 + 36	40
19. Chương 37 + 38	42
20. Chương 39 + 40	44
21. Chương 41 + 42	47
22. Chương 43 + 44	49
23. Chương 45 + 46	51
24. Chương 47 + 48	53
25. Chương 48 + 50	56
26. Chương 51 + 52	58
27. Chương 53 + 54	60
28. Chương 55 + 56	63
29. Chương 57 + 58	65
30. Chương 59 + 60	67
31. Chương 61 + 62	70
32. Chương 63 + 64	72
33. Chương 65 + 66	75
34. Chương 67 + 68 End	77
35. Vì Thanh	80

Đem Hạt Giống Tình Yêu Cắm Vào Máu

Giới thiệu

Cô định dùng cả cuộc đời này đi ươm mầm bông hoa tình yêu của mình. Cô vẫn nghĩ, chỉ cần cô sẵn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-hat-giong-tinh-yeu-cam-vao-mau>

1. Chương 01 + 02

MỞ ĐẦU

Em yêu anh! Em đã thực sự đem tấm lòng của mình cắm sâu vào, dùng tình cảm để kết thành, dùng tình yêu của em dành cho anh là đất mềm, khiến nó nảy mầm, cành lá dài ra, mọc tươi tốt. Tất cả sức sống này, em mong sẽ có được hạnh phúc chân thành của anh, làm cho tình yêu này nở ra rực rỡ như đóa hoa.

Tôi đã nói với Thuộc Đình như vậy, nhưng Thuộc Đình cười tôi, anh nói: “Em đã thấy qua ai mà hoa tình yêu nở ra chưa? Không nên nằm mơ.”

Tôi đã nhìn thấy qua! Tôi nhìn thấy cha mẹ tôi cùng cha mẹ anh trong lòng đều có hoa tình yêu, chẳng qua tình yêu của họ không giống như đóa hoa, nhưng hạnh phúc cũng giống nhau mà thôi.

Lần đầu tiên lúc cùng Thuộc Đình nói, anh cười nói tôi nằm mơ. Khi đó chúng tôi đều nhỏ, chỉ mới năm tuổi.

Thời điểm lần thứ hai nói với anh, tôi đã dùng thời gian tám năm để xác nhận tôi yêu anh, tôi nghĩ vĩnh viễn muốn cùng anh một chỗ, vì thế tôi đem tình cảm của mình gieo xuống, chờ đợi sẽ có một ngày anh cho tôi hạnh phúc. Khi đó tôi mười ba tuổi, anh nói: “Em đều lớn rồi, như thế nào còn ngây thơ như vậy?”

Lần thứ ba nói với anh, thời điểm tôi đã hai mươi hai tuổi. Khi đó tôi rời xa anh để đến một đất nước khác, anh nói: “Anh nghĩ rằng hiện tại anh cũng muốn trồng một hạt giống của tình yêu.” Khi đó anh đã yêu một cô gái khác.

Kể từ đó, tôi không đề cập đến nó nữa. Cuối cùng, anh nói: “Anh yêu khi hoa còn chưa nở. Nhưng anh nghĩ là anh biết nó là màu gì.”

CHƯƠNG 1

Trong lòng tôi, kỳ thật không có người nào so với chính bản thân là quan trọng nhất. Bản thân của tôi là Nhạc Nguyệt đã nói như vậy, cô ấy nói: “Quan Tâm, làm sao cậu lại có một cái tên âm áp như vậy? Cậu rõ ràng là một con người cực kỳ ích kỷ, nhưng mà. . . .” Cô ấy lắc đầu, “Vì sao mọi người đều bị cậu lừa?”

Tôi hướng cô ấy mỉm cười, “Nguyệt Nguyệt thân yêu, mình cũng không có yêu cầu cậu làm bạn với mình. Cậu có thể lựa chọn không bị lừa mà.”

Khi tôi năm tuổi, bởi vì mẹ tôi không chịu mua cho tôi một cuốn sách dày, tôi liền chờ đến chiều tối khi mẹ đang vội nấu cơm liền chạy đến nhà sách đó, cầm ví tiền của mình, tìm một trăm hai mươi đồng, đem cuốn sách về các thành tựu của máy móc ôm trở về nhà.

Trên đường trở về nhà gặp được một cậu bé, thoạt nhìn có bộ dạng thật nghèo túng, nhưng ánh mắt cậu ta nhìn thật thích, liền dẫn cậu ta về nhà. Khi tôi rời khỏi nhà để mua sách, thì trong lúc đó, cha mẹ tôi cùng bạn họ đã muốn nóng lòng đi tìm, đem cả khu thành thị nhỏ này lục tung cả lên, đến khi bọn họ mệt mỏi và kiệt sức mới trở về nhà, thì phát hiện tôi đang cùng cậu bé mới quen đang ngồi ở trong phòng khách vừa xem tivi vừa ăn kem

CHƯƠNG 2

Khi đó là thời điểm thất nghiệp, người đàn ông kia, vừa bị mất việc lại còn bị mang tiếng. Đối với một người đàn ông mà nói, trừ bỏ gia đình ra, sự nghiệp chính là quan trọng nhất. Mà ngày hôm đó, ông đã trải qua thời khắc đen tối nhất của cuộc đời —— đã đánh mất việc thì không nói làm gì, thế nhưng lại chịu tiếng xấu thay cho người khác, khiến cho ông đối với cuộc sống tràn đầy sự ngờ vực.

Nhưng mà, khi cô bé ôm trên tay quyển sách dày có tựa “nguyên tắc cơ khí” đến chỗ ông, cười đến rục rịch, ngay thơ lại làm cho ông cảm thấy kỳ thật cuộc sống chính là như vậy —— sau cơn mưa trời lại sáng. Ông nói: “Lúc đó, cảm thấy thật là đen tối. Nhưng nụ cười của tiểu Tâm Tâm, lại làm cho tôi cảm thấy thế giới lập tức liền trở nên xán lạn.” Và ông đã trở thành cha nuôi của tôi.

Từ lúc đó, tôi là Thiên Sứ nhỏ của ông, cho dù cả người nhà tôi đều nói việc này chỉ là lừa bịp (ý đây là việc cô bé đó tự đi mua sách), ông cũng cảm thấy đó là sơ suất của người lớn. Nhưng đến bây giờ, ông vẫn thường nói là ——“Quan Tâm, cha nuôi rất cuộc cũng biết Thiên Sứ cùng Ác Ma chỉ có cách nhau một bước chân mà thôi.” Sau đó sẽ có cử chỉ giả vờ vô cùng ân hận.

Khi tôi kể lại điều đó, chỉ vì muốn động viên một người mà thôi, một người tôi yêu quý từ lúc nhỏ. Anh cũng biết tôi có tình yêu, nhưng anh không tin Ác Ma cũng sẽ yêu một ai khác. Nhưng trên thực tế, Ác Ma cũng đã dính vào tình yêu, đáng tiếc tôi đã đưa vào người đàn ông không đem tôi để vào mắt.

Anh là Thuộc Đình, là con trai của cha nuôi, cùng tuổi tôi. Chẳng qua, khi tôi lên năm tuổi, còn đang trong hưởng thụ sự bữa bãi cùng tùy hứng; khi đó, anh lại phải cùng cha mẹ đang đối mặt nợ nần, tòa án cùng truyền thông. Mà Thuộc Đình, khi đó ý thức đã trưởng thành hơn so với độ tuổi của mình.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, tôi đã bị anh quyến rũ bởi sự khác thường ấy — bình tĩnh, trầm mặc, trưởng thành sớm, hoàn toàn không giống một đứa nhỏ năm tuổi nên có. Cũng vì đôi mắt kia, đôi mắt giống như cha nuôi mà tôi rất thích, khi đó năm tuổi tôi liền yêu anh. Cặp mắt kia lúc u buồn, phần nộ cùng với sự bất đắc dĩ, làm cho tôi như chìm vào trong đôi mắt ấy, đó chính là ánh mắt kiên định. Lúc ấy, anh đối nói với cha tôi nói : “Bác Quan, cha con nhất định sẽ thành công.” Cặp mắt kia cùng với vẻ mặt khi nói những lời đó đã làm cho tôi khẳng định: Có một người con như vậy, cha nuôi nhất định sẽ thành công.

Từ đó trở đi Thuộc Đình là khách thường xuyên trong nhà tôi, bởi vì cha mẹ nuôi bận rộn gây dựng lại sự nghiệp. Mà cha mẹ tôi công việc có vẻ nhàn nhã hơn, ngày nghỉ cũng có vẻ bình thường, nên cha nuôi liền đem anh gửi ở nhà tôi. Anh giống ông cụ non vậy, tuy rằng chỉ lớn hơn tôi ba tháng tuổi, lại giống như hơn tôi ba tuổi vậy, cũng không bởi vì ăn nhờ ở đậu mà cẩn thận muốn lấy lòng người khác, nên cha mẹ cực kỳ thích anh.

2. Chương 03 + 04

CHƯƠNG 3

Tôi nói với anh: “Thuộc Đình, nếu cậu lớn lên mà không cưới tớ, cha mẹ tớ không nuôi cậu nữa đâu.”

Anh liếc mắt nhìn tôi, “Ngây thơ, tớ mới sẽ không cưới một cô gái xấu xí như cậu.” Kỳ thật nhiều chuyện lúc năm tuổi tôi nhớ không nhiều, nhưng khi anh nói tôi là “Cô gái xấu xí” lại làm tổn thương tự trọng của tôi. Tôi cũng nhớ rất rõ, ngay lúc đó tôi đã phản bác lại anh: “Mẹ tớ cùng bà ngoại tớ đều là người đẹp, tới lúc trưởng thành tớ cũng sẽ trở thành một cô gái cực kỳ xinh đẹp, bây giờ cậu không cưới tớ, lớn lên tớ sẽ làm cậu hối tiếc đến chết.” Sau đó, tôi cố gắng để trở thành một người cực kỳ xinh đẹp.

Vì chuyện đó, anh cứ cho tôi là một người ích kỷ. Nhưng mà, ở ngoài mặt, tôi vẫn là một tiểu Thiên Sứ.

Tôi với Thuộc Đình luôn luôn học cùng một lớp. Đến sơ trung (cấp 2), Thuộc gia đã phát đạt trở lại. Kỳ thật khi cha nuôi đang gây dựng lại sự nghiệp được hai năm, chuyện của ông đã được điều tra rõ, những năm sau đó, doanh nghiệp của cha nuôi cực kỳ phát triển, đã trở thành xí nghiệp gia tộc nổi tiếng. Khi Thuộc Đình được chín tuổi đã rời khỏi nhà tôi, trở về bên cha mẹ. Tuy nhiên, hai gia đình vẫn thường xuyên tụ họp nhau.

Tôi phải gọi thẳng Thuộc Đình là “Anh trai”, nhưng kỳ thật tôi không muốn gọi anh như vậy.

Lúc học lớp mười, lớp tôi có một nữ sinh xinh đẹp, tên là Lưu Uyển Tình. Với kinh nghiệm thâm yêu mến anh nhiều năm, tôi nháy mắt một cái đã nhìn ra Lưu Uyển Tình thích anh. Vì thế tôi liền mỗi ngày sau lưng cô ấy mà nguyên rửa, hi vọng một ngày kia cô ấy đi đường té một cái, sẽ làm xước khuôn mặt xinh đẹp kia, bởi vì tôi nhìn thấy ánh mắt của cô ấy khi nhìn Thuộc Đình là sự kinh diễm. (giật mình trước vẻ đẹp trai của anh ấy^^)

Bởi vì mọi người đều biết Thuộc Đình là anh của tôi, chỉ cần nữ sinh thích Thuộc Đình đều đến tìm tôi làm bạn. Vì vậy tôi nói với Thuộc Đình, “Nhờ phúc của cậu, tớ chưa bao giờ tưởng tượng lại có thể quen biết được nhiều bạn như vậy, ngay cả khi ở giữa những người đồng tính cũng có ảnh hưởng đến tớ. Rất cảm ơn cậu.”

Chỉ có ở trước mặt tôi Thuộc Đình mới để lộ ra bản chất tà ác của anh, chuyện của cha nuôi trước kia ảnh hưởng đến tâm hồn anh rất nhiều. Ở mặt ngoài anh là một người tao nhã lại hơi mang vẻ là người không giỏi kiềm chế, hơi ôn nhu lại vừa có tính khí xấu xa, hấp dẫn vô số tiểu nữ sinh cùng đại nữ sinh. Chỉ có tôi mới biết được anh có bản chất tà ác, biết đáy lòng của anh đều giống tôi mang vẻ mặt Ác Ma. Chính là, che giấu vẻ tà ác sau vẻ mặt nho nhã, giống như tôi dùng nụ cười Thiên Sứ để giấu bản chất Ác Ma của mình.

Thuộc Đình cũng biết, tôi mới là người hiểu anh nhất. Cho dù là cha mẹ anh, cũng không hiểu anh ta hơn tôi. Tất cả mọi người đều bị vẻ ngụy trang của anh lừa gạt, ngoại trừ tôi. Cha nuôi thậm chí còn cho anh là một con mọt sách.

CHƯƠNG 4

“Ha ha,” tôi ở trước mặt anh cười, “Con mọt sách? Anh là con mọt sách?” Anh hung hăng xông lại kẹp chặt cổ tôi. Kẹp chặt cổ tôi, là cách phát tiết cảm xúc trong lòng của Thuộc Đình. Bởi vì tôi thương anh, nên tôi nguyện ý để anh làm. Mà anh lại không suy nghĩ lý do vì sao tôi lại dễ yên.

Lưu Uyển Tình đến kết bạn với tôi thì tôi rất rõ ràng nói cho Lưu Uyển Tình: “Thuộc Đình là một người độc lập, cho tới bây giờ tôi không thấy anh bị tác động bởi cái gì. Anh thích ai cũng sẽ không nói cho tôi biết và sẽ không nghe theo tôi đâu.”

Lưu Uyển Tình liền nói: “Không quan trọng, chỉ cần tôi ở bên cạnh cậu, thì anh ấy sẽ nhìn thấy tôi.”

Từng nữ sinh để ý Thuộc Đình đều đến kết bạn với tôi và cũng nói như vậy. Đáng tiếc không ai trong các cô ấy thành công, Thuộc Đình cũng không giống tôi, như những người bên cạnh tôi, anh đã định sẵn mối quan hệ rất rõ ràng. Nhưng tôi lại không nói cho họ chuyện này, bởi thời điểm khi muốn lợi dụng người khác, thì phải chấp nhận chịu hậu quả mà thôi. Hơn nữa, tôi thà để Thuộc Đình nhìn thấy nhưng lại không chú ý tới bọn họ, miễn cho anh bị người khác đoạt mất.

“Quan Tâm, cậu có thể giúp tôi vài ý tưởng về đợt báo tường năm nay không?” Lưu Uyển Tình trước mặt Thuộc Đình nũng nịu hỏi tôi, giọng nói quyến rũ hơn bình thường khi nói với cô gấp trăm lần. Tôi ở trong lòng mừng thầm, cho dù Thuộc Đình thật sự phải lòng cô ấy đi nữa, thì giọng nói như vậy thì cũng sẽ khiến anh chán ghét mà thôi.

Quả nhiên, tôi thấy trong mắt Thuộc Đình có sự chán ghét thoáng qua. “Ha ha ha,” tôi cười, “Xin lỗi, Lưu người đẹp, tôi còn có việc, không thể giúp được cậu.”

“Thuộc Đình, cậu xem lại em gái cậu nha, thật đáng ghét, đấy mà là bạn tốt. Bạn tốt không phải giúp đỡ lẫn nhau à, cậu khuyên cô ấy giữ mình đi?” Lưu Uyển Tình hướng về phía Thuộc Đình khéo léo nở nụ cười đẹp làm sao

Kinh tởm, bữa cơm trưa của tôi như muốn nôn ra .

“Anh trai, anh thật không biết thương hoa tiếc ngọc?” Tôi xem anh xoay người bỏ đi, liền nói với anh trên hành lang vắng vẻ. Anh quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc tôi, nếu là không có người ngoài ở đây thì lời nói vừa rồi..., thì ánh mắt ngoan độc lúc này sẽ lập tức thăng cấp hành động xông lên kẹp cổ tôi. Tôi rùng mình một cái, người xung quanh không ai là không nhìn.

Lưu Uyển Tình nhìn theo bóng lưng của anh, si mê nói: “Quan Tâm, tớ chính là thích anh ấy ở điểm này, đôi khi ở sau tình tế và tao nhã, lại mang một chút ngỗ ngược.”

Oh? Tôi quay đầu nhìn lại cô ấy, hóa ra cô ta cũng không phải đơn giản là háo sắc, còn nhìn ra được điều đó à? Nhún nhún vai, cái gì cũng không nói, tôi xoa xoa cổ, cảm thấy nó cho tới bây giờ còn nguyên vẹn trên cơ thể tôi thật không đơn giản. Từ nhỏ đến lớn, Thuộc Đình kẹp tôi bao nhiêu lần? Tôi nhớ được năm anh sáu tuổi lần đầu tiên là kẹp cổ cô là đúng khi chuyện của cha nuôi được làm rõ, ngày hôm đó người lớn đều uống rượu say, hai cái đứa trẻ chơi trong phòng ngủ, nghe được cha nuôi nói “Huynh đệ, hai năm qua nhờ cậu không ít” thì anh bỗng nhiên xông lên kẹp cổ tôi, tôi lắp bắp kinh hãi, nhưng tôi không khóc, tuy rằng anh thật dùng sức, đối với chính tôi biết —— anh sẽ không tổn thương tôi. Quả nhiên, sau khi anh buông tay ra, trên cổ của tôi chỉ có dấu vết vòng tròn mờ nhạt. Sau đó khi anh có thói quen dùng kẹp cổ tôi để phát tiết cảm xúc, tôi liền nói: “Thuộc Đình, cậu liền bóp chết tớ đi. Bóp chết rồi, cậu sẽ vĩnh viễn nhớ kỷ tứ.” Mỗi lần như vậy anh đều nhìn tôi một cách kỳ lạ, sau đó lại buông tay, xoay người bỏ đi. Để lại cho tôi là cái vuốt ve cổ tôi sau mỗi lần cùng với ánh mắt mang hương vị lạnh mạc.

Mười ba tuổi, tôi đã nói với anh rằng tôi yêu anh. Còn nhớ rõ lúc đó anh cười đến thực khoa trương, “Phải không? Tiểu Ác Ma cũng sẽ yêu à?” Thuộc Đình chưa bao giờ nghĩ tôi là thiên sứ, tôi cũng vậy không phải là Thiên Sứ của anh, tôi chỉ là tiểu Ác Ma của anh, anh đã nói mơ trong giấc mơ như vậy. Sự đáng yêu này không được, thì có thể buông tay được không? Ác Ma cũng tốt, Thiên Sứ cũng thế, nếu như có thể gần nhau, cho dù vào Địa Ngục tôi cũng nguyện ý cùng anh một chỗ. (theo mình tra và tự nghĩ thì cô định dùng sự đáng yêu của mình để quyến rũ anh^^ nhưng ko được thì có nên buông tha hay ko?)

Cách kỳ thi đại học ba tháng, tôi rất tự tin. Thuộc Đình vẫn như cũ đứng thứ nhất, tôi đã nom nem gần tới vị trí thứ hai, Nhạc Nguyệt cũng lọt vào trong danh sách mười người, nếu môn toán không có quá khó như vậy, thi vào trường đại học lại thập phần an tâm hơn. Trước kia tôi vẫn muốn, nếu môn toán của tôi giỏi hơn, tôi sẽ vượt qua Thuộc Đình. Nhưng sau ba năm, cẩn thận quan sát, tôi mới biết được tôi thật sai lầm rồi —— Thuộc Đình rất gian xảo đi, anh dẫn đo suy nghĩ thành tích của mình rất chừng mực, anh sẽ không bao giờ có điểm nhiều hơn so với vị trí thứ hai. Giống như bạn thấy rõ người trước mặt bạn chỉ là nhanh hơn một bước, bạn cố sức chạy, nghĩ rằng tôi có thể vượt qua anh ta, nhưng lại không biết anh ta cũng đồng thời bước một bước dài hơn, hoặc nhiều hơn bạn rất nhiều. Vì thế tôi ngày càng tin tưởng anh so với tôi còn là một Ác Ma tồi tệ hơn nhiều.

Nhạc Nguyệt nói: “Quan Tâm, kỳ thật Thuộc Đình mới là người thâm tàng bất lộ (1), so với anh ấy, cậu gặp phải sự phụ rồi.” Tôi cho cô ấy ánh mắt “Cậu biết rõ trái tim tớ mà”. Cô ấy biết tôi yêu Thuộc Đình, nhưng cô ấy không biết rằng tôi đã yêu anh hơn mười năm. Đôi khi tôi thậm chí cũng không tin rằng tôi đã yêu một người lâu như vậy.

(1) thâm tàng bất khả lộ: giấu kín, không để lộ bản chất

3. Chương 05 + 06

CHƯƠNG 5

Tháng tư đã về, không khí trong lành, khí hậu cũng rất đẹp. Ngày hôm đó đó lớp chúng tôi đề nghị muốn đi chơi xuân, thành phố chúng tôi gần biển, mọi người liền quyết định đến bờ biển chơi đùa. Trời tháng tư, nước biển còn rất lạnh, thời tiết cũng không phải rất nóng, nhưng là đa số nữ sinh vẫn là mặc áo tắm, nên làm biển tháng tư tăng thêm một phong cảnh đẹp.

Thật sự là không nhìn ra, Lưu Uyển Tình không chỉ gương mặt xinh đẹp, mà thân hình của cô ấy cũng không còn gì để nói cũng như gương mặt vậy, nhìn xem người ta dáng người có lỗi có lỗ, nhìn nhìn lại chính mình, tôi không khỏi thán phục một hơi.

Tôi không dám mặc áo tắm, tối hôm qua người nào đó để lại ở trên người của tôi nhiều dấu vết, xanh xanh tím tím, nếu tôi mặc áo tắm, đó thật sự là thanh danh một đời bị hủy hết.

Nhạc Nguyệt cũng mặc một bộ bikini mà dì cô ấy mua từ Hongkong mang về. “Ha ha, Nguyệt Nguyệt thân mến, cậu cũng thật dám ah, mặc bikini!” Cô rất là tán thưởng gật đầu, “Có gan lớn, cậu xem chút nữa trông mắt nam sinh, toàn bộ rơi ra ngoài rồi kìa.”

CHƯƠNG 6

Nhạc Nguyệt quay đầu hướng về các nam sinh bên kia một cái liếc mắt quyến rũ. “Quan Tâm, cậu sai lầm rồi, bọn họ không nhìn vào tứ đầu, mắt của bọn họ toàn bộ rơi trên người Lưu người đẹp rồi.” Cô ấy cười khúc khích, rồi nói tiếp, “Quan Tâm, cậu nói, nếu tứ đi lần lượt quanh các nam sinh bên kia một vòng tròn, bọn họ có chảy máu mũi hay không?”

Tôi nhàm chán nhìn đỉnh bụng của cô ấy. “Vậy cậu đi qua xem thử xem đi, ha ha, ” Tôi không hảo tâm cười, “Hiện nay khoa học đều cho rằng, máu di chuyển một cách thích hợp thì mới có lợi cho sức khỏe.” Cô ấy liền vươn tay như đóa hoa lan, rồi giả giọng điệu Lưu người đẹp thường dùng, “Chào, oh ghét quá đi, Quan Tâm, cậu cười nhạo người ta.” Tôi liền phun ra một ngụm nước giải khát, cười đến nỗi không nghe một âm thanh nào. (nguyên cớ là hoa lan chỉ có nghĩa là động tác ngón tay cái với ngón trỏ chạm vào nhau rồi cùng với ba ngón tay còn lại chỉ lên, ai coi phim hồi xưa thì hiểu).

Có thể do chúng tôi cười đến quá to, làm thu hút các nam sinh hướng về bên này. Nhạc Nguyệt lại nổi lên ý xấu, bắt đầu duyên dáng làm các động tác duỗi thân.

Thấy tôi như đang đi vào cõi tiên, em Nhạc liền hét vào tai tôi: “Quan Tâm! Quan Tâm!” Tôi quay đầu lại, liếc mắt cô ấy một cái, “Làm tứ sợ muốn chết.”

Cô ấy thân thiết ôm tôi, “Quan Tâm, cậu nói xem, tứ trông thế nào?” Tôi làm bộ như thực cẩn thận nhìn cô ấy, một bên gật đầu, “Không sai ah, muốn ngực có ngực, muốn eo có eo, muốn mông thì có mông.” Đối lại bình thường, cô ấy nhất định lại sẽ đùa giỡn lại, nhưng lần này cô ấy ừ ừ ngồi xuống.

“Làm sao vậy?” Tôi thật sự bị sốc, đây không phải Nhạc Nguyệt bình thường. “Cậu xem, cậu ấy một chút cũng không chú ý đến tớ.” Cô ấy nắn lòng dựa trên người của tôi, “Ai? Cậu nói ai?” Trời ạ, tôi gần như sợ hãi, là bạn thân đã ba năm rồi, tôi cũng không biết Nhạc Nguyệt có người thích trong lòng, thật buồn vì tôi còn nói mình là tri kỷ của cô ấy.

Quay đầu quan sát các nam sinh bên kia. Thuộc Đình khẳng định là không thể nào, Nhạc Nguyệt sẽ không thích anh ấy. Giữa đám nam sinh này có thể là người Nhạc Nguyệt coi trọng, khẳng định không phải hạng người hời hợt. “Là anh chàng lớp trưởng đẹp trai.” Tôi khẳng định nói. Sau đó tôi nhìn thấy mặt Nhạc Nguyệt đỏ lên. Đã đoán đúng!

Lớp trưởng họ Mạc tên Hối, cái tên thực sự có ý nghĩa. Nghe nói cậu ấy mồ côi cha, nhưng nghe tên của cậu ấy xem ra, mẹ cậu ấy là tuyệt không hối hận. Cậu ấy là một anh chàng như ánh nắng mặt trời, cũng không vì mồ côi cha mà giống như những đứa trẻ mồ côi khác mang tính... tự ti, cố chấp cùng hướng nội. Ngược lại tôi cảm thấy Thuộc Đình bình thường đã có bộ dạng như vậy thì không tưởng tượng được nếu mồ côi thì sẽ như thế nào.

Mạc Hối với Thuộc Đình là bạn tốt, cũng có thành tích rất ấn tượng, mỗi lần cuộc thi tôi đều phải cố gắng đề phòng cậu ấy đuổi kịp tôi. Thuộc Đình có thể là sẽ không thích tôi, nhưng là Mạc Hối cũng không nhất định sẽ không thích Nhạc Nguyệt. Lại nói, cùng Nhạc Nguyệt là bạn bè đã ba năm, tôi đã làm được gì cho cô ấy đâu. Hạ quyết tâm, tôi đứng lên hướng nam sinh bên kia đi tới.

4. Chương 07 + 08

CHƯƠNG 7

Thuộc Đình và Mạc Hối rất nhàn nhã nằm ở trên bãi biển phơi nắng, tôi đứng ở trước mặt bọn họ, chặn đi ánh mặt trời. Mạc Hối mở mắt ra, “Wow, em gái, cậu đến rồi à.” Cậu ta cười hì hì, không quan hệ gì mà gọi tôi là em gái, tôi cũng lười cùng cậu ta so đo, liền đứng trước mặt cậu.

“Mạc Hối, cậu đi dạo với tớ một chút được không?” Tôi vận dụng chút ít mẹo nhỏ, nhìn qua giống tôi ở chủ động rủ Mạc Hối, nhưng thực sự tôi muốn biết Thuộc Đình sẽ ghen hay không. Nhưng anh ngay cả mắt đều không có ngước lên, trong lòng tôi thầm hận, vẫn giả vờ xem ra chẳng có điều quan trọng, tôi đem lực chú ý tập trung trên mặt Mạc Hối.

Cậu ta cũng không ngạc nhiên, một mặt vẫn cười nói: “Em gái à, em rốt cục phát hiện được điểm tốt của anh, nên quyết định dời mục tiêu, ủy thân cho anh sao?” Tôi từ chối cho ý kiến, lại thân thiết khoác lấy cánh tay cậu ta, “Đi thôi, chúng ta qua bên kia nói chuyện.” Trước khi đi, tôi lại len lén nhìn Thuộc Đình một chút, anh chỉ nhú nhú mày một chút. Tôi không khỏi âm thầm thở dài, ôi, rốt cuộc đến khi nào thì anh mới có thể chân chính cho tôi thấy điều mình cần?

Dưới ánh mắt của các bạn cùng lớp, tôi cùng Mạc Hối chậm rãi đi tản bộ.

“Nói đi, cậu có chuyện gì? Tổ mới không tin cậu là vì muốn Thuộc Đình ghen nên mới hẹn tổ.” Anh ta cười cợt nhả, nhưng nghiêm túc hỏi.

Tôi cười khỏ, “Anh ấy sẽ ghen sao? Đừng ngờ ngẩn, nếu anh ấy ghen, khẳng định không phải là vì tổ đâu.”
Đừng lại một chút, tôi nói: “Tổ tới tìm cậu, là vì Nhạc Nguyệt.” Cẩn thận nhìn cậu ta, nhìn thấy sự ảm áp thoáng qua trên khuôn mặt. Hóa ra Nhạc Nguyệt cũng không phải là đơn phương.

“Cậu ấy? Cậu ấy có chuyện gì phải nhờ cậu nói với tổ? Không phải là bởi vì cuộc thi vừa rồi tổ hơn cậu ấy 10 phút chứ?” Cậu ta lại ra vẻ cà lơ phất phơ.

“Đừng giả bộ, Mạc Hối, tổ không tin là cậu không thích cô ấy.” Tôi quyết định tốc chiến tốc thắng.

Quả nhiên, khuôn mặt cậu ta liền suy sụp, “Quan Tâm, cậu thật đáng ghét, con gái không nên quá thông minh.” Tôi lườm cậu ta một cái. Cậu ta còn nói: “Tổ không muốn nghĩ chuyện này quá sớm, hiện tại tổ cái gì cũng không có, cha cậu ấy chắc là không đồng ý đâu. Tổ chỉ muốn đợi cho đến khi tổ có khả năng đem lại hạnh phúc cho cậu ấy như một món quà trong tương lai vậy, hơn nữa, cậu cũng biết, tổ xuất thân là. . .”

“Xuất thân thì thế nào? ! Mạc Hối, bây giờ đã là thời đại nào, ai còn để ý một người có hay không có cha? Chỉ một câu thôi, cậu có thích cô ấy không?” Tôi lấy ra bộ dạng của một con gái giang hồ.

Cậu ta cười cười, “Thích!” Tôi vỗ vỗ vai cậu ta, “Thăng thần, Mạc Hối. Cậu sẽ không người phải hối tiếc đâu.”

CHƯƠNG 8

Cậu ta lại khôi phục bộ dạng không đứng đắn, “Em gái như thế nào, cậu có muốn tổ dò hỏi giùm không?” Tôi nhắm ngay đầu hung hăng gõ xuống, “Tổ đi nói cho Nhạc Nguyệt nghe đã.”

Cậu ta bỗng nhiên lại nói: “Quan Tâm, tổ nhìn thấy nha.”

Tôi sửng sốt, cậu ta thấy cái gì? Cậu ta chỉ vào tay tôi bởi vì gõ cậu nên xắn áo lên, liếc nhìn một loạt dấu hôn trên cánh tay, “Quan Tâm, đừng nói với là muỗi cắn đó, hiện nay muỗi không có nhiều vậy đâu.”

Tôi đỏ bừng mặt, vội vàng kéo tay áo xuống. “Này, Quan Tâm, cậu mà cũng xấu hổ ah?” Cậu ta giấu cợt.

Tôi nghĩ, việc gì phải xấu hổ?

“Là Thuộc Đình.” Tôi thừa nhận.

“Tớ biết,” Cậu ta bỗng nhiên nở nụ cười, “Quan Tâm, cậu có cảm thấy có một đạo ánh mắt lạnh lùng nhìn chúng ta hay không?” Tôi dùng sức cảm giác, “Không có ah.” Cậu ta cười như tiểu hồ ly, “Cậu đương nhiên không cảm giác gì rồi, vì đó là nhắm vào tớ mà.”

Có sao? Tôi nghe ra ý tứ của cậu ta trong lời nói. Chậm rãi đi về, nhìn thấy Thuộc Đình, anh vẫn như trước nằm ở nơi đó, thậm chí ở trên mặt còn có một quyển sách. Tôi cười khổ với Mạc Hối: “Cậu vừa rồi chắc chắn cảm giác sai lầm rồi. Có lẽ đó là đạo ánh mắt của em Nhạc chúng ta đó.”

Mạc Hối không quay về chỗ Thuộc Đình, mà trực tiếp đi tìm Nhạc Nguyệt, tôi cũng vậy thông minh không đi quấy rầy bọn họ. Tìm một chỗ tương đối sạch, một mình một người ngủ cho đến trời tối. Có thể là nắng tháng tư chan hòa, thực sự mơ một mộng đẹp: tôi mơ Thuộc Đình ngồi ở bên cạnh tôi, thật ôn nhu nhìn tôi. Khi tỉnh dậy, trên người phủ một bộ quần áo nam sinh, chắc là của Thuộc Đình, là anh đắp cho tôi sao? Xoay người nhìn xung quanh, thấy Thuộc Đình ở bên kia cùng Lưu người đẹp sóng vai ngồi cùng một chỗ, không biết nói những gì, Lưu người đẹp lại che miệng cười duyên, sau đó lại đánh nhẹ vào ngực anh. Thuộc Đình đã hơi hơi cười, nụ cười kia làm tôi bối rối.

Tôi cảm giác trong lòng có cái gì bén nhọn xẹt qua. Ê ẩm, chua chát. Trong mắt có chất lỏng ẩm áp trượt xuống. Nhắm mắt lại, cảm giác trên người ần ần đau, lòng cũng ần ần đau.

Cả ngày hôm đó chúng tôi đều không có nói chuyện, tôi nổi điên giống như Nhạc Nguyệt và Mạc Hối cùng nhau la hét cười đùa. Buổi tối sau khi trở về, tôi tránh ở trong phòng không chịu đi ra đối mặt với Thuộc Đình, lần này đến lượt tôi sống ở Thuộc gia. Khi cha nuôi ngày càng phát đạt, mỗi khi cuối tuần, cha nuôi cùng cha mẹ tôi sẽ cùng nhau du lịch cả nước. Mà mỗi lần bọn họ đi chơi, sẽ cho chúng tôi ở cùng nhau, hoặc là ở nhà của tôi, hoặc là ở nhà anh, bọn họ vẫn cho rằng tôi là tiểu Ác Ma, tôi không bắt nạt Thuộc Đình là tốt rồi, mà cũng không nghĩ Thuộc Đình sẽ chiếm tiện nghi cái gì ở tôi, thậm chí bọn họ sẽ vui mừng khi nhìn thấy Thuộc Đình chiếm tiện nghi của tôi, như vậy bọn họ sẽ như ý nguyện thành người một nhà.

5. Chương 09 + 10

CHƯƠNG 9

Chiều tối sau khi đi chơi xuân về, đây là lần đầu tôi đi ngủ phải khóa cửa phòng lại. Nằm lì ở trên giường lắng nghe âm thanh đi lại của anh trong phòng khách, nước mắt tôi từng giọt từng giọt rơi xuống, thấm ướt cả gối.

Bắt đầu từ trung học, Thuộc Đình liền thay đổi, từ một cậu bé trở thành một chàng trai đáng ngưỡng mộ như ngày hôm nay. Tôi yêu chính là đôi mắt thâm thúy như màn đêm vậy, dường như ẩn dấu rất nhiều bí mật. Anh vẫn không nói nhiều, càng ngày càng nội liêm (1), tựa như trên người tỏa ra khí chất lãnh đạo, không giận mà uy nghiêm. Có khi mặc dù anh cười với bạn, nhưng ánh mắt khá lạnh lùng, khoảng cách đối với mọi người như ngàn dặm.

(1) nội liễm: hướng nội

Trước kia tôi từ một số hành vi có thể hiểu nội tâm của anh, nhưng bây giờ, dưới đôi mắt đen thâm trầm kia tôi càng ngày càng thấy không hiểu lắm .

Nghe được bước chân anh dừng lại trước cửa phòng tôi, anh đến làm gì? Tôi không tự chủ hô hấp ngừng lại. “Tâm Tâm, mở cửa.” Anh ở ngoài cửa nói.

Tôi không để ý đến anh.

“Thùng thùng ——” từ tiếng gõ cửa có thể thấy được, anh đối với tôi rất bất mãn. Không biết vì sao, tôi có chút sợ. Con người của tôi rõ ràng không sợ trời không sợ đất, nhưng chỉ cần nằm trong tay anh. Chỉ cần anh vừa trừng mắt, tôi liền lập tức nghe lời.

“Quan Tâm, mở cửa!” giọng anh cho thấy anh hiện tại rất bất mãn, “Nếu tự anh mà mở được cửa..., em liền thăm.”

Tôi mặc kệ! Che lỗ tai lại, không nghe là không nghe. Tôi khóa rồi, không tin anh dám đá cửa ra được.

Rồi bên ngoài không còn âm thanh nữa, liền nghe được anh đi rồi. Tôi tức giận đến đem gối đầu hung hăng ném xuống đất, đàn ông là cái gì, tôi biết anh ước gì tôi không làm phiền anh nữa mà. Tôi rất tức giận, nên không nghe thấy âm thanh chuyển động của khóa cửa. Nhưng khi tiếng cửa mở truyền vào tai tôi, tôi biết tôi thăm rồi, muốn chạy trốn cũng đã muộn, đơn giản là giả chết, nằm lì ở trên giường không quay đầu lại. Tôi cảm giác ánh mắt của anh muốn đốt cháy lưng tôi, trong lòng như đứa nhỏ, thân thể khản trương cứng ngắc .

Sau đó tôi cảm giác anh ngồi lên giường, vừa đến mà không phát hỏa chứng tỏ anh đã tức điên rồi. Anh ôm tôi thật chặt, tỏa ra các tia lửa giận. Tôi nhịn đau, từ từ nhắm hai mắt lại không chịu nhìn anh. Anh liền đem mặt tôi và mặt anh mặt đối mặt.

“Tâm Tâm, mở mắt ra.” Thật ngạc nhiên, giọng anh thực sự không có mùi thuốc súng. Tôi suy nghĩ một lát, sợ hãi mở ra một con mắt, xuất hiện trước mắt tôi là khuôn mặt phồng đại, mắt không có cơn tức giận nào. Này, thật không có phát hỏa.

Thấy tôi mở mắt, hần lập tức hôn lên. Nụ hôn của anh cũng rất ác liệt, mang theo một tia hương vị trừng phạt. Người đàn ông này thật là bá đạo! Buổi tối anh có thể đối với tôi hết sức triền miên, ban ngày lại giả vờ như không có gì; không cho tôi tức giận, lại không cho tôi tự trừng phạt sự ngây thơ của mình.

CHƯƠNG 10

Từ sau hôm đó, Thuộc Đình tuy rằng vẫn là như trước đối với tôi, nhưng mà tôi rõ ràng cảm giác được anh đối với tôi không giống như trước nhắm mắt làm ngơ, cũng không cùng Lưu người đẹp dính dáng gì nữa, điều này làm cho trong lòng tôi cuối cùng có chút an ủi.

Tôi biết tôi không buông anh ra được, cho dù anh cả đời này cũng sẽ không yêu tôi.

Cứ như vậy đến thi vào đại học, tuy rằng trong thời gian này tôi cùng Thuộc Đình có vẻ như rất thuận lợi, nhưng tôi biết nếu tôi không cố gắng đuổi theo tốc độ của anh, không vượt qua kỳ thi vào trường mà anh đã đăng ký, như vậy tôi cùng anh đời này càng không có cơ hội. Vì vậy tôi có rất ít thời gian để đau buồn và hối tiếc, mà dùng phần lớn thời gian để ra sức học toán. Thỉnh thoảng, Thuộc Đình cũng sẽ không ngại phiền toái cầm sách toán kiên nhẫn giải thích cho tôi.

Nếu có thể, tôi rất muốn bình yên vượt qua giai đoạn còn lại của trường trung học. Chỉ tiếc có người không cho tôi sự thoải mái ấy.

Tháng sáu thời tiết thật oi bức, mưa lại thường xuyên. Tôi chán ghét thời tiết như vậy, hơn nữa mấy ngày trước, vào kỳ kiểm tra hàng tháng môn toán tôi làm không tốt lắm, trong lòng buồn bực, một bụng hỏa không có chỗ phát tiết.

Những người thông minh biết không nên gây chuyện với tôi lúc này, Nhạc Nguyệt là người thông minh, cho nên cô ấy không chọc tôi, Thuộc Đình cũng vậy. Lưu Uyển Tình lại không như vậy.

Giờ tự học thật im lặng, tôi với một bụng đầu tức giận cũng rất ý tứ không quấy rầy người khác. Vào lúc đó, Thuộc Đình cách nhau vài chỗ ngồi liền ném bộ đề câu hỏi của các trường học nổi tiếng trong cả nước mà vài người bạn của anh từ trên mạng gửi tới, trên cùng là đề môn toán học. Tôi trợn trắng mắt, ngoài cười nhưng trong không cười hướng anh nói: “Cảm ơn, anh trai.”

Sau đó, tôi nghe Lưu người đẹp ở sau lưng chua ngoa châm chọc: “Hừ, lại giả vờ. Rõ ràng trong lòng có cái gì đó mừng rỡ, vậy mà ra vẻ không vui.” Dù sao lời này nghe qua cũng không phải là nhằm vào tôi, nên tôi nhin. Hơn nữa tôi cũng nghĩ trong vài ngày còn lại không nên để hình ảnh Thiên Sứ của tôi bị hủy đi.

Thật hy vọng Lưu Uyển Tình là một người thông minh, nói vài lời thì coi như xong. Nhưng cô ấy lại không như vậy, tiếp tục nói: “Lại còn anh trai, ngoài miệng kêu một tiếng Anh, thật không biết trong lòng nghĩ những thứ gì.” Lại nói Lưu Uyển Tình cũng không phải ngu ngốc, người khác đều nghĩ tôi đem Thuộc Đình làm anh trai, cô ấy thật nhìn ra dưới cái tên này “Anh trai” còn có cái gì khác nữa, đáng tiếc không ai sẽ tin tưởng cô ấy. Cô ấy còn nói tiếp: “Đừng tưởng rằng người ta thực thích làm anh trai của cậu, nói không chừng người ta ước gì còn mau chóng thoát khỏi cậu nữa kìa.”

6. Chương 11 + 12

CHƯƠNG 11

Dưới ánh mắt mong chờ của cả lớp tôi từ từ đứng lên, hướng về phía cô ấy cười rất ác liệt, cười đến Nhạc Nguyệt rợn cả tóc gáy. Đáng tiếc Lưu người đẹp lại không cảm giác ra được. Tôi nói: “Thật là làm cho lão nhân gia ngài phải quan tâm, tôi thích gọi anh ấy cái gì liền kêu cái đấy. Đừng nói hiện tại tôi gọi anh ấy là anh trai, mà bây giờ tôi gọi là ông xã, thì cậu có tin hay không Thuộc Đình cũng sẽ đồng ý?” Sau đó tôi nhìn Thuộc Đình nở nụ cười nhẹ: “Đúng không? Anh trai?” Mà anh mặt không đổi sắc, chỉ thấy có ánh sáng chột lóe lên trên mắt anh. Lưu Uyển Tình lại như tôi đoán mặt trắng bệch.

“Không biết xấu hổ, mới mấy tuổi đầu liền muốn có ông xã rồi? Hừ, không biết xấu hổ vậy mà là Thiên Sứ sao? Chỉ có ngu ngốc mới có thể bị cậu lừa gạt!” Lưu người đẹp nói không suy nghĩ.

Tôi dùng ánh mắt thương hại nhìn cô ấy, Lưu người đẹp thật đáng thương, cô ấy không biết câu nói kia sẽ làm nhiều người tức giận sao? “Này, Lưu người đẹp, cậu cho rằng mắt của mọi người đều mù sao? Hoặc

cậu cho là tất cả mọi người rất ngu ngốc, sẽ bị tôi lừa gạt sao? Ha ha a.” Tôi nhìn cô ấy liền thấy sắc mặt biến thành xanh nhạt, không nhìn được cười ra tiếng.

“Tôi gọi anh ấy là anh trai cũng tốt, ông xã cũng tốt, dù sao tôi cũng được gọi. Chỉ sợ có người, muốn gọi như điên, mà người khác còn không cảm thấy biết ơn đâu.” Tôi vừa nói xong, cả lớp cười ầm lên.

Vì năm lớp mười một, có một lần Lưu người đẹp đến nhà họ Thuộc muốn nhận thức mẹ nuôi, kết quả bị từ chối. Vừa đúng lúc lớp chúng tôi có rất nhiều bạn học ở nhà họ Thuộc chơi, Lưu người đẹp đến thời điểm, cũng chỉ cố lấy lòng cha mẹ nuôi tôi, không có chú ý quan sát xung quanh, bằng không cô ấy sẽ phát hiện ở sau cửa có rất nhiều khuôn mặt quen thuộc. Sau đó mọi người thấy cô ấy cố gắng muốn chiếm được sự chú ý của mẹ Thuộc, nên cũng xấu hổ không chào hỏi, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trong nhà Thuộc Đình chơi điện tử. Mặc dù mọi người sau đó cũng rất có ý tứ không nói chuyện này trước mặt cô ấy, nhưng lúc nói chuyện phiếm, ai lại chịu bỏ qua? Tôi nhắc tới chuyện này, dĩ nhiên mọi người ngăm hiểu lẫn nhau nên cười rộ.

Lưu Uyển Tình bị lời nói của tôi mà giận đến sắc mặt tím ngắt, rớt cục, cô ấy ném quyển sách trên tay xuống, xoay mặt sang mọi người hét: “Có cái gì hay mà cười?” Sau đó vội vã ra khỏi lớp học. Mọi người căn bản không cho cô ấy mặt mũi, cười đến nhiệt tình. Tôi xoay người trước mọi người ôm một quyền, “Thưa quý vị, cảm ơn mọi người nể tình. Về phần cô ấy, ai, giáo dục ở nhà chưa tốt, quý vị không nên chê cười.” Mọi người sững sốt một chút, sau đó cười càng lớn tiếng hơn.

Sau đó tôi thấy được khoe miệng Thuộc Đình nụ cười chợt lóe rồi biến mất. Ông trời, chính là nụ cười như vậy, làm tôi lạc mất tâm hồn đây mà.

CHƯƠNG 12

Mạc Hối cùng Nhạc Nguyệt tình cảm ngày càng ổn định. Mỗi khi nhìn Nhạc Nguyệt trên mặt lúc nào cũng lơ đãng lộ ra vẻ ngọt ngào, tôi thật là hâm mộ. Gần tới ngày thi, bọn họ không có bất kỳ mâu thuẫn nào, lặng lẽ đi vào một trường đại học rất xa nhà. Tôi biết bọn họ muốn bốn năm đại học hoàn toàn hảo hưởng thụ hương vị tình yêu. Rời xa nhà, có thể tránh khỏi người nhà họ Nhạc biết được mà phản đối. Mặt khác tôi thì sao, đơn giản chỉ là tự đau khổ. Thuộc Đình không muốn cùng tôi thi cùng một trường, anh bảo: “Anh bị em làm phiền mấy chục năm rồi, anh muốn được yên tĩnh.” Đó là khi sáu miệng ăn hai nhà ở phòng khách rộng rãi nhà họ Thuộc thảo luận chúng tôi nên thi trường thì Thuộc Đình thừa dịp không ai chú ý tới nói thâm vào tai tôi.

Tôi cảm thấy bị tổn thương. Tôi biết anh hiện tại cũng không yêu tôi. Anh không đáp trả tình yêu tôi cũng được, nhưng ít ra anh đối với tôi cũng có chút tình cảm đặc biệt đi. Nhưng thật không ngờ, tôi theo anh như vậy mà với anh đó lại là phiền toái.

“Thật xin lỗi, anh trai, em không thể đi ngược lại mong muốn của cha mẹ em được. Nếu như anh có bất cứ quan điểm nào không đồng ý, thì xin khiếu nại với bốn vị lớn tuổi ở đây, em sẽ không để ý đâu.” Tôi làm bộ như không có chuyện gì xảy ra. Nhìn trong mắt anh có sự phiền não, đột nhiên tâm trong lòng tôi lại thấy khá hơn. Cho dù anh không yêu tôi, thì sự tồn tại của tôi đối với anh mà nói cũng có thể là đặc biệt, nếu không anh sẽ không phiền não như vậy. Không thể làm anh yêu tôi đến thấu xương, thì cũng nên để anh phiền lòng, để cho anh cảm thấy được sự tồn tại của tôi, thì đây cũng là một tiến bộ lớn. Tôi đoán chắc

anh sẽ không nói, bởi vì anh muốn duy trì sự ngượng trước bốn vị lớn tuổi ngồi đây: “Thật đáng thương, anh trai.” Tôi ghé vào lỗ tai anh cười khẽ, “Em muốn đời này anh sẽ không thoát khỏi em được đâu.”

“Vậy thì như thế nào?” Anh trừng mắt nhìn tôi, “Tâm Tâm, em cho rằng anh không có biện pháp khác sao?” Nhìn anh như vậy, tôi trong nháy mắt sợ hãi — không được, Thuộc Đình, không được vứt bỏ em!

Sau đó chúng tôi dưới sự giám sát của người lớn hai nhà mà đăng ký nguyện vọng xong, trường học hoàn toàn giống nhau, đúng như chúng tôi đã dự liệu. Nhìn thấy tờ nguyện vọng, anh biết chuyện đã rõ ràng, đã bất lực, không thể làm gì hơn là chấp nhận, nhưng anh oán hận nói tôi: “Tâm Tâm, nhìn xem. Anh sẽ làm cho em hối hận.” Mặc dù anh tức giận, nhưng vẫn là rất cứng chiu gọi tôi là “Tâm Tâm”, rất nghiêm túc kèm cho tôi môn toán. Tôi nghĩ, anh hẳn là đã yêu tôi, nhưng anh lại không biết đó thôi.

Đến ngày thi, bốn lão hồ ly đưa chúng tôi đến trường thi.

Đi vào sân trường, tôi kéo tay anh, nhìn môi mỏng khiêu gợi của anh, trong lòng liền muốn hôn anh. Kéo anh đến một góc, khi anh vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, liền hung hăng hôn lên môi anh. Mặc dù anh có chút kinh ngạc, nhưng anh rất nhiệt liệt hôn trả lại, sau đó sẽ một lần nữa chiếm thế chủ động. Người đàn ông này chính là sĩ diện, anh cho là loại chuyện này thì đàn ông nên chủ động. Khi tay anh có hành động xấu, tôi liền đẩy anh ra, thở hổn hển. Anh cũng như vậy, đầu dựa vào vai tôi, “Tâm Tâm, chuyện này thật điên rồ.”

“Em cần anh cổ vũ em, nếu không em thật sự sẽ thi trượt đó.” Tôi nói phải nửa thật nửa giả, cố để cho anh bật cười.

Xoay người vào trường thi, Nhạc Nguyệt tin chuyện miệng tôi bị muỗi cắn. Cô ấy rất lo lắng cho kỳ thi lần này, cô ấy nói: “Quan Tâm, cậu không lo lắng sao? Nhưng tớ thì sợ, nếu tớ cùng Mạc Hối không cùng một trường thì sao? Tớ sẽ liều chết với anh ấy.”

Ba ngày thi đại học trôi qua thật nhanh chóng.

7. Chương 13 + 14

CHƯƠNG 13

Khi kỳ thi đại học kết thúc, biết được chúng tôi thi không tệ, người lớn hai nhà cùng nhau đi du lịch.

Bọn họ đi được nửa tháng, điểm của chúng tôi cũng đã có.

Ngày đó tôi đang nằm vùi ở phòng khách lớn nhà họ Thuộc xem ti vi, trong khoảng thời gian này, việc tôi làm nhiều nhất chính là xem ti vi. Tôi không biết những ngày qua Thuộc Đình đang làm gì, sau khi chúng

tôi tiễn hai mẹ ra sân bay, về đến nhà anh liền chui vào phòng, hơn nữa còn khóa cửa lại. Gõ mấy lần mà không mở, tôi cũng không muốn đi chọc giận anh, không để ỉnh ngày càng đáng ghét hơn, liền chạy đến phòng khách xem TV.

Những ngày đó tôi sống một cách mơ hồ, cho nên cũng quên ngày công bố điểm thi.

Chỉ biết là sáng sớm hôm đó Thuộc Đình đã ra ngoài rất sớm. Lúc anh trở lại, tôi đang nằm ở trên ghế salon ngủ. Anh đánh thức tôi dậy, tôi thấy được sắc mặt của anh rất bình tĩnh.

“Thế nào?” Mới vừa tỉnh ngủ, nên khàn giọng, anh nhìn vào mắt tôi, trong mắt không hài lòng, “Biết em thi bao nhiêu điểm không?”

Lời của anh nháy mắt làm tôi ngây ngẩn cả người, điểm? Cái gì điểm? Sau đó tôi liền hiểu, vẻ mặt cột nhà trả lời anh: “Không biết, anh không phải đi xem sao?”

Hai tay anh ôm lấy người tôi, từ từ nâng tôi đứng dậy. Tôi vươn tay vòng qua cổ anh, “Thế nào? Anh thi không tốt sao?”

Anh cười, nụ cười mà tôi rất thích, nụ cười kiêu ngạo và tự tin, “Tâm Tâm, anh có nên đánh vào mộng em vì những lời này không, em dám xem thường anh?”

Nếu không phải là thi không tốt, thì tại sao lại có vẻ mặt này? Hoặc là. “Em thi không được tốt sao?”

Anh nghiêm chỉnh nói: “Em không tự tin vào mình sao? Cần phải đánh vào mộng em mới được.”

Nếu đều không phải là thi không tốt, tôi kéo đầu anh xuống, bắt đầu hôn anh, “Nếu thi tốt, vậy thì không cần đánh đòn, liền phạt em hôn anh đi.”

Giọng nói của anh trong miệng tôi, “Nghịch ngợm.”

CHƯƠNG 14

.

Sau đó, anh vuốt ve mái tóc dài của tôi, “Tâm Tâm, em thi được 680 điểm.”

Uể oải “Oh” một tiếng, một lát sau, tôi mới đột ngột tỉnh ngộ —— trời ạ —— 680 điểm! Ông trời, này, này, nhiều như vậy?

Tôi mở to hai mắt nhìn anh, “Anh không gạt em chứ?”

Anh vỗ nhẹ cái mũi tôi, “Lại hoài nghi anh, anh khi nào đã lừa em chưa?”

Cũng đúng, Thuộc Đình mặc dù không yêu tôi, nhưng quả thật chưa từng lừa tôi. Tôi vui mừng từ trên người anh đứng lên, “Ồi! thật lợi hại, tôi thật lợi hại. . . .”

Anh kéo tôi ngã lại trên người anh, “Này, em gái kết nghĩa, em cũng không có lương tâm? Cũng không hỏi một chút anh thi được bao nhiêu?”

Oh, đúng vậy, tôi ngây thơ hỏi lại: “Vậy, anh trai, anh thi được bao nhiêu? Đừng nói cũng giống em được 680 điểm.”

Anh cười, “690.”

Cái gì? Cái gì? Tôi dùng sức kéo lỗ tai, “690? Em không nghe lầm chứ?” Anh bình thường ở kỳ thi tuy rằng so với tôi chỉ nhiều hơn mười phần, nhưng tôi biết, anh không nỗ lực trong mỗi kỳ thi, nhưng thi vào đại học anh hẳn sẽ cố hết sức lực, ít nhất, tôi biết anh muốn thoát khỏi tôi. Tôi vốn nghĩ kỳ thi đại học này tôi tối đa chỉ được 650 mà thôi.

Nhìn ra sự nghi ngờ của tôi, Thuộc Đình cười nói: “Không cần hoài nghi, anh cố hết sức. Điểm thi anh đã ước tính trước rồi, chỉ có thể nói em tiến bộ quá nhanh mà thôi.”

Nguyện vọng đầu của chúng tôi đều ở thành phố -B. Thuộc Đình ở khoa Toán, tôi ở khoa tiếng Anh.

8. Chương 15 + 16

CHƯƠNG 15

Khi thông báo trường B gọi về, kết quả đúng như mong đợi. Thời gian khai giảng dự kiến vào cuối tháng tám. Trường học của chúng tôi thi ở thành phố B chính xác rất ít người, Lưu Uyển Tình thực không may ngược lại với chúng tôi, cô ấy ở thành phố N.

Không muốn cha mẹ đưa đi, Thuộc Đình thật trịnh trọng tuyên bố: Chúng con không còn là trẻ con nữa, nếu cha mẹ đưa đi lời nói ra sẽ bị người ta chê cười .

Trải qua hai mươi giờ đi đường, chúng tôi an toàn đến thành phố B, đứng ở trong đám đông hỏi hã Thuộc Đình dùng di động gọi về bốn người lớn ở nhà báo bình an.

Trường học B rất đẹp, diện tích cũng rất lớn. Ký túc xá của chúng tôi đối diện là hồ nước nổi tiếng hồ Vô Danh, bốn phía cây xanh bao quanh, giường của tôi hướng về một cây cao lớn cây hoè gai.

Phòng tôi có bốn người, trừ bỏ tôi, những người khác đều là người ở đây. Hứa Uy Nhi, Tang Khả Trữ, Kỷ Như Thần, ba người đẹp này là bạn cùng phòng của tôi. Hứa Uy Nhi là một cô gái hoạt bát đáng yêu như ánh mặt trời, là hoa khôi mới nổi ở khoa tiếng Trung. Tang Khả Trữ là một cô gái đẹp lạnh lẽo, bình thường đối với mọi người rất lạnh lùng. Ánh mắt cô ấy, chỉ cần nhìn bạn liếc một cái, liền đóng băng thành tượng trong mùa đông giá rét. Nhưng với tôi bề ngoài cô ấy lạnh lùng nhưng bên trong thật ra rất yếu đuối. Cô ấy cũng giống tôi đều là khoa tiếng Anh, thậm chí là cùng một lớp.

Kỷ Như Thần tên rất gọi cảm, tên cũng như người. Tóc cô ấy là cái loại cuốn sóng lớn tự nhiên, dáng người có lỗi lôm, mắt đẹp như mèo, môi đỏ mọng kiểu diễm ướm át, là một cô gái làm cho người ta nhìn liền nhiệt huyết sôi trào. Cô ấy hiện tại học năm tư, là hoa hậu giảng đường liên tục trong bốn năm, là sự kiêu ngạo của nữ sinh khoa tiếng Anh chúng tôi, còn là hội trưởng hội sinh viên của trường.

Tôi chọn môn trong khóa học của Thuộc Đình. Bởi vì tôi muốn cùng anh học cùng một lớp, ngoài ra, từ khi vào trường đến nay, chúng ta có rất ít cơ hội gặp mặt, chớ đừng nói chi là có không gian ỉn. Hơn nữa, tôi nghe khoa thương mại bọn họ nói hoa khôi của khoa Trương Duy Ngọc đối Thuộc Đình có ý tứ, còn nghe nói Thuộc Đình cũng không từ chối cô ấy.

Tin tức này thực sự làm cho tôi có cảm giác khủng hoảng. Ban đầu đã không xác định được tâm ý Thuộc Đình, bây giờ, tôi không có cơ hội để thắng.

Thuộc Đình vừa vào trường như là ngôi sao mới nổi vậy. Trải qua ba năm trung học, anh trừ bỏ bề ngoài trông đẹp trai hơn, khí chất cũng trở nên trưởng thành cùng trầm ổn hơn, trên người tư chất lãnh đạo cũng càng ngày càng biểu lộ rõ ràng hơn.

Khi điểm năm nhất dán lên, giống như các ngôi sao trước mặt xuất hiện ngày càng nhiều, các nam sinh vừa đẹp trai vừa tài giỏi vào trường, thu hút sự chú ý của các nữ sinh toàn trường. Không chỉ là sinh viên mới, thậm chí ngay cả nữ sinh năm 3 năm bốn cũng bắt đầu công khai hoặc kín đáo đối với Thuộc Đình liếc mắt đưa tình.

Tuy rằng anh vẫn có vẻ lạnh lùng, nhưng hiện tại lại rất phổ biến. Nên bộ dạng này của anh, làm chết mê một các chị em phụ nữ. Khi bấy giờ đang thịnh hành xu hướng “các chị em vùng lên”, anh trở thành một trong mười người đàn ông mà “mỗi người đều yêu”.

Thuộc Đình vừa tham gia vào câu lạc bộ của trường, nghe nói hội trưởng đương nhiệm cố ý cho anh tiếp nhận vị trí của hắn, mà Trương Duy Ngọc ở trong câu lạc bộ cũng sẽ có một vị trí.

Hứa Uy Nhi nói: “Quan Tâm, cậu cũng có thể, tin tưởng chỉ cần cậu mở miệng, bọn họ sẽ không từ chối đâu.”

Tôi cười cười. Câu lạc bộ sinh viên không cự tuyệt, nhưng mà Thuộc Đình sẽ không thích, mà tôi cũng không nghĩ thật sự bởi vì yêu anh mà tự mất đi bản thân mình. Nói như vậy, cho dù Thuộc Đình không phiền, tôi cũng sẽ chán ghét bản thân mình.

Kỷ Như Thần thực sự rõ ràng nói, “Không cần, Quan Tâm, em không cần ủy khuất miễn cưỡng mình xin vào câu lạc bộ. Em tới hội sinh viên đi, chị đã sớm muốn em trở thành người kế nhiệm chị rồi.” Thấy tôi vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm của tôi, chị ấy cười, “Yêu một người cũng không nên để mình làm đồ vật riêng của anh ta. Đừng làm cái dạng đằng sau sự thành công của người đàn ông luôn có bóng dáng của người phụ nữ, như vậy chỉ khi anh ta quay đầu lại mới có thể thấy em. Em phải đứng vị trí ở ngang hàng với anh ta, chỉ cần anh ta vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy em đang đứng bên cạnh; càng lâu càng tốt, em phải đứng ở đối diện với anh ta, làm cho anh ta luôn luôn phải đối mặt với em.”

CHƯƠNG 16

Tôi nghĩ chị ấy nói rất đúng.

Giáo sư khoa Pháp luật lại đến tìm tôi. Tôi thật sự rất thích đầu tóc bạc, tài ăn nói đầy hài hước của giáo sư này, cho nên tôi liền chọn môn học của ông ấy, môn sửa đổi “Hình Pháp”.

Lớp học ngày hôm đó, giáo sư giao ra yêu cầu viết báo cáo về tỷ lệ tội phạm hiện nay đang có xu hướng tăng cao. Giáo sư đối với giải thích của tôi rất hài lòng, ông ở trên lớp học nói: “Những điều quan trọng trong pháp luật, không phải là tính chủ quan của các bạn, nó nhấn mạnh là sự thật, lấy sự thật là căn cứ, lấy pháp luật là thước đo. Nhớ kỹ, trong quá trình phá án, kiên trì nhất là xử trí theo cảm tính.”

Lớp học này dành cho các sinh viên năm nhất muốn trở thành thẩm phán trong tương lai. Thẩm phán đòi hỏi lý trí thay vì cảm tình, nhưng vẫn có một vài người luôn thích xử trí theo cảm tính.

Kỷ Như Hàng chính là một trong đó số đó. Anh ta học năm hai, là một nam sinh cao lớn đẹp trai, có khuôn mặt đáng yêu, nụ cười trông giống như Thiên Sứ. Vì thế tôi liền gọi anh ta là “Thiên Sứ”.

Tên của anh ta mang cho tôi có một cảm giác quen thuộc. Sau đó tôi mới biết được anh ta là em trai của Kỷ Như Thần, trách không được Kỷ Như Thần từng nói đùa rằng: “Quan Tâm, không bằng em bỏ Thuộc Đình đi, chị sẽ giới thiệu em trai của chị cho em, em sẽ thích cậu ta. Loại người Ác Ma như em thật sự cần loại người như em trai chị cảm hóa, chứ không phải như loại người như Thuộc Đình bị đồng hóa.”

Thiên Sứ! Tôi lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Như Hàng, thời điểm đó hai chữ này thốt ra. Khi đó, giáo sư yêu cầu chúng tôi đem lớp học làm như toà án để diễn tập. Mà tôi cực kỳ nhàm chán, liền xoay ghế dựa lưng ngược hướng băng đen ngồi. Bởi vì vóc dáng tôi nhỏ, trong khi mọi người dường như nghiêm túc đứng xung quanh thẩm phán, nên động tác nhỏ của tôi làm giáo sư không thấy được.

Khi tôi ở phía sau bạn học đang vẽ hình con mèo trên quyển từ điển pháp luật, thì bên tai truyền đến một tiếng cười rất khê, theo tiếng động nhìn qua, đã nhìn thấy anh ta đối với tôi cười lộ cả hàm răng trắng.

Thiên Sứ! Tôi thốt lên. Và quên giọng nói phải dè thấp. Vì thế giọng nói của tôi đột ngột vang lên khắp cả giảng đường lớn.

“Quan Tâm, trò đang làm gì vậy?” Giáo sư rốt cục không thể nhịn được nữa, giận đến gần như sủi bọt mép.

Mà thủ phạm gây ra làm như không có chuyện gì khi tặng tôi một nụ cười thật vô tội. Trời ạ, nụ cười đó gần như làm tôi đã quên đây là lớp học, thậm chí muốn lại gần và chạm vào anh ta, dường như ánh mặt trời chiếu sau lưng anh ta tựa như có đôi cánh trong suốt với hào quang chói sáng trên đầu.

“Không có gì ạ,” Tôi từ từ đứng lên, “Giáo sư, em chỉ muốn xác minh lớp chúng ta các thẩm phán có thể ở toà án có cười to hay không thôi.”

9. Chương 17 + 18

CHƯƠNG 17

Nghe được những lời này..., trong phòng học vang lên âm thanh hút khí, mọi người muốn cười cũng không dám cười.

Giáo sư tức giận đến chỉ vào người tôi, “Quan Tâm, mời trò tôn trọng tinh thần toà án, duy trì trang nghiêm với luật pháp, được không?”

“Vâng ạ”, tôi đơn giản trả lời, “Giáo sư, xin vui lòng giữ vững lý trí. Đối với các thẩm phán, đòi hỏi không biểu lộ cảm xúc.” Nhìn giáo sư, tôi rất nghiêm túc đối với những điều thầy đã yêu cầu lúc bình thường với chúng tôi.

“Ha ——” toàn hội trường cười thành một lượt, tất cả mọi người quên mình là các thẩm phán.

“Trò, trò, trò. . . .” Giáo sư chỉ vào tôi, “Quan Tâm, trò đi ra ngoài cho tôi. Bây giờ tôi tuyên bố, bởi vì Quan Tâm quấy nhiễu trật tự toà án, đem trò ấy ra khỏi toà án.” Giáo sư cũng không quên tính hài hước.

“Được rồi. em đi ra ngoài.” Tôi giả vờ bất đắc dĩ, đứng lên, hướng toàn hội trường cúi đầu, “Xin lỗi rồi, mọi người. Đối với thẩm phán của chúng ta không có lý trí, tôi sẽ tôn trọng thầy ấy, nhưng tôi có quyền khởi kiện.”

Sau đó tôi thấy Kỷ Như Hàng, anh ta đối với tôi cười đến thực rực rỡ, cũng đồng tình cách làm của tôi.

Rời khỏi chỗ ngồi, tôi đi đến cửa, “Tốt lắm, em đã rời khỏi toà án, mời tiếp tục đi.” Sau đó còn làm một động tác buồn cười.

Toàn trường lại vang lên một trận cười, giáo sư tức giận đi đến như thể muốn bắt tôi, “Xét thấy người này quá nhiều nghiêm trọng trật tự toà án, chúng tôi quyết định đem cô ấy trục xuất.”

Tôi cười hì hì từ dưới cánh tay của thầy chui ra, chạy lên bục giảng, cầm lấy cây búa của thẩm phán: “Yên lặng, xét thấy vừa rồi chánh án nghiêm trọng xử trí theo cảm tính, chúng tôi theo thảo luận cho rằng cần đổi một vị thẩm phán mới, hiện tại tôi tuyên bố: chánh án là tôi — Quan Tâm đảm nhiệm.” Sau đó tôi hướng bạn học bên cạnh sắm vai luật sư nói, “Luật sư bên kiện, anh có thể tiếp tục trần thuật.”

Thầy tuy rằng bị tôi giành vị trí, nhưng vẫn là tươi cười đứng ở một bên nhìn. Tôi biết, thầy thật ra đối với tôi rất thiên vị.

Hết giờ học, thầy nói: “Quan Tâm, trò theo tôi đến văn phòng.”

Trong văn phòng, thầy thốt lên: “Quan Tâm, trong nhiều năm thầy giảng dạy, có rất ít ai có tài năng như trò.” Thở dài, thầy còn nói: “Nếu trò lúc trước ghi danh khoa chúng ta thì tốt rồi, tương lai trò trong giới tư pháp sẽ là một người thanh liêm.”

Tôi cười, tôi rất biết ơn thầy vì lời khen ngợi, “Giáo sư, thực tế có rất nhiều bạn học đều khá tốt, chẳng qua, xã hội bây giờ muốn thành công trong nghề ở môi trường lớn này thì phải có những thay đổi nhỏ trong môi trường đó.” Thầy “Ồi” một tiếng, lắc đầu, “Quan Tâm, muốn chuyển khoa hay không? Thầy sẽ gặp hiệu trưởng nói chuyện.”

CHƯƠNG 18

“Không cần!” Tôi lập tức lắc đầu. Tôi mới không muốn bị trói chặt với những quy tắc và khuôn phép của khoa pháp luật.

Nhìn tôi với bộ dạng như lạc vào suy nghĩ của bản thân, thầy cảm thấy bất lực lắc đầu, khoát tay, “Đi đi, nhìn thật chú ý.” Tôi thật muốn đi qua hôn ông thầy đáng yêu này, lại sợ thầy kiện tôi tội “Quấy rối”, đành phải tặng thầy một nụ hôn gió, xoay người rời đi.

Vừa ra khỏi cửa liền sững sốt một chút, cái người đáng giận là Thiên Sứ Kỷ Như Hàng đang tà tà tựa vào góc tường, hai tay bỏ trong túi quần, như trong một bộ phim hoạt hình với dáng điệu của cậu bé đẹp trai.

Tôi đi tới vỗ nhẹ vai anh ta, “Gì vậy, anh chàng đẹp trai, không phải là đang chờ tôi đó chứ?”

Anh ta nhún vai, với bộ dạng “Có gì là không thể.”

“Khỉ thật, thật sự chờ tôi?” Tôi thậm chí đã lâu không nói lời thô tục đều đi ra.

Anh ta lắc đầu, “Quan Tâm, em thật không ngoan, nói thô tục quá.”

Tôi nhún vai, “Anh quản sao.”

Anh ta đi đến, hai tay đặt lên vai tôi, “Quan Tâm, anh đương nhiên phải quản. Bởi vì từ ngày mai trở đi, em chính là bạn gái của anh.”

Tôi hoảng sợ, giữ bàn tay anh ở trước mặt lắc lắc, “Anh không có bệnh trong người đó chứ? Đùa giỡn cái gì, cái này thật sự không buồn cười.”

Anh ta nở nụ cười, ở hành động trước đó của tôi liền thu hồi tay, để lại hai tay như lúc ban đầu cho vào túi, “Quan Tâm, anh không có bệnh em rồi sẽ biết. Ngày mai em nhất định sẽ trở thành bạn gái của anh.”

Tôi đối với anh ta cười nhạt, không để ý tới anh ta. Cho dù anh ta là Thiên Sứ, anh ta cũng không thể tùy tiện nhận lộn bạn gái. Huống chi tôi yêu Thuộc Đình, tôi sẽ không phản bội anh ấy.

Phía sau vang lên giọng nói lạnh lạnh, “Quan Tâm, em ngày mai sẽ đến tìm anh.”

Tôi hừ một tiếng xem như trả lời. Tôi tìm anh? Không có khả năng.

Trở lại ký túc xá, phát hiện kia ba người đẹp nhìn tôi với biểu tình rất kỳ lạ, dường như là có chuyện gì đã xảy ra.

“Làm sao vậy?” Tôi hỏi. Các cô ấy không nói lời nào biểu tình thực cứng ngắc.

“Quan Tâm, cậu có khỏe không?” Hứa Uy Nhi bắt đầu không thể nhẫn nhịn được, cô thận trọng hỏi.

“Tớ có cái gì không tốt?” Tôi cảm thấy kỳ quái, “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Tang Khả Trữ bình thường rất ít nói, cô ấy chỉ biết làm một số hành động để diễn tả cảm xúc của mình, lần này thực sự phá lệ mở miệng, “Quan Tâm, tớ sẽ đứng về phía cậu.”

Tôi càng kinh ngạc, “Chuyện gì ?”

Kỷ Như Thần rốt cuộc thật không tầm thường. Chị nhìn hai người đẹp, thấy đầu của các cô ấy cúi thấp, chị ấy rất tàn nhẫn nói: “Quan Tâm, anh trai của em vừa rồi ở sân thể dục, đồng ý lời tỏ tình của Trương Duy Ngọc rồi.”

10. Chương 19 + 20

CHƯƠNG 19

Giọng nói chị ấy đè thấp thật có hương vị khác, nghe vào tai tôi, lại giống như một tiếng sấm vậy, đau sót khắp người, các giác quan trở nên thật đáng sợ.

“Vừa rồi ở sân thể dục, Trương Duy Ngọc trước mặt nhiều bạn học hỏi Thuộc Đình, có sẵn lòng hay không cùng cô ta hẹn hò. Cậu cũng biết, Thuộc Đình trước kia cũng thường thức Trương Duy Ngọc, Trương Duy Ngọc lại rất ôn nhu sẵn sàng. Cô ta có thể có dũng khí ở trước mặt mọi người tỏ tình, cũng đã không dễ dàng gì. Thuộc Đình đương nhiên là vui khi gặp cảnh này cũng sẽ đồng ý thôi.”

Cuối cùng ai nói lời này bên tai, tôi không biết. Chỉ biết một điều: Thuộc Đình có bạn gái rồi! Thuộc Đình có bạn gái rồi!

Đây rốt cuộc là cái loại đạo lý gì? Tôi nỗ lực nhiều năm như vậy, nhưng anh vẫn chưa đáp ứng tôi. Mà Trương Duy Ngọc, thực sự chưa đến một năm, đã nắm giữ Thuộc Đình dễ như trở bàn tay. Như vậy tôi làm sao mà chịu nổi? !

Trách không được Kỷ Như Hàng nói tôi ngày mai nhất định sẽ là bạn gái anh ta.

Buổi tối, hai người nên đi hẹn hò, thì lại chạy tới ký túc xá chúng tôi. Thuộc Đình mang theo cô gái xinh đẹp đáng yêu Trương Duy Ngọc, bộ dạng ngọt ngào hạnh phúc ngồi ở chỗ kia.

“Tâm Tâm, về sau em phải tự chăm sóc mình, anh không có nhiều thời gian để trông nom em.” Thuộc Đình nói như thế. Anh biết rõ tôi yêu anh, lại mang theo Trương Duy Ngọc đến chứng minh sao? Thuộc Đình, làm sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?

“Đúng vậy, Quan Tâm, tôi cùng Thuộc Đình về sau sẽ rất bận rộn. Tuy rằng bạn là em kết nghĩa của anh ấy, nhưng tôi là bạn gái của anh ấy, bạn gái luôn luôn cần thân cận nhiều hơn em gái.” Trương Duy Ngọc xen mồm, cười rộ lên nghe như con gà tây, “Còn có, các người là anh em. Muốn bạn ở trước mặt cha mẹ Thuộc Đình nói tốt vài lời.”

Tôi không biết cô ta tại sao phải nghĩ rằng bọn họ cần tôi trước mặt cha mẹ nuôi nói tốt, tuy rằng cha mẹ nuôi bọn họ hi vọng chúng tôi có thể đến với nhau, nhưng bọn họ là người hiểu lý lẽ, cũng sẽ không bắt buộc Thuộc Đình. Dù sao, không ai có thể bắt buộc người khác theo ý muốn được .

Tôi không biết bọn họ còn nói những thứ gì, chỉ cảm thấy Thuộc Đình tay vòng qua eo Trương Duy Ngọc thực chói mắt. Nhìn thấy, nước mắt làm mờ hồ tầm mắt.

Kỷ Như Thần lại đây, “Được rồi được rồi, các người nhanh đi hẹn hò đi, đừng ở chỗ này kích thích những người cô đơn như chúng ta. Đi... đi...” Chị ấy làm bộ đuổi bọn họ.

Thuộc Đình tay vẫn vòng qua thắt lưng Trương Duy Ngọc, từ đầu đến cuối chưa có buông ra. Bình thường tôi thích bàn tay Thuộc Đình, rất lớn rất dày, nắm lấy tay tôi làm tôi có cảm giác thật an toàn, hơn nữa bàn tay kia từng ở trên người tôi khảy ra âm nhạc tuyệt vời. Nay nhìn...đôi tay này, thật sự chói mắt. Tôi cảm giác dường như có chất lỏng ấm áp ở trong mắt đối tôi đối lui, từ đầu đến cuối không có rơi xuống.

CHƯƠNG 20

Thuộc Đình vòng sang Trương Duy Ngọc đứng lên, “Tâm Tâm, bọn anh đi đây.” Ánh mắt của anh tôi nhìn không hiểu được, không có tình yêu trong cái nhìn đó, ngược lại khi nhìn trong mắt tôi những giọt nước mắt như sương mù, hiện lên một chút gì đó làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc gì.

Tôi giả bộ bộ dạng rất không bình tĩnh khoát tay, “Đi...đi..., tôi không muốn thấy các người biểu diễn đoạn tình cảm trước mặt.” Là vì ghen tị sao? Tôi mong mình có thể dùng những lời nói thật ác độc để mô tả bọn họ.

Tôi nhìn hai người bọn họ tình cảm đi bên nhau. Cửa vừa đóng lại trong nháy mắt, nước mắt tôi liền rơi xuống. Tôi yêu anh yêu trong nhiều năm như vậy, nay anh lại mang bạn gái qua báo với tôi, vừa nghĩ tới Thuộc Đình sẽ hôn cô ta, thậm chí còn cùng cô ta lên giường, lòng liền đau đến khắc cốt. Trong mắt tôi dường như luôn chấp chờ hình ảnh ngọt ngào hạnh phúc của Trương Duy Ngọc.

“Quên đi, Quan Tâm. Miễn là anh ta chưa kết hôn, cậu vẫn còn có cơ hội.” Không biết là ai khuyên tôi như vậy.

Cơ hội? Cơ hội đem Thuộc Đình giữ trong tay. Nếu anh không chịu cho tôi cơ hội, thì tôi làm gì có cơ hội nào? Cho dù cô gái mà Thuộc Đình có kết hôn không phải Trương Duy Ngọc, chỉ cần anh không yêu tôi, tôi cũng sẽ không phải là cô dâu của anh.

Tim nguội lạnh tim trống rỗng, cuối cùng so ra vẫn kém với tan nát cõi lòng. Mùi vị tan nát cõi lòng đến tột cùng là như thế nào? Là chua xót, là như tôi đau đến muốn vỡ trái tim.

Đối với tôi cuộc sống vẫn như cũ, vẫn đi học như thường. Cùng Thuộc Đình đăng ký cùng một lớp, chính là vì muốn cùng anh chung một không gian, khi đó tôi thấy rằng tuy anh không yêu tôi, nhưng chỉ cần cùng anh ở chung một không gian, tôi cũng sẽ hạnh phúc. Nay phần hạnh phúc này lại biến thành sự tra tấn, mỗi ngày nhìn Thuộc Đình ở trên lớp học cùng Trương Duy Ngọc sống trong thế giới ngọt ngào của hai người, tôi không biết giáo sư ở phía trên đang nói cái gì.

Đối với người không thể từ bỏ khóa học này. Rất nhiều người muốn nhìn bộ dạng tôi khi biết Thuộc Đình có bạn gái, còn hi vọng nhìn đến tôi trả không nhớ cơm không nghĩ, thậm chí là cả bộ dáng tiêu tụy. Tôi không muốn làm mình biểu hiện như người bị chồng ruồng bỏ, dù sao, không có bắt đầu làm sao có kết thúc? Thuộc Đình ở trong trường học chưa từng biểu lộ tôi và anh có cử chỉ thân mật nào, tôi cũng không nghĩ chính mình lại hạ thấp mình đến vậy.

Kỷ Như Hàng ở ngày hôm sau tuyên bố tôi là bạn gái của anh ta. Thời điểm tuyên bố, đúng là khi anh ta vừa đánh xong trận bóng rổ. Anh ngực trần, người đầy mồ hôi, xuyên qua các nữ sinh yêu thích đang vây quanh, đi đến bên cạnh tôi. Khi đó tôi bị Kỷ Như Thần kéo đến sân thể dục để cổ vũ cho anh. Anh lấy nước khoáng trong tay tôi, ngửa đầu uống một ngụm lớn, một giọt nước theo khóe miệng của anh chảy xuống, lướt qua cổ họng, trượt xuống ngực, rồi một đường trượt xuống thân thể anh, điều đó trông cực kỳ gợi cảm.

11. Chương 21 + 22

CHƯƠNG 21

Tôi nghĩ ông trời thật là yêu quý người nhà họ, sinh một người xinh đẹp đáng yêu như mèo Kỷ Như Thần, lại sinh hỗn hợp của Thiên Sứ và gợi cảm trên một người như Kỷ Như Hàng. Thật sự không công bằng, tôi nghĩ ngay cả yêu mến một người đã yêu mến chưa đủ.

Hoảng hốt trong lúc đó nghe được một trận hút không khí. Ngẩng đầu lên, thấy Kỷ Như Hàng lộ ra hàm răng trắng, mỉm cười với tôi rất đơn thuần, “Quan Tâm, bọn họ không tin em là bạn gái của anh, muốn hay không biểu diễn một chút cho bọn họ xem?”

Có gì không thể? Mất đi người mình yêu, đàn ông trong lòng tôi đã không còn ý nghĩa, có làm bạn gái của ai thì có gì khác biệt? Tôi nhún nhún vai, ngẩng đầu lên cùng lúc anh đang cúi xuống.

Nụ hôn của anh thật nhẹ nhàng. Quả nhiên là Thiên Sứ, người ngoài nhìn nụ hôn kiểu Pháp này liền đỏ mặt, mà tôi lại cảm nhận được anh mang theo sự quan tâm cùng yêu thương. Người đàn ông này thực sự là Thiên Sứ, anh đang trấn an cảm xúc của tôi. Cho đến khi, tôi mới biết được vì sao tôi lại khẩn trương như thế, không phải là vì nụ hôn của anh, mà là vì Thuộc Đình.

Nụ hôn vừa dứt, nước mắt tôi liền chảy ra, anh rất tự nhiên lau cho tôi. Không ai sẽ nghĩ tới tôi ở thời điểm lãng mạn này sẽ khóc, mà động tác anh lau nước mắt, thật tự nhiên giống như lau đi bụi vậy.

Quay mặt đi, thấy Thuộc Đình cùng Trương Duy Ngọc đứng ở trong đám đông. Tôi mỉm cười với anh, nụ cười cay đắng cùng chua xót chỉ có trong lòng tôi mới biết.

Thuộc Đình điên cuồng yêu thích bóng rổ, có Kỷ Như Hàng tham gia trận bóng anh đương nhiên không có khả năng bỏ qua, đương nhiên cũng sẽ mang theo bạn gái mới của anh. Kỷ Như Hàng nhân cơ hội này chỉ ra bạn gái anh là tôi, thứ nhất ngăn chặn mọi người tiếp tục chú ý tôi; thứ hai, là nói cho Thuộc Đình, Quan Tâm từ nay về sau không cần anh quan tâm nữa.

Sau Thuộc Đình và Trương Duy Ngọc, tôi với Kỷ Như Hàng thành một đôi làm nổi lên một trận cuồng phong lớn ở B.

CHƯƠNG 22

Buổi tối sau khi trở thành bạn gái Kỷ Như Hàng, Thuộc Đình gọi điện thoại cho tôi.

Khi đó tôi trần trọc ngủ không được. Trong bóng tối, trước mắt tôi thoáng qua đều là ánh mắt Thuộc Đình —— ánh mắt yêu thương chân thành, đáng tiếc yêu thương không phải dành cho tôi. Nghĩ tới, nước mắt lại rơi lần nữa, ngay sau đó di động vang lên.

Di động vừa vang lên tôi liền biết là ai.

Gọi điện thoại đến đương nhiên chính là Thuộc Đình. Bởi vì tôi không có nói cho người khác biết số di động của mình.

Không nghĩ tiếp. Không muốn càng đau khổ hơn.

Kia tiếng chuông liên tục vang lên không ngừng. Ba cô gái đều bị đánh thức. Nhìn ánh mắt của họ nhìn tôi, nếu tôi không nghe điện thoại hoặc là tắt máy..., các cô ấy sẽ đem tôi mổ bụng mất.

Đưa di động đến bên tai, giọng nói lạnh lùng của Thuộc Đình, ẩn chứa không biết bao nhiêu tức giận, “Đi ra, tôi ở vườn Đình Hương, chờ em.” Sau đó không đợi tôi nói chuyện liền dập máy.

Anh vẫn là bá đạo như vậy. Vì sao anh đối với Trương Duy Ngọc có thể dịu dàng đến thế ? Tôi vẫn tưởng, mặc dù biết anh không yêu tôi, nhưng tôi vẫn là muốn gặp anh, muốn biết mục đích anh đến tìm tôi.

Ban đêm vườn Đình Hương rất yên tĩnh, cũng rất thơm. Ánh trăng bạc chiếu rọi bên cạnh hồ Vô Danh, giống như một thiên đường tuyệt đẹp, nếu tôi và Thuộc Đình là một đôi tình nhân, giây phút này thật lãng mạn đến thế nào.

Thuộc Đình đứng ở cửa vườn Đình Hương, hút thuốc. Tàn thuốc với ánh lửa còn cháy sáng, chiếu lên sắc mặt không có chút biểu lộ nào. Tôi đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Đứng trước mặt anh, không nói gì, anh cũng không nói cái gì, chỉ lặng lẽ hút thuốc. Tôi không biết anh học hút thuốc khi nào, nhưng tôi không hỏi anh, cũng không có biểu lộ ngạc nhiên. Đàn ông hút thuốc có thể xem gần như là bản năng rồi, tôi làm gì bởi vì bản năng đàn ông mà tự làm mất mặt mình? Tôi sẽ không ngờ nghĩ là anh tìm tôi chỉ để nói anh biết hút thuốc.

Anh lôi kéo tay tôi đi vào khu vườn, nắm thật chặt, không cho tôi giây dựa. Vào trong vườn, anh vút thuốc sang một bên, đem tôi dựa vào tường, cúi xuống hôn tôi. Nụ hôn của anh có chút bá đạo, có chút hàm ý trừng phạt. Trừng phạt cái gì? Bởi vì tôi có bạn trai sao? Nhưng anh cũng không phải có bạn gái sao?

Nụ hôn của anh có hương vị thuốc lá, xen lẫn chút hương bạc hà, anh như liều mạng hôn tôi, như muốn đem tôi nuốt vào bụng vậy, tay anh ở trên người tôi chậm rãi di chuyển.

Lúc đầu tôi còn chống cự, một lúc sau thân thể liền xụi lơ, chỉ có thể dựa vào khi trên người anh, anh cười khê: “Quan Tâm, anh cùng Kỳ Như Hàng, ai hôn lợi hại hơn?” Anh cắn tôi một cái, đau đến tôi la lên tiếng, “Anh ta cũng có làm động tác như vậy sao? Anh ta cũng có hôn em đến phân tâm sao?”

Lời anh thật sự xúc phạm tôi. Tôi muốn đẩy anh ra, nhưng anh áp sát chặt quá, tôi đơn giản không nhúc nhích được.

Tôi dùng sức đẩy anh, mắt rơi lệ, “Anh đã có bạn gái, tên cô ta là Trương Duy Ngọc không phải sao? Chẳng lẽ cô ta không thỏa mãn được anh? Hay là anh luyến tiếc không động tới cô ta?”

Anh dừng lại động tác, cùng tôi kéo ra một chút khoảng cách, rất kỳ lạ nhìn tôi, “Quan Tâm, anh có nói cô ta là bạn gái của anh sao? Còn có, làm sao em biết cô ta không thỏa mãn được anh? Anh chính là còn muốn em.” Dừng một chút, anh nói, “Trừ phi là anh cho em biết anh đã yêu ai, nếu không cho dù anh cùng cô ta cùng một chỗ, cô ta cũng không phải là bạn gái anh, chỉ có thể nói là bạn nữ của anh thôi.” Sau đó anh thô lỗ tìm miệng tôi, hôn xuống.

12. Chương 23 + 24

CHƯƠNG 23

Bởi vì tôi còn yêu anh, bởi vì chúng tôi từng có những phút giây đẹp, tôi chỉ có thể vô lực tùy ý anh giở trò. Tuy rằng trong lòng tôi reo hò muốn anh, nhưng tôi vẫn muốn giữ một chút tôn nghiêm còn lại của mình.

Anh đặt tôi lên bãi cỏ, “Quan Tâm, chúng ta chưa từng có thân mật ở dưới ánh trăng, thử xem đi.” Anh dịu dàng một cách đáng ngạc nhiên. Sự dịu dàng này, chỉ có thể thuộc loại giây phút ngắn ngủi này mà thôi.

Thời điểm kích động anh vô ý thức nói: “Những thứ này đều thuộc về anh, không ai có thể cướp đi.”

Nghe câu nói của anh, tôi cảm thấy bị tổn thương cùng đau xót. Cơ thể tôi thuộc về anh, mà của anh đâu? Anh sẽ khiến cho thân thể anh thuộc về tôi sao? Mà yêu anh, mà yêu anh tột cùng, cho nên chỉ cần anh vậy gọi, mà liền vĩnh viễn cũng rời không được anh. Lòng tự nói với mình. Tôi nước mắt chảy xuống, bắt đầu tự nói với mình: Một khi đã như thế, vậy khiến cho tôi có thể có được anh khi giây phút anh đã có được đi.

Tôi đem đó trở lại ký túc xá, Kỳ Như Thần không có ngủ, chị ấy lên lút tiến vào chặn tôi, “Quan Tâm, em làm chuyện có lỗi với em trai chị.” Trong giọng nói của chị có một tia trêu chọc cùng một tia cảnh cáo, “May mắn Tiểu Hàng Hàng nhà chị không thương em. Nếu không, chị sẽ không để em làm tổn thương em chị đâu.”

“Em biết.” Tôi đặt đầu chôn vào trong lòng chị ấy, “Nếu anh ấy thật sự yêu em, em sẽ không đáp ứng làm bạn gái anh ấy đâu.” Nhìn ánh mắt Kỷ Như Hàng khi nhìn tôi chỉ biết: anh ta đối với tôi có hứng thú, nhưng tuyệt đối không phải yêu. Hơn nữa, anh là Thiên Sứ, chức trách Thiên Sứ là giúp người. Đương nhiên, anh làm Thiên Sứ chỉ để anh muốn giúp mọi người. Mà tôi, là trong mắt anh, trở thành người mà anh muốn giúp đỡ nhất.

Kỷ Như Thần sờ vào vết tích trên người tôi nói: “Quan Tâm, Thuộc Đình ác quá đi, anh ta cần em?”

Tôi không biết, Thuộc Đình đêm nay xác thực không giống anh lúc bình thường. Từ khi học đại học tới nay, chúng tôi không có ở cùng một chỗ, không phải tôi không chịu, mà là anh quá bận. Cho dù tôi mỗi ngày tìm kiếm cơ hội cùng anh gặp nhau, đối với chúng tôi còn không có bất cứ cơ hội nào ngồi xuống nói chuyện chứ đừng nói là làm cái gì. Tôi không biết Trương Duy Ngọc có thỏa mãn anh không hay là từ lúc nhập học tới nay anh bị ức chế quá lâu, đêm nay anh cuồng dã là tôi chưa từng thể nghiệm đến.

Nước mắt của tôi lại chảy ra. Từ khi Thuộc Đình có bạn gái đến bây giờ, mới hai ngày thôi, tôi chảy bao nhiêu nước mắt rồi? Khi nào thì tôi trở nên yếu đuối như vậy?

Kỷ Như Thần vỗ lưng tôi, như một người chị lớn, “Thật sự mệt mỏi như vậy..., thì cũng đừng cố miễn cưỡng mình. Tình yêu không phải là điều quan trọng nhất trong cuộc sống chúng ta, em có thể buông tha cho nó. Nhưng em trăm ngàn lần không thể mất đi chính mình.”

CHƯƠNG 24

“Đối với người đã yêu anh từ lúc năm tuổi. Yêu nhiều năm như vậy, tôi đã không thả ra được.” Tôi tự lẩm bẩm, giống nói cho chị ấy nghe, lại giống nói cho chính mình vậy.

Sáng sớm tỉnh dậy, tôi vẫn là bạn gái Kỷ Như Hàng, Thuộc Đình vẫn như cũ mang theo Trương Duy Ngọc ở khuôn viên trường hình thành một cảnh quan đẹp.

Giáo sư quả nhiên tuổi đã cao nhưng tâm hồn không già, thầy nói: “Quan Tâm, kỳ thật có rất nhiều chuyện không thể từ bỏ cho đến phút cuối cùng. Trò là cô gái có tính kiên trì, thầy tin tưởng em sẽ nhận được điều em muốn. Thầy cũng là người kiên trì, thầy tin tưởng thầy có thể thuyết phục em trở thành một người trong giới tư pháp.”

Tôi cảm thấy ông thầy này thật đáng yêu đi mất. Bây giờ, tôi thật sự thực cần một người cổ vũ, như vậy tôi mới có thể tự nói với mình: hãy kiên trì, kiên trì cuối cùng cũng sẽ mang lại thắng lợi.

Cảm kích nên tôi liền đi đến ôm lấy thầy, ông thực sự đỏ mặt.

Sinh viên khoa Pháp luật cạnh tranh với nhau thật sự rất khốc liệt. Kỷ Như Hàng mỗi lần trước cạnh tranh đều đã chạy đến bên tôi, “Nào, yêu dấu, cho anh một cái hôn may mắn đi.” Sau đó cong môi, làm bộ dạng

như hôn môi. Tôi cũng vậy mỉm cười rồi đi đến gần, sau đó hướng về anh cong miệng lên như Tiểu Trư rồi hôn xuống. Vô luận người trước người sau, chúng tôi cũng không kiêng dè. Thường thường sau khi hôn xong, tôi vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Thuộc Đình ôm Trương Duy Ngọc đứng ở sau đám đông. Thuộc Đình nhìn tôi với ánh mắt cực kỳ lạnh đậm, tôi nghĩ anh lại muốn kẹp cổ tôi.

Tôi mua ở bên ngoài một căn hộ nhỏ bốn mươi mét vuông, xung quanh yên tĩnh và trang nhã. Tuy rằng không lớn, tôi nhưng có thể cảm nhận được căn hộ như nhà vậy.

Tôi thích không khí ở nhà. Cha mẹ cùng cha mẹ nuôi bọn họ hỗ trợ tiền cho tôi, mẹ tôi cùng mẹ nuôi còn đặc biệt chạy tới cho tôi một số gợi ý. Tôi chuyển ra ngoài sống, bọn họ chỉ biết tôi cùng Thuộc Đình nhất định là xảy ra vấn đề, chỉ là bọn họ không nghĩ tới Thuộc Đình sẽ có bạn gái.

Vào một buổi sáng, Thuộc Đình cũng tới đây. Lúc Trương Duy Ngọc bên kia gọi điện thoại cho anh. Theo cuộc nói chuyện của anh, mẹ tôi cùng mẹ nuôi đoán được là anh có bạn gái. Thuộc Đình cúp điện thoại, đối với chúng tôi nói: “Con có việc đi trước.” Tôi thậm chí không nói được một lời nào, chắc là đi gặp người đẹp của anh.

Mẹ nuôi nhìn tôi, nhìn tôi với đôi mắt đỏ hoe, giữ chặt không cho nước mắt rơi xuống. Bà ấy đến ôm tôi vào trong ngực, “Tâm Tâm, con làm sao bây giờ?”

Tôi liền “Oa” một tiếng khóc lên, “Làm sao bây giờ? Con nên làm cái gì bây giờ? Con còn có thể làm gì? Con chỉ có thể như vậy.” Mẹ cùng mẹ nuôi tôi mắt cũng đỏ hoe.

13. Chương 25 + 26

CHƯƠNG 25

Các bà biết, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng. Mặc dù mọi người vẫn hi vọng tôi cùng Thuộc Đình thành một đôi, nhưng nếu Thuộc Đình không yêu tôi, miễn cưỡng cũng không hữu dụng. Cho dù chúng tôi có phát sinh quan hệ, cũng chỉ có thể xem như tôi tình anh nguyện.

Sau khi khóc xong cảm giác thoải mái hơn. Tôi đối với bọn họ cười cười, “Mẹ, mẹ nuôi, không quan hệ, không đến cuối cùng con sẽ không xem thường buông tha.”

Mẹ cùng mẹ nuôi nắm chặt tay của tôi, “Tâm Tâm, chúng ta tin tưởng con. Nhưng con cũng phải quý trọng bản thân mình. Đừng có thuận theo nó quá.”

Từ khi chuyển từ trường đến căn hộ nhỏ, số lần Thuộc Đình thường xuyên lui tới ngược lại nhiều hơn. Lần đầu tiên anh đến thời điểm, rất thoải mái khi ngồi trên chiếc sofa mà tôi thích nhất, giống như ngồi ở

trong nhà vậy. Anh tùy tiện xem tivi, uống cà phê, hét lớn với tôi làm cho anh những món ăn mà anh thích ăn nhất, giống một đôi vợ chồng trẻ vậy. Sự nhận thức này làm cho tôi ở tại phòng bếp phải đổ mắt.

Anh cho tới bây giờ cũng chưa mang Trương Duy Ngọc đến, tôi cũng chưa nói, hơn nữa tôi cũng không chịu để cho cô ta đến.

Có mấy lần tôi nghe Trương Duy Ngọc đối với anh làm nũng, “Thuộc Đình, nghe nói Quan Tâm có thuê một căn hộ bên ngoài trường, có cơ hội mang em đi tới nhìn xem.” Thuộc Đình đều khéo léo thay đổi chủ đề.

Rất cục có một lần, khi đang trong tình cảm mãnh liệt tôi đối với anh nói: “Thuộc Đình, nơi này là chỉ thuộc về không gian của chúng ta, nếu anh dám mang Trương Duy Ngọc đến em liền giết anh.”

Anh ghé vào người tôi, liền véo mũi tôi, bật cười, “Mèo hoang nhỏ, anh liền biết em là người lòng dạ hẹp hòi. Yên tâm đi, anh mới sẽ không để cho cô ấy đến bị em chọc tức đâu.”

Bị bắt nạt? Tôi tức giận đẩy anh ra, “Anh trai, anh không biết là nói chuyện với anh rất bức mình sao? Bị bắt nạt? Em có làm anh sinh khí sao? Cô ta sẽ là chị dâu của em, em nào dám cho cô ta sinh khí? Chỉ cần cô ta không mắng em là hồ ly tinh câu dẫn chồng cô ta em đã thấy hài lòng rồi.”

Anh bỏ lên người tôi, cổ không cười, ngực cũng vì thế mà phập phồng phập phồng theo, “Em chính là lòng dạ hẹp hòi.” Sau đó anh không cho tôi nói chuyện, lại hôn tôi, dẫn dắt tôi lại một lần nữa nhập vào thế giới cảm quan.

Chúng tôi vẫn không có lựa chọn tránh thai, tôi cũng không biết có phải hay không là ông trời không muốn cho chúng tôi cùng một chỗ. Tuy rằng Thuộc Đình có bạn gái, nhưng anh vẫn là nói: “Tâm Tâm, nếu em có con, chúng mình liền kết hôn.”

Mỗi lần nghe nói như thế, tôi liền nghĩ mặc kệ anh có yêu tôi hay không, như vậy hứa hẹn tôi liền thấy đủ hài lòng. Nhưng mà, từ lớp mười cho tới bây giờ đã bốn năm rồi, tôi vẫn như cũ ngay cả trứng cũng chưa tạo ra được. Có khi tôi nghĩ, có phải hay không lên trời ở trừng phạt tôi làm người rất giả tạo? Để cho tôi vĩnh viễn không chiếm được lòng người đàn ông tôi yêu.

Nếu như vậy, Thuộc Đình cũng không biết tại sao anh nói được tự nhiên như vậy, yêu sao? Không phải, không phải là cảm không thể nào quên, không thương sao? Vì sao mỗi lần nhìn thấy Quan Tâm hôn Kỷ Như Hàng, đối với chàng trai khác cô ấy lộ ra chiêu bài nụ cười Thiên Sứ, anh sẽ cảm thấy trong lòng như bị chặn lại, giống như đồ đạc của mình bị xâm phạm. Mâu thuẫn như vậy làm cho anh không thể một lần nữa không mượn sự giao hòa thân thể để hóa giải.

CHƯƠNG 26

Trong chớp mắt, Kỷ Như Thần sắp tốt nghiệp. Mà ngày hôm đó đúng là ngày Thuộc Đình cùng bạn gái đầu tiên Trương Duy Ngọc chia tay. Tôi đang cùng Kỷ Như Thần chụp ảnh kỷ niệm xung quanh, có người chạy tới la hét: “Quan Tâm, anh trai cậu cùng Trương Duy Ngọc chia tay rồi sao.”

Chia tay? Chia tay anh cũng sẽ không là của tôi. Tôi không có lên tiếng, có thể là bởi vì Thuộc Đình từng đã nói, bọn họ chia tay tôi cũng vậy nên cũng không có giết mình.

“Đi thôi.” Kỷ Như Thần đến tiếp nhận máy chụp ảnh, “Quan Tâm, chúng ta đi xem chuyện náo nhiệt đi.” Chị ấy biết tâm sự của tôi, tự mình lấy nghĩ rằng muốn xem náo nhiệt như một cái cớ, để kéo tôi đi qua.

Đầu mùa hạ, ven hồ Vô Danh nở đầy hoa tươi. Gần như tất cả sinh viên tốt nghiệp năm bốn đều tụ tập ở đây chụp ảnh. Thuộc Đình cùng Trương Duy Ngọc ngay tại bên hồ cãi nhau.

Chúng tôi trong thời gian qua, bởi vì lúc đó Kỷ Như Thần vẫn là hội trưởng hội học sinh, mà tôi lại là em gái kết nghĩa của Thuộc Đình, nghe đồn quan hệ chúng tôi rất lập lờ. Cho nên, mọi người đều tự động tạo một con đường, để tôi cùng Kỷ Như Thần đi vào.

Tôi cũng không muốn đi vào, tôi chỉ nghĩ đứng ở bên cạnh nhìn xem náo nhiệt là tốt rồi. Có Kỷ Như Thần lôi kéo tôi, không cho phép tôi lui về phía sau.

Thuộc Đình mặc món đồ là quà tặng tôi đã đưa cho anh vào sinh nhật mười chín tuổi, đó là khi tôi đi toàn bộ các shop độc quyền của thành phố để kiếm bộ quần áo đi chơi màu xanh nhạt Valentino. Thuộc Đình rất thích bộ trang phục này, rất xứng với hình tượng cùng khí chất của anh. Mặc dù Armani cũng đẹp, nhưng tôi cảm thấy quần áo xứng khí chất anh chỉ có Valentino.

Tôi mê muội nhìn anh. Tóc anh dài ra, có điểm chấn mắt, nhưng bởi vậy tăng thêm anh khí chất nho nhã, hơn nữa dáng người thon dài, mỉm cười mê người. Tôi chính lâm vào trong ngưỡng ngùng, không biết lời của bọn họ đã khi nào thì nhắc đến tôi. Lấy lại tinh thần cũng là lúc, Thuộc Đình kéo tôi một phen, vừa vặn tránh được một cái tát Trương Duy Ngọc đưa tới. Cô ta chỉ vào người của tôi, than thở khóc lóc, “Cô hồ ly tinh kia, vì sao cô không làm tốt bốn phận mình khi anh ấy quên đi cô em kết nghĩa, vì sao cô muốn cướp đi anh ấy?”

Tôi thực bất đắc dĩ cười: “Chính mình nắm không được trái tim của đàn ông, chỉ có thể trách cô không có năng lực, cũng không nên nói tôi là hồ ly tinh. Nếu tôi là hồ ly tinh như trong lời cô..., lúc trước cơ hội cô là bạn gái anh ấy đều không có, còn phải chờ cô đến hôm nay chỉ trích tôi ở đây? Tiểu thư, làm người phải phân biệt rõ thực tế, đừng tự đem sai lầm mình đổ lên người khác. Nếu cô vẫn còn nói như vậy, tôi chỉ có thể nói —— với bạn trai sau này, cô vẫn là khó thoát khỏi số phận bị đá.”

14. Chương 27 + 28

CHƯƠNG 27

Tôi nghĩ lời của tôi thật ác độc, làm sắc mặt Trương Duy Ngọc một hồi xanh trắng một trận, nhưng tôi sẽ không thông cảm cho cô ta. Ai bảo cô ta trêu chọc đến tôi, hơn nữa, cô ta đã có Thuộc Đình một thời gian rồi, cũng nên xuống sân khấu khom người cúi chào rồi, thuận theo ý kiến công chúng chứ. Tôi thậm chí hận không thể dùng lời nói càng ác độc để đả kích cô ta.

Nhưng cô ta cũng không phải là người dễ dàng nhận thua, chỉ thẳng vào mũi tôi mắng: “Quan Tâm, đừng tưởng rằng cô là người tốt đẹp gì! Cô đừng có cho là tôi không biết cô cùng anh ta sau lưng đều làm những cái gì, cô vì sao ở bên ngoài thuê phòng? Còn không phải sợ trường học tra xét ban đêm thấy cô cùng anh ta ở trên giường lăn lộn sao? Bằng không vì sao anh ấy không dám mang tôi đến nơi đó của cô? Hừ, anh em loạn luân.”

Tôi vươn tay tát cô ta một bạt tai đánh gãy lời của cô ta, “Tôi cho cô biết, cơm có thể ăn nhiều, nói cũng không nên nói loạn. Theo những lời này cô mới vừa nói cũng đủ để đủ tôi ở toà án cấp trên cao kiện cô tội phỉ báng rồi, tiểu thư. Tôi ở bên ngoài mua phòng ốc là tôi có tiền, cô ghen tị sao? Tôi cùng Thuộc Đình sau lưng làm những thứ gì là chuyện của tôi; không mang theo cô đi là vì đó là nhà của tôi, anh ấy không có quyền lợi mang khách mà tôi không chào đón đến. Về phần tôi cùng Thuộc Đình có hay không ở trên giường lăn lộn, cô cũng không có quyền xen vào, chỉ sợ có người cởi sạch quần áo đưa tới cửa, còn không có người khác muốn đâu.”

Trương Duy Ngọc chuyển hướng tới Thuộc Đình, vẻ mặt ủy khuất cùng đau thương khóc, “Thuộc Đình, tốt xấu gì chúng ta ở cùng một chỗ lâu như vậy, anh để cho cô ấy bắt nạt em sao?”

Phun! Mặt cũng chuyển rất nhanh. Đối mặt tôi thì như cọp mẹ giương nanh múa vuốt còn lúc chuyển hướng sang Thuộc Đình liền biến thành con cừu nhỏ bị người bắt nạt. Tôi hai tay ôm cánh tay, cười nhìn Thuộc Đình. Thuộc Đình trong mắt lóe sáng mỗi lần con gái tìm tôi phiền toái đều xuất hiện sự u ám, rất tà ác cười: “Nhân tất tự vũ, nhân hậu nhân vũ chi (1). Duy Ngọc, giữa chúng ta không cần nhiều lời. Cùng em chia tay là quyết định của anh, không liên quan bất luận kẻ nào.”

(1) Đây là câu nói của Mạnh Tử có nghĩa là anh tự khinh mình trước, nay đời khinh thì kêu gì?

Rất may, cuối cùng anh nói một câu tiếng người, không đem tôi kéo vào. Tôi trừng anh liếc mắt một cái, dùng ánh mắt nói cho anh biết: Coi như anh thức thời, kéo em vào có khi anh càng làm tình hình xấu hổ.

Anh quay về tôi một ánh mắt: Em hài lòng chưa?

Tôi nhún nhún vai: Vốn là chuyện không liên quan đến em, em chỉ là mang ương cấp đích trì ngư (2).

(2) ương cấp đích trì ngư có nghĩa: tai họa lấy cả cá.

Đang lúc mọi người còn cười, Kỷ Như Thần vỗ vỗ tay. Hội trưởng hội học sinh sức hấp dẫn chính là vậy, chỉ ấy chỉ dùng một động tác, mọi người liền rất nể mặt mà yên tĩnh trở lại. “Ok, mọi người. Trong đêm trước tốt nghiệp của tôi, tôi phải dốc lòng vì hội sinh viên đưa ra ứng cử viên cho công việc hội trưởng trong một vài người. Bây giờ, tôi có thể nói ọi người, tôi đề cử chọn người chính là tân sinh viên ban tiếng anh, bạn nữ bên cạnh tôi đây —— Quan Tâm! Nếu có ai đồng ý hỗ trợ tôi giống như hỗ trợ cô ấy, xin giơ tay.”

(1): Mạnh Tử (chữ Hán: 孟 子; bính âm: Mèng Zǐ; 372–289 trước công nguyên; có một số tài liệu khác ghi là: 385–303/302 TCN) là nhà triết học Trung Quốc và là người tiếp nối Khổng Tử.

(2): Đây là câu ngạn ngữ của Trung Quốc. Đầy đủ cả câu là thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư” nghĩa là “cửa thành bị cháy, tai họa lây cả cá.”

CHƯƠNG 28

Vừa dứt lời, chỉ thấy toàn bộ bên hồ Vô Danh đồng loạt giơ tay lên, ngay cả những sinh viên lớn tuổi năm tư tốt nghiệp đều giơ tay lên.

Tôi hướng về phía mọi người Bão quyền (1), một tư thế như nữ giang hồ, “Nhận được đánh giá cao của mọi người, tôi Quan Tâm quyết sẽ không các bạn thất vọng. Kỷ hội trưởng xin yên tâm, dưới sự dẫn dắt của tôi, sẽ đem hội sinh viên tiếp tục đi lên, bảo vệ quyền lợi của tất cả sinh viên.” (1) nắm tay vào trong lòng bàn tay khác

Cuộc sống đại học cứ như vậy lặng lẽ trôi qua. Thuộc Đình thay đổi một vài bạn gái, những cô gái đó tuy rằng xinh đẹp ôn nhu hoặc là gợi cảm nóng bỏng, nhưng anh chưa bao giờ đến trước mặt tôi mà nói: đây là bạn gái của anh. Thuộc Đình mỗi lần chia tay đều kéo tôi đi làm hồ ly tinh, mỗi lần đều làm ở trường học tạo lên một phen triều triều, và những chuyện trước kia lại sẽ bị hội tin tức lần nữa đem ra phỏng đoán.

Hứa Uy Nhi cùng Tang khả Trữ cũng biết chuyện tôi cùng Thuộc Đình, tôi tin tưởng các cô ấy sẽ không nói lung tung. Mà những cô gái của Thuộc Đình, đến rồi đi khiến cho lòng tôi đau đến chết lặng. Chỉ khi ở trên giường mỗi đêm, tôi mới có cảm giác chân thật là có anh.

Đảo mắt đã là năm 3 ĐH, sinh hoạt của tôi trừ bỏ bận rộn vẫn là bận rộn. Cha nuôi đã thành lập cho bọn tôi tại thành phố B một chi nhánh của gia tộc công ty, cũng giao cho Thuộc Đình quản lý, mà Thuộc Đình cũng đem công ty quản lý có da có thịt. Tôi ở công ty có 30% cổ phần, nhưng tôi rất ít đến công ty, cho nên có rất ít người biết tôi là cổ đông của công ty.

Chúng tôi vẫn sống cùng nhau. Từ năm 2 trở đi Thuộc Đình hầu như mỗi đêm đều ở chỗ này của tôi qua đêm, chúng tôi rất tự nhiên trải qua cuộc sống ở chung. Cuộc sống của tôi rất quy luật, đến trường, tan học, mua thức ăn, nấu cơm, mà Thuộc Đình còn vừa đến trường lại còn phải chạy đến công ty, mặc dù đã trễ cùng mệt mỏi, anh đều đã trở lại căn phòng nhỏ này uống cà phê do tôi pha

Thuộc Đình, cứ như vậy thì làm sao mà em không yêu anh được?

Thuộc Đình cũng nói không được lý do tại sao như vậy, mỗi lần ra khỏi công ty, xe không tự chủ lại chạy đến căn phòng nhỏ, thói quen này đã trở thành tự nhiên rồi sao? Quen thuộc với hương vị đồ ăn của cô ấy, quen thuộc với cơ thể mềm mại của cô ấy cùng anh dạo lên cảnh xuân, quen thuộc với tách cô ấy pha đúng khẩu vị cà phê Ireland mà anh thích.

Khi ở năm hai đã đi theo Kỷ Như Hàng đến nhà anh ta, đã cho tôi thấy được gia đình này thật quái dị. Kỷ Như Hàng vâng theo mệnh của cha anh mang tôi đến. Bởi vì ông nghe nói con trai ở trong trường học có cô bạn gái, lại còn tiếp nhận vị trí của con gái ông, nói không chừng có lẽ sẽ là một nhân tài. Vì thế liền cho tôi đến diện thánh. Khi đó tôi mới biết được nguồn gốc bọn họ ban đầu là “Lôi minh”. Mặc dù là tổ chức ngầm nổi tiếng, tôi cũng không sợ. Hơn nữa tôi tin tưởng có thể sinh ra Kỷ Như Hàng là một Thiên Sứ như vậy thì cũng không thể là người xấu được.

15. Chương 29 + 30

CHƯƠNG 29

Ở trường học, Kỷ Như Hàng càng ra sức sắm vai người yêu Thiên Sứ của tôi, so với sự săn sóc cùng cảm thông của anh, Thuộc Đình càng giống như một mối bạn tâm lớn hơn.

Hai năm qua Thuộc Đình mỗi ngày đều ở chỗ tôi ăn cơm, trù nghệ của tôi đem thân thể của anh phát triển càng ngày càng tốt, chỉ có buổi tối ôm anh đi vào giấc ngủ khi mới cảm giác được thân thể anh so với trước kia rắn chắc hơn.

Anh ngày càng thêm anh tuấn, ánh mắt đã vô thức trở nên sắc bén. Hơn nữa với phong cách quyến rũ cùng thành tựu ấn tượng của mình, thân phận là con trai ” xí nghiệp họ Thuộc ”, cho dù anh có là một Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) (1), các cô gái yêu thương nhưng nhớ vẫn là chen chúc tới.

(1): dân ăn chơi

Tôi đã lãnh đạm, dù sao chỉ cần anh không nói đó là bạn gái của anh, anh vẫn còn thuộc về tôi; mỗi đêm có anh, tôi cũng cảm thấy hạnh phúc, chính là trong hạnh phúc này xen lẫn có gì đó chua xót. Tôi bắt đầu nghĩ muốn mang thai, bởi vì Thuộc Đình có nói qua chỉ cần mang thai chúng tôi liền kết hôn. Anh luôn nói lời giữ lời, hơn nữa sau khi kết hôn anh nhất định sẽ là một người chồng tốt, cho dù điều này không có tình yêu, anh vẫn là biết làm người chồng và người cha tốt.

Ngày đó Nhạc Nguyệt từ miền Nam xa xôi gọi điện thoại tới, giọng cô ấy thông qua đường dây điện thoại truyền đến, giống như xuyên qua từ hàng chục nghìn năm ánh sáng.

“Quan Tâm, cậu có khỏe không?” Giọng của cô ấy vẫn êm dịu như thế, “Đã một thời gian không có nghe cậu nói về Thuộc Đình rồi, các cậu vẫn khỏe chứ?”

“Tốt, như thế nào lại không tốt? Có giường để ngủ, có cơm để ăn, ha ha.” Tôi cảm thấy tôi cười như khóc vậy, “Bạn trai cũng đã kết giao rồi.”

“Đôi khi, đàn ông chính là như vậy, tình yêu vĩnh viễn cũng không tốt đẹp như chúng ta tưởng tượng.” Giọng cô ấy thì thầm từ đầu kia truyền đến.

Hey, giọng điệu cô ấy không đúng lắm. “Có việc gì xảy ra sao?” Tôi hỏi cô ấy, “Cậu cùng Mạc Hối có chuyện?” Trực giác cho thấy cô ấy cùng Mạc Hối xảy ra vấn đề.

“Cũng không có chuyện gì.” Cô ấy nói được thật bình thản, “Chính là tớ thấy anh ấy hôn một cô ấy, cũng không phải là chuyện gì to lớn.”

Mặc dù cô ấy nói như chẳng hề để ý, nhưng tôi vẫn biết trong lòng cô ấy có sự lưỡng lự cùng đau xót. “Có phải hay không là cậu lầm rồi? Nhạc Nguyệt, kỳ thật có một số việc cũng không phải chính mắt thấy mới là sự thật.” Tôi thử tìm ra một lời giải thích hợp lý.

Tâm tình của cô ấy rất suy sụp, giọng điệu hòa với tiếng khóc nức nở, “Tớ không biết, tớ thật sự không biết. Khi tớ nhìn thấy, tớ liền bỏ đi. Tớ không dám nghĩ cùng tưởng tượng —— nếu Mạc Hối thật sự phản bội tớ, tớ nên làm cái gì bây giờ?”

“Cậu nên đi hỏi rõ ràng. Là phản bội hay là hiểu lầm, biết rõ ràng thì sẽ không đau lòng.”

CHƯƠNG 30

“Quan Tâm, tớ không biết nên làm gì bây giờ. Tớ không muốn trở về, tớ chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh mà không có anh ấy.”

“Nhạc Nguyệt, cậu không có ở nhà?” Cô ấy cùng Mạc Hối ở bên đó thuê phòng ở, cũng giống tôi cùng Thuộc Đình như vậy.

“Uh, Quan Tâm, tớ chỉ muốn lúc này rời khỏi thôi.”

“Không được, Nhạc Nguyệt. Cậu hãy nghe tớ nói, cậu mau trở về, tớ lập tức đi đến chỗ cậu.” Tôi hạ quyết tâm. Dù sao tôi trong vài ngày này xem qua các người đẹp đủ màu sắc đến trường học tìm Thuộc Đình cũng đã tâm phiền ý loạn, lại không thể cùng anh cãi nhau. Tốt nhất tôi nên rời đi, mắt không thấy thì tâm mới không phiền. Nhạc Nguyệt vừa vịn cung cấp cho tôi một lý do hoàn hảo để rời khỏi.

“Uh, Quan Tâm, tớ nhớ... muốn gặp cậu quá. Tớ sẽ chờ cậu.” Giọng cô ấy đã có chút vui vẻ.

Vì thế tôi gọi điện thoại cho Tang Khả Trữ, nhờ cô ấy giúp tôi xin phép, sau đó bắt một máy bay sớm nhất đi miền Nam. Tôi không có báo cho Thuộc Đình biết, thứ nhất tôi muốn anh ấy sẽ không để ý đến hướng đi của tôi; thứ hai. Tôi vẫn là muốn thử xem anh ấy có thể hay không đem tôi để ở trong lòng.

Trải qua bốn giờ bay, tôi đến thành phố nơi Nhạc Nguyệt ở thì đã là đêm khuya. Bởi vì trên máy bay không thể mở điện thoại, nên tôi không biết Thuộc Đình có thể hay không tìm tôi, nhưng tôi quyết định đêm nay sẽ không mở máy.

Máy bay hạ cánh, đã nhìn thấy Nhạc Nguyệt ở lối ra chờ tôi. Cô ấy có chút gầy, khả năng mấy ngày này thật sự có việc phát sinh.

Tôi vừa ra khỏi cửa, cô ấy liền chạy tới ôm lấy tôi, “Quan Tâm, tớ nhớ cậu chết đi được.”

Tôi cũng ôm lại cô ấy, “Nhạc Nguyệt, tớ cũng vậy nhớ cậu muốn chết. Cậu cũng không lương tâm, cũng không đến thăm tớ.”

Cô ấy cười, nụ cười lại có theo chút mệt mỏi, “Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ, rồi tán gẫu suốt đêm đi.”

“Cậu cũng thật xấu, không có điện thoại cho Mạc Hối?” Tôi thúc vai cô ấy.

“Vô nghĩa, đương nhiên là không có.” Cô ấy quay lại liếc mắt tôi một cái, “Nếu gọi, cậu cũng biết anh ấy mà, sẽ để tớ thân gái một mình ở giữa đêm trên đường phố lớn sao? Cho dù không có tình yêu, anh ấy cũng là người đàn ông tốt.”

Tôi nở nụ cười, xem ra trong bốn giờ qua, cô ấy đã suy nghĩ rất nhiều. Vì thế tôi cũng nở nụ cười xấu xa, “Được rồi, đêm nay chúng ta cũng tắt hết điện thoại, hoàn toàn biến mất, cho những gã đàn ông này cũng học lo lắng một lần xem sao.”

Cô ấy phá lên cười, “Tốt, Quan Tâm, tớ biết cậu là Ác Ma nhất định là so với tớ còn lợi hại hơn. Đi thôi, đêm nay sẽ không mở máy.”

Vì thế, chúng tôi đến khách sạn tốt nhất của thành phố, chọn phòng tổng thống cao cấp, hoàn toàn quyết định sẽ một đêm ở chỗ này mà không có đàn ông.

16. Chương 31 + 32

CHƯƠNG 31

Đêm đó chúng tôi thưởng thức cảnh đêm mỹ lệ của thành phố này, nói về cuộc sống của nhau, trò chuyện về những người đàn ông của mình. Cô ấy so với vẻ danh chính ngôn thuận còn hơn thế, nên tôi không muốn đánh cắp khoảnh khắc vui vẻ này.

Cuối cùng cũng không biết chúng tôi làm thế nào chìm vào giấc ngủ, khi...tỉnh dậy đã thấy mặt trời đã lên cao, tôi cảm thấy ngủ ngon thoải mái.

Tôi đứng lên thoải mái duỗi lưng một cái, nhìn lại chiếc đồng hồ, đã 9 giờ rưỡi rồi. Nhưng tôi quyết định không mở máy, mấy ngày nay làm cho cuộc sống của tôi không có Thuộc Đình đi. Dù sao sớm muộn gì tôi cũng sẽ trải qua cuộc sống như thế, không bằng thích ứng sớm một chút, như vậy khi thực sự thời điểm mất đi anh có lẽ tôi sẽ ít thương tâm một chút.

Nhạc Nguyệt cũng không có khởi động máy. Chúng tôi cầm di động, nhìn nhau cười. Giữa lúc này mới hiểu được: kỳ thật chúng tôi đều là Ác Ma.

Sau đó, hai người cùng đi dạo phố, mua sắm, nhìn phong cảnh miền Nam mỹ lệ cùng với dân tộc thiểu số phong tình huyền bí. Chúng tôi mua rất nhiều đồ ăn vặt của địa phương, tôi còn mua một bộ trang phục dân tộc rất phong tình, lúc mặc thử làm cho rất nhiều mỹ nữ địa phương phải đỏ mặt.

Nhạc Nguyệt cũng mua một bộ trang phục cô thôn nữ, bộ quần áo này mặc ở trên người cô ấy, ôm sát vào tạo vẻ ngây thơ cùng gợi cảm, thậm chí tôi đây là phụ nữ mà còn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Chúng tôi mặc trang phục này đi dạo phố. Sau đó, trong ánh mặt trời ấm áp của xế chiều thì ngồi nhâm nháp cà phê Ireland yêu thích ở quán bên đường. Đằng sau có thể cảm giác được rất nhiều ánh mắt của đàn ông, không chỉ là đàn ông địa phương, đây là thành phố du lịch nổi tiếng trên thế giới nên trên phố bất cứ lúc nào cũng nhìn thấy đàn ông đến từ khắp nơi trên thế.

Tôi cùng Nhạc Nguyệt đều thưởng thức đàn ông nước Pháp lãng mạn hơn đàn ông nước Mỹ hài hước. Đột nhiên từ đằng sau truyền đến một cái nhìn đến chấy bỏng. Quay đầu lại, một người đàn ông Pháp tóc vàng mắt lam mỉm cười nâng tách với chúng tôi, chúng tôi mỉm cười lại với anh ta.

Cảm giác được thiện ý của chúng tôi, người đàn ông kia giống như nhận được nguồn khích lệ, bưng tách lại đây ngồi xuống, mở miệng chính là một chuỗi tiếng Pháp quyến rũ, may mắn thay tôi cùng Nhạc nguyệt ở trường học đều chọn môn học tiếng Pháp. Bởi vì Richard? Clayderman đã nói tiếng Pháp là ngôn ngữ lãng mạn nhất trên thế giới.

Nhạc Nguyệt trước cùng anh ta nói chuyện bằng tiếng Pháp với nhau, tôi ngồi nghe vừa mỉm cười. Nhìn đến vẻ mặt toả sáng của cô ấy, tôi biết cô ấy cuối cùng cũng đã vượt qua được cuộc hành chính tâm lý đau thương. Thật vui mừng, nhưng mà như thế nào đột nhiên lại có một loại lạnh lùng, giống như cảm giác khi Thuộc Đình nhìn chăm chăm tôi?

Quay đầu nhìn thấy Nhạc Nguyệt cũng rùng mình một cái, chúng tôi liếc nhau — thật sự là vui quá hóa buồn, ở trên đường “Dụ dỗ” đàn ông, thật chính là không đem cái kia trong nhà để vào mắt. Trả tiền, nói lời tạm biệt với nhau, chúng tôi cũng không dám quay đầu, rất ăn ý liền đứng dậy bỏ chạy.

CHƯƠNG 32

Phía sau người đàn ông Pháp đang cực kỳ ngạc nhiên là truyền đến tiếng rống giận của hai người đàn ông — “Quan Tâm (Nhạc Nguyệt), em đứng lại đó cho anh!” Có quỷ mới đứng lại, chúng tôi đem bọn họ gạt qua một ngày (kỳ thật vẫn chưa tới), nếu bị bọn họ bắt lấy khẳng định là không có kết cục tốt gì.

“Để cho anh bắt được em nhất định phải chết!” Bọn họ lại là trăm miệng một lời.

Tôi cùng Nhạc Nguyệt rất muốn tiếp tục chạy, nhưng là chúng tôi cũng không thể chạy nhanh bằng bọn họ. Thế nên mặc dù chúng tôi đều run lên vì sợ, nhưng vẫn còn chấp nhận số mệnh đứng lại, hình thành một hình ảnh thực sự rất buồn cười: hai người đẹp đặc sắc đứng tại nơi đó một cách cứng ngắc, hai anh chàng đẹp trai thì vẻ mặt đầy tức giận đuổi theo. Người không biết còn nghĩ rằng là chúng tôi biết bọn họ, hoặc là phụ nữ yếu đuối bị bức bách vậy, ít nhất thì anh chàng người Pháp kia cũng là nghĩ như vậy, vì thế lại ra tay anh hùng cứu mỹ nhân.

Thuộc Đình cùng Mạc Hối đều không để ý anh ta, chỉ lo tìm chúng tôi tính sổ. Khi Thuộc Đình nắm được tay tôi, còn Mạc Hối nắm lấy vai Nhạc Nguyệt thì cái anh chàng người Pháp kia đứng một bên chỉ trích: “Hai người các anh đang làm cái gì vậy? Không được ép buộc các cô ấy.”

Thuộc Đình cùng Mạc Hối mỗi người đẩy anh ta ra, “Tránh ra, chuyện này không liên quan đến anh, đây là việc nhà của chúng tôi.” “Anh hùng” nước Pháp không hiểu chuyện gì, còn muốn nói tiếp, thì Mạc Hối quay đầu lại, hung tợn dùng tiếng Pháp lưu loát nói với anh ta: “Vừa rồi anh đang ở đây tán tỉnh bà xã của tôi? Có phải hay không nghĩ tới tôi đánh anh à?”

“Anh hùng” đáng thương rốt cuộc cũng biết tôi với Nhạc Nguyệt vì sao lại bỏ chạy, đành phải vuốt cái mũi tránh ra, trước khi đi còn lẩm bẩm một câu: ” Phụ nữ xinh đẹp như vậy thì nên đối xử dịu dàng, không cần phải thô lỗ.” Thuộc Đình cùng Mạc Hối tức giận đến thiếu chút nữa là đi làm thịt luôn anh ta.

Chúng tôi bị bọn họ kéo về chỗ khách sạn mà chúng tôi đã ở một đêm qua. Mạc Hối kéo Nhạc Nguyệt đi “phòng cho tổng thống” của chúng tôi đã ở, còn Thuộc Đình đem tôi kéo vào một phòng mà anh đã đăng ký. Cửa vừa mới đóng lại, Thuộc Đình liền đem tôi ép ở trên giường, hung hăng ở trên mông tôi vỗ mấy cái. Từ nhỏ đến lớn, mông tôi chưa có bị đánh qua, mà bây giờ anh lại đánh tôi?

Tôi cảm thấy ủy khuất, tức giận, nước mắt cũng không chịu thua kém rơi xuống, ướt quần jean của anh. Có thể là cảm thấy được nước mắt của tôi, anh liền đem tôi quay lại, đem tôi ôm vào trong ngực, bộ dạng giống như cực kỳ quý trọng, sắc mặt cũng hòa hoãn một ít, “Tốt rồi tốt rồi, đừng khóc nữa. Ai bảo em không ngoan? Em có biết hay không em trốn đi, làm anh sợ muốn chết? Buổi tối trở về tìm không thấy em, anh thiếu chút nữa đem toàn bộ thành phố B lật tung hết lên.” Anh vừa nói xong, ngược lại tức giận, “Em có biết anh mệt mỏi cả một ngày rồi không, trở về lại nhìn không thấy em, cũng không có ngủ liền đi xung quanh tìm em. Em được lắm, chạy đến nơi đây để tán tỉnh đàn ông.”

17. Chương 33 + 34

CHƯƠNG 33

Tôi bực mình nói: “Em cũng không phải là gì của anh hết, anh tìm em làm cái gì? Dù sgo có thiếu em làm ấm giường, thì còn có là phụ nữ khác bằng lòng mà.”

Vừa nghe xong lời này, anh tức giận đến đem tôi từ trong lòng ngực đẩy ra, “Em làm sao nghĩ như vậy? An ninh xã hội bây giờ kém như vậy, em ngay cả để lại lời nhắn đều không có, không nói lời nào đã chạy đến địa phương xa như vậy, anh có thể không lo lắng sao? Em cũng biết rõ bốn người lớn trong nhà đem em như báu vật vậy, nếu ở dưới mắt anh mà để em biến mất, anh không phải bị bọn họ làm phiền đến chết sao?”

Nói đi nói lại, hóa ra anh chỉ là sợ bốn lão hồ ly trong nhà kia làm phiền anh, anh căn bản không phải lo lắng cho tôi. Nhìn ra trong lòng tôi nghĩ cái gì, anh thở dài, cúi đầu hôn tôi, “Quên đi, nói với em cũng không rõ, chúng ta vẫn là nên làm điểm khác đi.”

Tình cảm mãnh liệt tới rất nhanh. Tôi chỉ có thể lại một lần nữa đi theo tiết tấu của anh, sau khi một hồi ngủ thiếp đi.

Đốt lên một điếu thuốc, Thuộc Đình xuyên qua màn sương khói nhẹ nhìn chăm chăm dung nhan ngủ say trước mắt này. Vì sao tìm không thấy cô ấy mình lại lo sợ như vậy? Đến tột cùng chỉ là thuần túy quan tâm hay là tình cảm trong lúc vô tình đã trở thành yêu như tằm ăn lá (1)? Giữa đôi mắt đen lóe lên tia sáng sắc bén — sẽ không! Là quan tâm, mình chỉ là quan tâm đến cô ấy mà thôi. . . .

(1) tằm ăn lá ví với việc xâm chiếm từng bước.

Thở dài một tiếng, tắt điếu thuốc trong tay, anh không phát hiện mình cực kỳ sủng nịch vòng qua thiên hạ đang ngủ say. . . .

Ở nơi này chơi ba ngày, cảm thấy thật sự tốt, thành phố K xinh đẹp tạo cho tôi mơ màng vô tận, tôi thực hâm mộ Nhạc Nguyệt có thể ở một địa phương xinh đẹp như vậy cùng với người yêu của mình— cô ấy cùng Mạc Hối đã làm sáng rõ sự hiểu lầm, lại một lần nữa như keo như sơn .

Khi hai người đàn ông qua bên kia xem này nọ thì cô ấy lại đây lén lút nói: “Quan Tâm, cậu không biết là Thuộc Đình đối với cậu đã không còn giống với lúc trước sao?” Gặp tôi không lên tiếng, cô ấy còn nói: “Tôi nghĩ rằng rốt cục cậu cũng đã chờ đến ngày này rồi.”

Tôi cười không nói. Đã không có hy vọng xa vời. Thuộc Đình đối với tôi, lúc lạnh lúc nóng, như gần như xa , khi bạn cảm thấy anh kỳ thật đã đặt bạn ở trong lòng thì anh lại dẫn một cô gái đến trước mắt bạn diễn tình cảm; khi bạn muốn chết tâm buông tha cho thì anh lại sẽ đối với bạn sẵn sàng mọi cách, hết sức triền miên.

Lòng bị anh ném lên bỏ xuống đem chơi đùa, đã muốn mất đi tự do rồi. Nhưng tôi lại không thể buông tha bất cứ cơ hội nào ở cùng một chỗ với anh ấy, cho dù tương lai có một ngày nào đó tôi sẽ mất đi anh, thì cũng cho tôi ít nhiều những kỉ niệm ngọt ngào.

Trở lại thành phố B, ngày vẫn là cứ như vậy trôi qua lạnh nhạt.

Là hội trưởng hội sinh viên, tôi vẫn là bận rộn, bận rộn, bận rộn. Mà Thuộc Đình vẫn như trước trôi qua như cá gặp nước.

CHƯƠNG 34

Khoa Anh Ngữ có sinh viên mới là một cô gái xinh đẹp Khâu Hiểu Bình, một đôi mắt to như nước trong veo, đầy thông minh, lại ôn nhu như nước. Cô ấy vừa vào học liền dẫn tới toàn bộ trường xôn xao, bởi vì cô ấy có điểm số cao thứ nhất cao khi nhập học. Lễ chào mừng Tân sinh viên cô ấy có tài đàn piano hay, là người yêu mơ ước của toàn bộ nam sinh trong mộng. Giỏi giang lại xinh đẹp, đó là sự cám dỗ mà không ai chống lại được.

Cô ấy gia nhập Ban Câu lạc bộ. Ban câu lạc bộ cùng hội sinh viên của trường học là hai tổ chức có cơ cấu tự quản lý, tuy rằng hội học sinh quản lý chung, nhưng tôn trọng tự do, dân chủ kiểu tự quản lý của sinh viên khiến cho ban câu lạc bộ ở mức rất lớn trên cùng với hội sinh viên về kiểm soát và cân bằng. Bình thường ban câu lạc bộ đều đứng ở mặt đối lập với hội sinh viên kêu gào này nọ.

Vì vậy trong cuộc họp hội sinh viên, mọi người nói chuyện thảo luận cả buổi về động cơ Khâu Hiểu Bình gia nhập ban câu lạc bộ.

“Nhất định là muốn thu hút sự chú ý của Thuộc Đình, bởi vì bạn gái trước của Thuộc Đình là Trương Duy Ngọc chính là ở ban câu lạc bộ. Cận thủy lâu đài tiên đặc nguyệt chứ sgo.” (1)

(1) Xuất xứ từ Thanh Dạ lục của Du Văn Báo đời Tống: “Gần nước lâu đài trăng dọi trước, hướng dương hoa cỏ dễ xuân về” (Cận thủy lâu đài tiên đặc nguyệt, hướng dương hoa mộc dị vi xuân). Thành ngữ ví những người sống gần, ở gần để có điều kiện ưu tiên, cũng dùng để chỉ những ai đó lợi dụng địa vị của mình mà có được lợi ích ưu tiên nào đó. Sau hàm ý xấu, chê bai.

“Không! Cô ta nhất định là hình tượng Vô Tắc Thiên, muốn dùng ban câu lạc bộ để thay thế cho hội sinh viên.” Ai nói vậy? Ý tưởng rất sáng tạo.

“Tôi nghĩ, cô ta có thể là đối với hội sinh viên chúng ta có thành kiến với ai đó? Không muốn làm việc chung, cho nên liền gia nhập ban câu lạc bộ để đối đầu phân đỉnh gây chia rẽ.”

“Nếu không chính là muốn nghĩ ở câu lạc bộ gây sóng gió, để thể hiện bản thân mình ?”

“ ”

Mọi người thất chủ bát thiết (2), cái gì ý tưởng đều đã nói ra, chỉ còn kém chưa nói thành là Từ Hi thái hậu buông rèm chấp chính nữa thôi.

(2) Thất chủ bát thiết[失主八设]: bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.

“Hội trưởng, chị cũng nói ra quan điểm của chị đi.” Không biết ai chán ghét như vậy, như thế nào nhắc tới tôi.

Quả nhiên, một câu nói củng cậu ta đem tất cả toàn bộ lực chú ý lên trên người của tôi.

“Đúng vậy đúng vậy, hội trưởng có suy nghĩ gì?”

“Hội trưởng có sợ không cô ta cướp mất Thuộc Đình sao?” Ai vậy? Đã bao nhiêu tuổi rồi trong lời nói lại có sự sáng tạo như vậy?

Tôi giương mắt, chậm rãi nhìn quét một chút toàn bộ người có mặt. Trước ánh mắt của tôi, cuộc thảo luận mới vừa rồi còn nóng hừng hực từ từ không khí đã lạnh xuống. Tất cả mọi người cúi đầu. “Các cô các cậu có phải quá rãnh rồi hay không? Có thời gian nói chuyện phiếm về người ta, vậy liền đem nhiệm vụ năm nay giao cho các vị đi.” Tôi dừng một chút, hài lòng nghe bên tai truyền đến một trận hút không khí cùng tiếng ai thán, “Như thế nào dường như lại giống trẻ con như vậy? Cô ấy muốn gia nhập cái gì là tự do của cô ấy, hội sinh viên sẽ không bởi vì một Khâu Hiểu Bình không gia nhập mà đóng cửa. Có thời gian buồn

lo vô cớ vậy không bằng suy nghĩ một chút công tác năm nay nên làm như thế nào. Hội nghị lần sau mỗi người giao một phần kế hoạch công tác lên.” Tôi rất ít khi cho người ta viết kế hoạch công tác, trừ phi thời điểm tôi nghĩ sửa chữa người ta.

18. Chương 35 + 36

CHƯƠNG 35

“Trời ạ!” Mọi người đều thở dài, “Hội trưởng, cũng không thể không cần viết được không? Nói ra là tốt rồi.”

Tôi trừng người nói chuyện liếc mắt một cái, “Chẳng lẽ công tác nói ra là được, không cần phải bắt tay vào làm sao?” Thấy bọn họ còn muốn mở miệng, tôi làm bộ như không vui nói, “Còn muốn cò kè mặc cả..., liên phạt người nào năm nay thay mặt giữ chức vụ hội trưởng.”

Lần này ai cũng không dám mở miệng. Bình thường có vài người không kiểm soát được miệng lưỡi của mình, liền toàn bộ đem miệng mình che kín. Sợ nhất thời điểm nói lỡ lời, toàn bộ lượng công việc cả năm đều đè lên lưng người nào đó.

“Tốt!” Tôi hài lòng nhìn chung quanh một cái, “Nếu mọi người đều biết lượng công việc hội trưởng rất lớn, cũng đừng có lại dùng loại chuyện nhảm chán này đến làm phiền tôi. Có việc nói mau, không có việc gì tan họp.”

“Oh ——” tất cả mọi người uể oải kéo dài âm thanh, “Đã biết, hội trưởng máu lạnh vô tình.”

Ngày đó chính ở chỗ quẹo cầu thang đi bộ dẫn tới hội sinh viên, chỗ kia là một góc chết. Tôi gặp Khâu Hiểu Bình, hướng về phía cô ta gật gật đầu —— làm hội trưởng phải có độ lượng rộng rãi, cho dù gặp lại người trong lòng hận đến tưởng muốn ăn sống thịt của kẻ thù vậy, nhưng bạn cũng phải đối với ai kia cười đến thật chân thành thật thân thiết.

“Hội trưởng, xin dừng bước.” Khi tôi vượt qua cô ta, nghĩ đến không có việc gì phát sinh trong thời điểm đó, cô ta liền mở miệng.

Tôi dừng lại. Thật là, nên đến vẫn là sẽ đến. Thế nhưng, bản thân tôi là thật thương thức cô bé này, cô ta có vẻ trầm đặc trụ khí (1), so với bạn gái của Thuộc Đình đảm nhiệm nhiều lần đều trầm đặc trụ khí hơn nhiều. Hầu hết các cô gái đều là ngay từ đầu đến tìm tôi trước, gửi cho tôi một chiến thư.

(1) Trầm đặc trụ khí: là người đối mặt khó khăn sẽ biểu hiện lạnh nhạt, đối mặt hiểu lầm thì biểu hiện hồ hững và sẽ không nóng nổi.

“Chuyện gì?” Tôi gạt gạt lông mày.

“Hội trưởng, tôi là tới thông báo với cô một tiếng.” Cô ta thật giảo hoạt nở nụ cười, “Tôi biết hội trưởng thích Thuộc Đình, từ ánh mắt của cô nhìn anh ấy tôi biết, đó là ánh mắt của một phụ nữ xem trọng một người đàn ông.” Gặp tôi bất vi sở động (2), cô ta nói tiếp đi, “Tôi nghe nói hiện tại Thuộc Đình cùng Hội trưởng ở cùng một chỗ. Đương nhiên, các người là anh em kết nghĩa, sẽ không có việc gì, nhưng mà cô nam quả nữ, ít nhất nên tránh né điểm hiềm nghi (3)? Hội trưởng là người thông minh, tôi hi vọng cô không cần bám dính lấy anh ấy, đem cơ hội phân chia một cách công bằng ọi người.”

(2) Bất vi sở động: không có hành động nào

(3) Hiềm nghi: ngờ vực

Cô ta thật là một người phụ nữ thông minh, cô ta không nói muốn tôi đem Thuộc Đình trả lại cho cô ta ..., mà cô ta nói đem cơ hội phân chia một cách công bằng ọi người. Nghe qua thật vô tư, như thể thay mặt các cô gái thích Thuộc Đình đòi một cơ hội để cạnh tranh, sự thật có phải sẽ như vậy sao?

“Người đẹp, tôi nghĩ cô đã lầm. Thuộc Đình không phải là loại người cho phép các người điều khiển được, ngay cả khi tôi lợi hại đi chăng nữa, cũng không quản được anh. Căn hộ là của tôi, nếu cô có thể thuyết phục anh ấy không cần mặt dày mày dạn không cần tới nhà tôi nữa..., tôi còn muốn cảm ơn cô.” Nhìn sắc mặt cô ta đột biến, tôi bỗng nhiên theo trong lòng sinh ra một loại khoái cảm, “Thuận tiện đưa cho cô một đề nghị có lương tâm, theo đuổi Thuộc Đình mà đem tôi trở thành kẻ thù là lãng phí thời gian, có thời gian tìm tôi không bằng tốt hơn cô nên nghiên cứu Thuộc Đình thích người như vậy, càng phù hợp thì càng tốt, như vậy mới đạt tới mục đích của cô chứ.”

CHƯƠNG 36

“Thật không nghĩ tới tại sao lại có người đối với cô tử tâm thác địa (1) chứ. Cô rõ ràng là một người dối giá mà, lại có thể giả trang ra một bộ dạng Thiên Sứ. Hội trưởng, không đơn giản nha.” Cô ta cười lạnh, “Không biết Thuộc Đình có thấy rõ bộ mặt thật của cô hay không, nếu như không có, tôi rất vui vẻ mà đi vạch trần cô.”

(1) tử tâm thác địa: khẳng khái một mực, quyết một lòng

“Ha ha a, ” tôi cảm giác đã lâu không có như vậy cười qua, thật là có người dám ở trên đầu tôi giương oai mà. Tôi nghĩ cô ta nhất định không biết tôi là hạng người gì. Đối trá, đó là khẳng định; Thiên Sứ, đó là ngụy trang của tôi. Cô ta nói đúng, mà chẳng lẽ cô ta không biết mặt khác của Thiên Sứ chính là Ác Ma sao? Ác Ma sẽ để ý người khác thấy cô ấy như thế nào sao?

“Tốt, người đẹp, tôi nếu có thể ngụy trang nhiều năm còn không có người phát hiện được, vậy tôi còn sợ cô đi nói sao? Ha ha, cẩn thận chính mình không vạch trần được tôi ngược lại bị người chán ghét đó nha. Cô không biết rồi, Thuộc Đình nhà chúng tôi ghét nhất bị người khác nói xấu.” Xuất ra một bộ dáng thật quan tâm cô ta, “Người đẹp, tin tưởng tôi. Nếu tôi là cô, chắc chắn sẽ không làm việc vô ích này. Tôi sẽ đem thời gian đặt ở trên người Thuộc Đình, suy nghĩ sẽ như thế nào mới có thể làm cho anh ấy chú ý tôi, hơn nữa yêu thích tôi, nếu như có thể liên yêu tôi thì càng tốt.”

Khâu Hiểu Bình là một người thông minh, cô ta đương nhiên biết cái gì đối với cô ta là tốt nhất. “Hội trưởng, thật sự là cảm ơn cô, không nghĩ tới Hội trưởng không chỉ có tài trí hơn người, còn thích giúp người khác như vậy. Trách không được tôi nghe nói hội trưởng lúc mới nhập học đã không sợ thể lực tà ác, còn giải cứu một nữ sinh. Nghe nói nữ sinh kia cùng với hội trưởng hiện giờ còn là bạn bè nữa, cô ấy thật sự là thực may mắn nha.” Biến đổi sắc mặt so với lật sách còn nhanh, cô ta vừa rồi thay bộ dạng xấu xa lời nói lăng mạ, biến thành một bộ dạng thề chết đi theo hội trưởng đại nhân như con cá ba câu (2) nhỏ vậy.

Đương nhiên, chó này cũng không phải là con thú cưng tôi nuôi, nên tôi cực kỳ sợ con kia liền ngược lại cắn mọi người xung quanh nhà.

(2) cấp ba cầu: chó giữ nhà ví với tên đầy tớ tận tụy.

“Ha ha a,” chúng tôi đồng thời cười khanh khách, “Được rồi, hội trưởng còn có việc, đi trước. Không gặp lại.” Xoay người hướng phía trên đi lên, cô ta cũng đi xuống dưới, gặp thoáng qua, tựa hồ cũng không có chuyện gì.

Rẽ chỗ ngoặt đã là tầng cao nhất, tôi thích phong cảnh ở tầng cao nhất —— có thể đứng ở trên cao, khi mở rộng vòng tay ra thì dường như có thể ôm lấy toàn bộ thế giới. Tôi luôn luôn nghĩ: nếu tôi có toàn bộ thế giới này, như vậy Thuộc Đình có phải hay không sẽ là của tôi? Mỗi lần bản thân nghĩ tới cũng đều bật cười, sau đó mở mắt ra, để thấy sự thật. Ước mơ vẫn vậy, sự thật vẫn như vậy, tôi vẫn như cũ không có được toàn bộ thế giới, mà Thuộc Đình vẫn là trải qua ngày Tiêu Dao (3) của anh, rượu ngon, xe đẹp, người đẹp nhỏ tuổi. Anh ấy trôi qua trong chỉ túy kim mê (4), mặc kệ tôi yêu anh ấy đến đau lòng.

(3) Tiêu dao: (tiêu diêu) là tự do tự tại.

(4) chỉ túy kim mê: xa hoa trụy lạc.

19. Chương 37 + 38

CHƯƠNG 37

Nhớ tới thời điểm tôi mười ba tuổi cùng Thuộc Đình nói chuyện về hoa tình yêu. Khi đó anh cảm thấy tôi thật nhảm chán, đối với người tại thời điểm mười ba tuổi, cuối cùng xác định mình là thật sự yêu anh, không phải sùng bái anh cũng không phải thói quen muốn anh ở bên cạnh.

Hoa tình yêu ah! Thuộc Đình, hoa tình yêu của em ở trong máu đã muốn bén rễ, nhưng anh vẫn tiếc một tia ánh mặt trời cho tình yêu của em, tình yêu của em sẽ có một ngày nở hoa sao?

Khâu Hiểu Bình bắt đầu ở phía trước Thuộc Đình như thoáng qua. Cô ta làm thật tự nhiên, giống nhau luôn lơ đãng cùng Thuộc Đình ngẫu nhiên mà gặp, mỗi lần ngẫu nhiên gặp đều có một việc phát sinh. Bắt đầu là khi cô ta cùng bạn bè chơi đùa, chạy rượt lại đụng phải Thuộc Đình, cô ta cười ngây thơ với anh, một cô gái kia mỉm cười ngọt ngào khéo léo như vậy, nụ cười ấy lập tức liền tiến vào trong lòng Thuộc Đình.

Sau đó tại cuộc họp của Hội, cô ta đưa ra một loạt các đề xuất mới, cùng với yêu cầu mãnh mẽ hội sinh viên thả ra một phần quyền lực cho ban câu lạc bộ, đừng cho ban câu lạc bộ giống như một cái bình hoa. Ban đầu là một cô gái nhỏ đáng yêu trong giây lát trở thành một người đẹp sáng tạo nhanh nhẹn cá tính, Thuộc Đình bắt đầu chú ý tới cô ta.

Và sau đó là ở thư viện, bể bơi, thậm chí cả công ty Thuộc Đình.

Công ty Thuộc Đình muốn tìm một gương mặt xa lạ để quay một đoạn quảng cáo, cuối cùng trong vòng chung kết ngoài một cô gái đáng yêu má hồng còn có Khâu Hiểu Bình. Tuy rằng quảng cáo kia cô ta không

quay được, bởi vì cô gái kia có điều kiện so với cô ta thích hợp hơn một chút. Nhưng là thời gian sau, Thuộc Đình bắt đầu theo đuổi cô ta.

Tặng hoa, đưa đón, bữa tối lãng mạn. Thuộc Đình thời điểm mỗi lần phát triển một tình yêu mới tôi cũng là có thiếu đi một người cùng nhau dùng cơm. Nhưng mà khi chính mình dùng bữa tối, nghĩ đến Thuộc Đình ở trong ánh nền lung linh cùng bạn gái mới chứa chang tình cảm yêu thương, bày ra phong thái mê người của anh, tôi đều dùng nước mắt để thay thức ăn.

Mà mỗi lần Thuộc Đình trở về lúc nửa đêm, đều mang theo trên người mùi nước hoa lên giường tôi.

Khâu Hiểu Bình là bạn gái Thuộc Đình một phụ nữ lạt mềm buộc chặt (1). Thuộc Đình theo đuổi cô ta là thời gian lâu nhất từ trước tới nay, hầu như chẳng có phụ nữ giống như cô ta, ước chừng cự tuyệt anh hai tháng. Ngay tại Thuộc Đình hào hứng nhất chính là thời điểm cô ta đồng ý yêu cầu của anh, trở thành bạn gái mới nhất của anh.

(1) Trong bản raw ghi là dục cầm cố túng. Đây là một trong 36 kế có nghĩa là muốn bắt thì phải thả.

Thời điểm Thuộc Đình theo đuổi cô ta, tôi ở một bên thấy rất rõ ràng. Tôi hiểu được từ khi chơi đùa đến nay đây là lần đầu tiên anh thật sự nghiêm túc. Bởi vì anh bắt đầu ở trước mặt tôi nói về cô ta, thời điểm nói đến cô ta ánh mắt của anh liền sáng lên. Anh bắt đầu tốn tâm tư muốn làm sao cho cô ta vui vẻ, như thế nào để mỗi ngày cô ta đối với anh "bày ra một nụ cười mê người. Thuộc Đình nói mỗi lần thấy cô ta đối với anh cười, có cảm giác dường như mặt trời trên thế giới đều vì ai kia mà nở rộ.

CHƯƠNG 38

Tôi bắt đầu nhắm nháp hương vị tịch mịch một mình, bởi vì Thuộc Đình bắt đầu qua đêm bên ngoài. Tôi không biết Thuộc Đình có thỏa mãn trên người Tiểu Bình hay không, dù sao anh cũng không trở lại ngủ.

Sau đó khi Tiểu Bình ở trong trường học bắt đầu thật kiêu ngạo xưng hô Thuộc Đình một tiếng "Đình", tuy rằng thật buồn nôn, nhưng mà tôi thấy Thuộc Đình thật sự là hưởng thụ, dường như chỉ cần Tiểu Bình gọi anh một câu mềm mại ôn nhu "Đình" thì trong người sẽ thoải mái vậy.

Tận mắt thấy Thuộc Đình biến hóa từng ngày, tôi biết thời đại của tôi đã qua, tôi bắt đầu trở thành quá khứ của Thuộc Đình. Trước kia tôi sẽ nghĩ như thế nào? Anh ấy chơi một lúc mệt mỏi thì sẽ trở lại bên cạnh tôi. Tôi không thể không nghĩ tới rồi một ngày kia sẽ có một người làm cho anh ấy phải đầu hàng, nhưng tôi không nghĩ nó sẽ tới nhanh như vậy, hơn nữa lại là Tiểu Bình này.

Đêm đó khi Thuộc Đình trở về, tôi đã ngủ. Trong thời gian này tôi cơ hồ mỗi đêm đều mất ngủ, liền đêm đó phá lệ ngủ sớm. Trong lúc mơ ngủ cảm giác dường như có một đôi tay ở trên người tôi dao động, tôi hung hăng cắn một cái, dù sao hiện tại tôi chỉ có nằm mơ mới thấy anh. "Thuộc Đình ——" tôi khẽ lẩm bẩm, "Rất nhớ anh nha."

Trong giấc mơ kia có đôi bàn tay ấm áp thật ấm áp. Tôi hướng đôi tay kia dựa sát vào. Để mặt chôn ở đôi tay kia, chà qua chà lại, càng ôm chặt hơn một ít.

“Thuộc Đình,” tôi thở dài một tiếng, “Vì sao anh yêu không phải là em? Thuộc Đình, em yêu anh đến tim đã vỡ nát rồi. Không cần, em không muốn anh bị người khác cướp mất đâu.”

Trong mơ Thuộc Đình thật ôn nhu, anh nhẹ vuốt ve mái tóc dài của tôi, hôn lên má tôi. Tôi cười hì hì: “Thuộc Đình, nếu anh thật sự đối với em tốt như vậy thì thật tuyệt biết bao nhiêu. Em không nghĩ sẽ mất anh đâu, không nghĩ.” Nước mắt bắt đầu chảy ra.

“Đứa nhỏ ngọc này, em sẽ không mất anh đâu. Anh sẽ vĩnh viễn là anh trai của em mà.” Anh ôn nhu dựa vào tóc, thì thầm bên tai tôi.

“Không cần, em không muốn anh là anh trai em, em chỉ muốn anh là của em thôi. Không cần Trương Duy Ngọc, không cần Từ Huệ Nhi, cũng không cần Tiểu Bình.” Tôi ở trong giấc mơ đối với anh tùy hứng, nước mắt rơi càng nhiều, tự tay vòng qua cổ anh, miệng hôn loạn xạ.

Anh bắt đầu hôn lại tôi, hai tay ở trên người tôi như tạo ra nhiệt vậy. Nóng nóng quá, càng ngày càng nóng, giấc mơ này cũng chân thật như giống nhau cũng từng phát sinh. Tôi tỉnh dậy, mở mắt ra, Thuộc Đình ghé trên người tôi cười như ma quỷ vậy, “Quan Tâm, không nghĩ tới em đang ngủ cũng sẽ nhiệt tình đáp lại anh như vậy nha.”

Tôi sợ đến chết, cái gì trong giấc mơ đẹp cũng không có.

Nghe thấy những lời nói mộng mị của Quan Tâm, nhìn thấy trong lúc giấc ngủ không yên cô ấy còn khóc, Thuộc Đình trong lòng như có một nơi nào đó có một chút dịu dàng, dịu dàng đến đau đớn vậy. Không yêu cô ấy tại sao phải đau lòng khi thấy nước mắt cô ấy? Có lẽ là lâu ngày rồi sinh tình cảm không? Ở cùng một chỗ lâu như vậy, đối với cô ấy, ngoài tư cách là em gái ra đã sinh ra một tình cảm khác sao? Nhưng là, hẳn đã có Khâu Hiểu Bình. Nghĩ đến cô bé con kia, Thuộc Đình lại cười —— Quan Tâm, em vẫn là em gái kết nghĩa của anh.

20. Chương 39 + 40

CHƯƠNG 39

Trường học muốn cử tôi đi nước Anh với tư cách là sinh viên trao đổi. Tôi không muốn đi, bởi vì tôi không thích tính kiêu cách của người Anh. Nhưng chủ nhiệm khoa muốn tôi suy nghĩ, trong một tuần lễ cho thầy ấy câu trả lời.

Tôi không nói cho Thuộc Đình biết, anh ấy hiện đang bận rộn yêu đương, tội gì phải lấy việc vặt như vậy mà làm phiền anh? Cho dù có nói với anh, anh cũng sẽ không nói với tôi: Quan Tâm, em không nên đi, anh không thể không có em được.

Thực ra là tôi không hạ quyết tâm được, không phải tính kiêu cách của người Anh, mà là tôi rồi không được Thuộc Đình. Tôi không biết nếu tôi đi nước Anh, không nhìn thấy Thuộc Đình, mỗi đêm không có nhiệt độ cơ thể của anh làm hơi ấm, tôi như thế nào sẽ vượt qua một năm dài đằng đẳng được chứ?

Cách thời hạn của chủ nhiệm khoa còn một ngày. Ngày mai, tôi phải quyết định, là đi hay vẫn là ở lại. Đi, sẽ có một năm không nhìn thấy Thuộc Đình; ở lại, thực ra cũng giống nhau, chỉ có thể nhìn Thuộc Đình cùng người con gái khác khác tình cảm ngọt ngào, thì chỉ càng thêm đau khổ thôi. Nhưng mà quyết định thật sự rất khó khăn.

Ngồi ở hồ Vô Danh, nhìn mặt trời buổi chiều từ từ khuất bóng, hồ nước một màu đỏ, như màu máu tươi vậy.

Di động reo, là Thuộc Đình gọi đến. Tôi đặt nhạc chuông điện thoại khi Thuộc Đình gọi đến là bài hát mà tôi yêu thích —— Yêu là đáng giá cả đời của Kỷ Như . Mỗi lần Thuộc Đình gọi tới, di động sẽ vang lên: “Người phụ nữ bạn yêu là ai có đáng giá cả đời không? Bất kể bao lâu cũng không chia cách. Người phụ nữ bạn yêu là ai có đáng giá cả đời, mỗi sáng bạn thức dậy sẽ nhìn thấy bên cạnh?” Đây là điều tôi vẫn muốn hỏi Thuộc Đình. Tôi biết câu trả lời không phải là tôi.

“Alô, em đây.” Tôi nắm lấy di động, nghe bên kia giọng nói truyền đến, mỗi một câu một chữ làm trái tim tôi từng chút một vỡ vụn ra.

“Quan Tâm, anh nghĩ anh yêu cô ấy rồi.” Ở đầu bên kia điện thoại anh nói, “Anh muốn cô ấy luôn luôn ở bên cạnh anh, anh không muốn cô ấy không hạnh phúc; mọi lúc mọi nơi khi ở bên cô ấy đều cho anh niềm vui, thật muốn ở bên cô ấy suốt cả đời.”

Tôi đã không còn nghe được anh ấy đã nói những gì. Thuộc Đình có nói qua, chỉ cần anh không nói yêu, thì người con gái đó sẽ không phải là người yêu của anh. Tôi biết sớm muộn gì sẽ có một ngày như thế, nhưng mà không nghĩ đến, ngày này đến thời điểm tôi sẽ bất lực chống cự như vậy. Nước mắt tôi không thể kiềm nén lại được, chảy dài xuống, tôi không biết tự nhiên trên tay vì sao có thể có màu đỏ như vậy.

Hóa ra mặt trời chiều trong mắt người yêu lại chảy ra máu. Thuộc Đình, kiếp này có một người con gái vì anh rơi lệ đến ra máu, anh cũng xứng đáng có được. Tuy rằng anh không biết.

“Tâm Tâm, em có nghe không?” Anh hỏi.

“Đúng vậy, em đang nghe đây.” Tôi trầm giọng trả lời, “Anh trai, tìm kiếm nhiều năm như vậy, rốt cục anh cũng tìm được tình một người cô gái đáng giá cả đời để, thật chúc mừng anh.” Hít mũi một cái, nhìn trong máu mũi cũng bắt đầu chảy ra, tôi bỗng nhiên muốn cười.

CHƯƠNG 40

Cười bản thân mình là si tình hay là ngu ngốc? Tôi ngay cả lý do khóc đều không có. Thuộc Đình có bao giờ nói yêu tôi đâu.

“Tâm Tâm, em là một cô gái tốt, anh vẫn muốn nói,” anh dừng một chút, “Anh vĩnh viễn sẽ là anh trai của em. Về sau có chuyện gì, đều có thể đến tìm anh như trước vẫn được. ”

Thuộc Đình ngọc, em cũng không coi anh là anh trai. Có em gái kết nghĩa nhà ai lại giặt quần áo nấu cơm cho anh, còn cùng anh thân thiết? Anh nghĩ rằng em với anh là cái gì ? Ai đến đều cũng không cự tuyệt sao? Nếu không yêu anh, làm sao có thể như vậy không hối hận tặng cơ thể của em cho anh mà không cần trả giá chứ?

Nước mắt đỏ rực từng giọt từng rơi nhanh xuống, ngay cả mũi cũng đầy dẫy. Trong nháy mắt đó tôi đưa ra quyết định —— “Anh trai, em có việc muốn nói cho anh biết.”

“Em nói đi, Tâm Tâm. Anh thật vui em còn có thể nói với anh.” Anh ở bên kia vội vàng nói, giống như chỉ có như vậy mới có thể hiện ra anh vẫn là anh trai của tôi vậy.

“Em được đi nước Anh rồi, Đại học Cambridge. Em đi một năm, là trao đổi sinh viên. Tuần sau sẽ đi.” Tôi ở bên lặng lẽ nói.

“Cái gì?” Anh ở bên kia hét to, “Anh như thế nào không biết? Cha mẹ bọn họ biết chưa?”

Đúng vậy ah, làm sao anh biết được? Bởi vì anh còn vội vàng yêu đương mà, bởi vì trong lòng anh quan trọng nhất vẫn là người kia mà. Đã không phải là Quan Tâm nữa rồi. ” Bọn họ sẽ không quản thúc được, bọn họ tôn trọng quyết định của em. Em nghĩ em đã là người lớn rồi, cũng nên đi ra ngoài một lần, đó cũng là một chuyện tốt.” Tôi rơi nước mắt cười khẽ.

“Không được!” Anh vẫn là bá đạo như vậy, “Anh không đồng ý, Tâm Tâm. Nơi đó xa như vậy, một mình em đi anh rất lo lắng. Hơn nữa, em không phải ghét người Anh sao, em còn đi làm cái gì?”

Đủ rồi, Thuộc Đình. Mặc kệ anh là quan tâm đến em, hoặc không có thói quen không hỏi ý kiến anh trước tiên mà tự quyết định, thì lúc này đây, em quyết tâm rời khỏi anh —— “Anh đã quên rồi sao? Em vẫn muốn nhìn thấy đồng hồ Big Ben ở nước Anh, muốn xem dòng sông Thames. Anh bây giờ đã có bạn gái rồi, sẽ không thể đi cùng em được, em liền tự mình đi thôi. Tạm biệt.” Tắt điện thoại, cúi đầu, một đóa hồng nhỏ ở trên quần áo nở rộ.

Ngồi ở chỗ đó thật lâu. Từng hình ảnh cũ như ở trong đầu nhanh chóng hiện lên—— năm tuổi, mười ba tuổi, hai mươi tuổi. Dường như ở mỗi một độ tuổi tôi đều có thể tìm được rất nhiều kỷ niệm. Thuộc Đình, rời khỏi anh, hóa ra những kỷ niệm có nhớ lại cũng đã chết rồi.

Thuộc Đình, Thuộc Đình, Tiểu Bình chính là người co gái để anh đáng giá yêu cả đời sao? Em thật ghen tị với cô ta. Cho nên, em không thể ở lại.

21. Chương 41 + 42

CHƯƠNG 41

Ngày hôm sau, thời điểm rời giường, sắc mặt của tôi tái nhợt như quỷ vậy, khi chải tóc nhìn trên đầu một mái tóc đen bóng, có một ít sợi tóc như lụa trắng. Bây giờ còn có loại chuyện này sau một đêm trở thành đầu bạc? Tôi cười nhạo chính mình.

Ngoài việc muốn nói cho chủ nhiệm khoa tôi đồng ý đi nước Anh, tôi còn muốn tuyển ra tân hội trưởng cho hội sinh viên. Tôi nhìn trúng trong sinh viên khoa toán đại học năm nhất Trần Khắc Thuyền. Đó là một thiên tài toán học, lúc thi tốt nghiệp trung học toán học đạt được điểm số rất cao, là trước nay chưa có, hơn nữa, cậu ta còn có năng lực tổ chức cùng năng lực lãnh đạo rất mạnh mẽ.

Giương mắt nhìn lên, Thuộc Đình cùng Tiểu Bình như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, anh ôm Tiểu Bình tới đây, “Tâm Tâm, em đêm qua đã chạy đi đâu? Điện thoại cũng không gọi được.”

“Điện thoại của em hết pin.” Tôi bình tĩnh không giống như nói dối, “Sáng sớm mới nhìn thấy tin nhắn của anh.”

“Thật muốn đi?” Anh hỏi.

“Thật muốn đi.” Tôi trả lời.

“Được rồi, vậy em tự giữ gìn sức khỏe.” Nhìn không ra vẻ mặt anh, “Khi nào thì bay?”

“Sáng sớm ngày kia.” Tôi cũng vậy bình thản như nước.

“Nhanh như vậy? Không phải nói tuần sau sao?” Anh nhú mày.

Tôi cũng vậy lựa chọn lông mày, “Dù sao sớm muộn gì cũng đi, không bằng đi sớm một chút, đi sớm để thích nghi với hoàn cảnh.”

“Tốt lắm, hai ngày này buổi tối anh liền hy sinh Tiểu Bình rồi, ở lại với em.” Anh nói đùa.

“Tốt, anh trai, hai ngày.” Ta cũng không nói đùa, chuyển hướng qua Tiểu Bình, “Cô thả anh ấy được không? Hai ngày.”

Tiểu Bình có chút không vui, lấy tay hung hăng véo thắt lưng Thuộc Đình một phen, vẫn là ra vẻ hào phóng, “Cô là em gái kết nghĩa của Đình, tôi cũng sẽ không ghen tuông? Hai ngày.” Cô ta chuyển hướng Thuộc Đình, “Cho anh tự do hai ngày, anh cẩn thận cho em.”

Hai ngày này tôi cũng không có luôn cùng anh một chỗ, tôi cũng không muốn khi tôi đến nước Anh mà sau đó còn vì anh ở trước mặt Tiểu Bình giải thích cái gì. Chính là buổi tối, tôi muốn ôm anh vào giấc ngủ.

Buổi chiều đầu tiên tôi dọn căn hộ thật sạch sẽ, cũng làm một số món ăn mà Thuộc Đình thích. Khi đang nấu cơm đột nhiên nghĩ đến một câu: Con đường dẫn đến trái tim người đàn ông là đi qua dạ dày (1)? Thật sự là chó má mà, tôi đem dạ dày Thuộc Đình bắt được qua nhiều năm như vậy, tìm anh còn không phải bị một quả táo bắt được sao? Nhưng mà cũng nắm quá chặt đi.

(1) Thật ra không phải câu này đâu nhưng nếu edit như thế thì hơi thô nên tớ nghĩ câu này hay hơn, nghĩa vẫn như nhau*~*

Cũng không có một bữa tối dưới ánh nến, chia tay thì cần gì lãng mạn? Chính là ở trên bàn cơm có một con chim trên thiên đường bằng bột màu xanh đứng trên cành cây, thật bất ngờ, như một thiên nga cô đơn mà tao nhả đang cong lên một chân đứng ở nơi đó, giống như trái tim tôi cô đơn vậy. Nhấn phím xuống Thực sự muốn yêu em của Chu Huệ, giọng hát ngọt ngào của Chu Huệ ở trong không khí truyền khắp.

CHƯƠNG 42

Một chai rượu vang đỏ, rót cho anh một ly đầy, còn tôi tự rót mình nửa ly. Tôi không uống được rượu, một ngụm nhỏ cũng có thể say, nhưng đây là thời khắc ly biệt rồi, để cho tôi cùng anh uống một lần duy nhất cuộc đời đi.

Thuộc Đình cũng cảm thấy một chút buồn bã của biệt ly, nhưng anh còn có Tiểu Bình. Hơn nữa tôi chỉ là em gái kết nghĩa không có máu mủ gì với anh, hay chỉ là có thể thỏa mãn làm tình nhân bí mật của anh, thì còn có cái gì? Cái gì cũng không có. Tôi mười mấy năm yêu say đắm mà trong lòng anh còn không có lưu lại một nửa dấu vết gì. Vậy cũng tốt, dù sao tôi cũng muốn cùng anh từ nay về sau phân rõ giới hạn, không để lại bất cứ dấu vết gì đối với chúng tôi đều tốt cho nhau.

Uống xong một nửa ly rượu, mặt lập tức đỏ lên, trong lòng cũng cũng bị đốt cháy sạch. Say rượu nên ở dưới ánh đèn tôi thoát nhìn bỗng nhiên cũng quên rũ đi rất nhiều, đôi mắt với lệ rơi như trong mắt có chứa nước vậy, nhìn giống như trong một vũng hồ sâu vậy, tôi muốn anh ấy chìm trong đó.

Đêm hôm đó ta không để cho anh ngủ, anh cũng rất phối hợp.

Ngày hôm sau tôi cùng Thuộc Đình nắm tay nhau đi dạo hết các phố lớn nhỏ của thành phố B. Anh mua cho tôi một chút đồ ăn vặt mà tôi thích, vì tôi mà chống đỡ ánh mặt trời mùa thu như chiếc ô vậy, nuông chiều như đối với tình nhân mình yêu.

Sinh nhật của tôi rất nhanh sẽ đến. Sinh nhật năm nay của Thuộc Đình tôi tặng anh một quà tặng không mắc tiền. Tôi lấy ảnh mình và của anh chụp làm thành một chiếc hồ phách (1), tròn tròn trong suốt, bên trong còn có chất lỏng lưu động, khi lắc lắc chất lỏng thì trong bức ảnh, người ở bên trong sẽ biến thành hình ảnh yêu tình dường như đang đánh nhau, hơn nữa còn có thể thay đổi tư thế. Tuy nhiên, hình ảnh của người trong trông rất mơ hồ, tôi đã xử lý qua, tôi nhưng không hy vọng có người nhìn thấy được cơ thể tôi. Thuộc Đình thật thích món quà này, đêm đó anh đặt chiếc hồ phách kia ở đầu giường, cùng tôi thay

đổi nhiều tư thế thân thiết, giống như hai người bên trong kia. Anh nói: “Tâm Tâm, anh thích nhất quà sinh nhật của em năm nay. Anh sẽ trân quý nó.”

(1) Hổ phách, có khi được gọi là huyết phách, minh phách, hồng tùng chi. Hổ phách thường gặp dưới dạng khối nhựa cứng hoặc dạng nhũ đá với các khối to nhỏ không đều nhau, nhìn trong suốt với màu rất đẹp; một số trường hợp còn thấy rõ trong mảnh hổ phách chứa các động vật hóa thạch nguyên vẹn. Đem đun nóng, hổ phách tỏa mùi hương dễ chịu.

Đi trên đường dành riêng cho người đi bộ, ngắm các hàng hóa choáng ngợp hai bên cửa, tôi nghĩ muốn một món quà từ anh.

“Anh trai, em muốn nhận trước quà sinh nhật năm nay.”

“Ừ, em nói đi, muốn thứ gì? Mấy ngày trước công ty của chúng ta lại ký một hợp đồng rất lớn, lợi nhuận cao. Em muốn cái gì, nói đi.” Anh hứa hẹn.

Tôi nghĩ đến cái vòng kim cương trên cổ Khâu Hiểu Bình. Đó là anh mua, nhưng tôi không muốn, bởi vì tôi không thích mấy thứ này. Nhưng lúc này đây, tôi muốn một quà tặng mà anh vĩnh viễn không có khả năng tặng.

22. Chương 43 + 44

CHƯƠNG 43

Mang anh đến một gian cửa xưởng thủ công cổ điển, tôi chỉ vào đồ vật trong góc khuất của quầy, “Em liền muốn nó, anh mua tặng cho em đi.”

Đó là một chiếc nhẫn bạch kim đính kim cương (1) không có gì nổi bật, chiếc nhẫn tinh tế, mặt trên khảm năm viên ngọc toàn (2), ở bề ngoài có vẻ như vậy, là nơi không có bất kỳ đặc biệt, hơn nữa tôi lại là người chưa bao giờ mang mấy thứ này. Anh quay lại, nhìn tôi hỏi.

(2) ngọc toàn: loại ngọc đẹp

Tôi không muốn giải thích, lần đầu đối với anh ương ngạnh, “Anh trai, em muốn cái này. Anh mua đi, mua đi.” Tôi lắc tay anh.

Anh thật sủng nịnh xoa xoa tóc tôi, “Thật không có biện pháp nào với em, nha đầu ngốc, chiếc nhẫn này phải là chồng tương lai trao cho. Được rồi, anh liền trao trước cho em, tương lai có chồng rồi, nhưng không được cho anh ta ghen nha.” Anh dùng thêm sức vò đầu tôi, vò rối rối, nhìn thấy tóc bạc bên trong.

“Trời ạ, Tâm Tâm, làm sao em có tóc trắng rồi?” Anh giật mình thốt lên, dường như có điều này là việc bất ngờ, “Tâm Tâm, như thế nào mà anh không biết?”

Trước kia chúng tôi thân mật mỗi đêm thì tóc tôi luôn rối tung ở trên giường, anh thích sự gợi cảm khi tôi nằm với thân thể trắng nõn cùng mái tóc đen xỏa ra. Mà có tóc bạc thì như thế nào? Dù sao tôi cũng phải đi, anh thích hay không thích tôi đã không muốn quan tâm nữa.

Khi thanh toán xong, ông chủ hiền hậu với cặp mắt kính nhìn tôi, trong ánh mắt như thấy tương lai mà tràn ngập thương tiếc, “Cô gái, cô xem như là người hữu duyên. Hi vọng cô có duyên phận là chủ nhân chiếc nhẫn kia, khiến nó có thể thay cô ngăn một kiếp.”

Giá tiền chiếc nhẫn làm cho Thuộc Đình có chút kinh ngạc, một cái nhẫn nho nhỏ như vậy, chỉ có mấy viên ngọc toàn, lại là đặt ở chỗ góc khuất quây nhất. Khi nhìn ra cái anh mua cùng với cái anh cho Tiểu Bình cũng tương đương giá tiền nhau. Anh dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi, thật sự không rõ tôi là vì cái đồ thoát nhìn lại không đáng giá này.

Anh không biết tôi cũng không nói cho anh biết, chỉ cần trong lòng tôi hiểu được là tốt rồi. Làm cho anh đeo chiếc nhẫn cho tôi, đeo vào ngón vô danh (3), tôi thật tâm cầu nguyện lời của ông chủ có thể trở thành sự thật. Tôi không cần nó có thể hay không ngăn tôi một kiếp nạn, tôi chỉ hi vọng nó có thể đem Thuộc Đình là món quà sinh nhật tặng cho tôi.

(3) ngón vô danh là ngón áp út

Cái nhẫn kia thật vừa với tôi, ở tiếp xúc với da thì chỗ đó mang cảm giác có ánh sáng không đồng đều, mà cái nhẫn đặc tiền này chắc chắn có bí mật gì đó ——

Ở trong đó có một vòng chữ nhỏ, vừa vặn được dán sau năm viên ngọc nhỏ, ghi rằng: Anh yêu em, thật sự. Nó có thể cảm ứng được với nhiệt độ cơ thể, một thời gian dài sẽ thay đổi màu, ban đầu từ màu bạch kim đổi thành màu lam nhạt, hơn nữa giữ nguyên trạng một thời gian mà không cần cởi ra. Nếu đeo nhẫn lâu dài, thì màu sắc từ những viên ngọc toàn sẽ phát sáng, lúc đầu từ màu trắng chói mắt thay đổi sẽ phát ra ánh sáng màu lam nhạt nhẹ. Khi vào ban đêm, ánh sáng kim cương chiếu ra, chính là: Anh yêu em, thật sự.

CHƯƠNG 44

Lần trước khi tôi tới cửa hàng này đã nhìn trúng chiếc nhẫn kia, tôi thích nó ở trong bóng tối, nhất là đeo trên tay, liền phát hiện ra bí mật này. Tôi rất muốn mua nó tặng cho Thuộc Đình, nhưng nghĩ đến ngón tay hơi thô của anh, sẽ không đeo được, vậy là anh sẽ không bao giờ phát hiện bí mật này. Tôi vì thế liền đem chiếc nhẫn này nhớ kỹ trong lòng, nghĩ có một ngày sẽ tự mua ình, hoặc là ảo tưởng muốn Thuộc Đình tặng cho tôi (nếu như sau này chính anh phát hiện bí mật này, liền mua tặng cho tôi thì càng tốt).

Sở dĩ muốn Thuộc Đình tặng cho tôi, còn muốn chính anh đeo cho tôi. Trừ bỏ nguyên nhân này, tôi cũng muốn mượn “Chiếc nhẫn” để hài hòa “Cởi bỏ”, làm cho Thuộc Đình tự tay cởi bỏ sự trói buộc của tôi với anh. Tất cả chỉ là mua dây buộc mình, chỉ bằng dùng chiếc nhẫn này để cởi bỏ đi.

Khi màn đêm buông xuống, tôi cùng Thuộc Đình về chỗ trọ.

Thuộc Đình còn muốn nói điều gì đó. Còn tôi rót một ly rượu mà đã mua lúc đi dạo phố, uống một ngụm, sau đó hôn lên môi anh, chuyển hết rượu vào trong miệng anh, đây là điều cho tới bây giờ tôi cũng chưa

từng làm. Thuộc Đình cũng có vẻ rất thích thú, từng chút từng chút một nuốt vào, cho đến khi anh dần dần hai mắt mơ hồ.

“Quan Tâm, em. . . .” Anh có chút không thể tin.

Tôi hôn anh thật sâu, “Ngủ đi. Thuộc Đình, ngủ đi.”

Anh cố gắng tỉnh táo lại, nhưng đối với người đã bỏ thuốc ngủ vào trong rượu. Anh chập vạt một lát, rốt cục cũng thất bại trước sự kêu gọi của giấc ngủ, nặng nề ngủ, trước khi nhắm mắt thì trông tôi với ánh mắt cực kỳ hung dữ. Đối lại ngày thường, tôi có thể sẽ sợ; nhưng ngày mai, khi anh...tỉnh lại, tôi đã ngồi trên máy bay rời nước rồi, tôi còn sợ anh sẽ làm gì?

Ngắm khuôn mặt người tôi yêu, tôi ghé vào tai anh thì thầm: “Thuộc Đình, em yêu anh, thế nhưng anh lại không yêu em. Bông hoa tình yêu của em không có cơ hội nở rộ. Anh biết không? Em rất muốn biết bông hoa của em có màu gì. Nhưng anh không chịu cho em hạnh phúc; không có hạnh phúc thì sao..., tình yêu chắc là không nở hoa được rồi.” Tôi bật khóc. Ba lần, tôi nói với anh ba lần về bông hoa tình yêu, nhưng mà cuối cùng tình yêu của tôi còn không có nở.

Khi khê hôn anh, tôi đem hành lý gói ghém xong, chuyển tới một khách sạn của thành phố B. Cha mẹ cùng cha mẹ nuôi đã chờ ở đó. Tôi nói với bọn họ đã chuốc thuốc ngủ Thuộc Đình ở chỗ tôi, kết quả bọn họ mặt cười. Cười như vậy để làm giảm đi không khí li biệt đau buồn này, để cho tôi có thể đem sự đau lòng ẩn thật sâu dưới nụ cười.

Tôi tìm gặp Tiểu Bình, đem Thuộc Đình trình trọng phó thác cho cô ta.

23. Chương 45 + 46

CHƯƠNG 45

“Tiểu Bình, tôi rất khâm phục cô, rốt cục cô cũng có được anh ấy.”

“Cám ơn Hội trưởng, lúc trước nếu không phải Hội trưởng chỉ điểm, tôi cũng phải đi thêm rất nhiều đường vòng.”

“Mặc kệ cô đi bao nhiêu đường vòng, tôi nghĩ, anh ấy vẫn là sẽ yêu cô.”

“Đó là đương nhiên, khi tôi còn chưa vào đại học đã thề sẽ nắm giữ được anh ấy mà.” Gặp tôi nhú mày tỏ vẻ hỏi, Tiểu Bình cười đến rất đắc ý, “Tôi có nhìn thấy bức ảnh Thuộc Đình chụp trong quyển tốt nghiệp của em họ, em họ nói cho tôi chuyện của anh ấy, đương nhiên, cũng bao gồm cô. Em ấy nói cho tôi biết, nếu như muốn có được Thuộc Đình, phải loại bỏ Quan Tâm.”

“Ha ha a, ” tôi đang cười, nhưng trong lòng chảy máu, thua cũng liền thua không vinh quang gì, “Tiểu Bình, hãy thật yêu thương anh ấy.”

Vẫy vẫy tay, không cần tạm biệt, tôi xoay người đi vào trong đêm tối.

Sân bay sáng sớm, thật yên lặng, trong phòng chờ cũng không ồn ào. Kỷ Như Thần, Kỷ Như Hàng (anh ta cho tới bây giờ vẫn là bạn trai tôi), Tang Khả Trữ, Hứa Uy Nhi, hơn nữa cha mẹ nuôi cùng cha mẹ tôi, bọn họ đến tiễn tôi. Hội sinh viên cùng trường học có ít người đến đưa tiễn tôi, đối với người không thích buồn bã của lý biệt, cũng liền miễn cho bọn họ đi.

“Hi, Anh yêu, anh chăm sóc tốt thân thể mình nha.” Tôi túm lấy thấp áo Kỷ Như Hàng, “Anh phải thật trung thực với, không được có bạn gái mới nha.”

“Yên tâm đi, em yêu,” Anh ta bắt chước tôi nói..., “Em cũng phải nghiêm túc ở bên kia mà học tập đó. Không được đi lung tung quỵên rũ đàn ông nước ngoài!”

“Anh nếu dám lung tung phóng điện, để cho em biết được anh liền thăm.” Tôi uy hiếp anh ấy.

“Tốt lắm, em đã là thiếu phụ (1) rồi,” anh ta xoa tóc tôi, “Thật? Lắm lời, anh sẽ chờ em trở về .”

(1) thiếu phụ: Người phụ nữ trẻ đã có chồng.

Kỳ thật chúng ta đều hiểu được, nói những lời này chỉ là vì điều chỉnh không khí, bởi vì không khí trầm lắng của bốn lão hồ li kia không được tự nhiên lắm.

Kỷ Như Thần tới đây, “Nha đầu gốc, tự mình một mình ở bên ngoài, phải cẩn thận. Nhớ rõ không được đi một mình với người lạ đó.”

Tôi đi qua dựa vào, “Như Thần, em sẽ nhớ tới chị. Mỗi đêm em sẽ nghĩ dáng vẻ quỵên rũ của chị để ru nha.”

“Làm trò,” chị ấy đẩy tôi, “Em trong lòng nghĩ đến ai mà chúng tôi không biết, có thời gian nghĩ tới chị không bằng ngắm nghĩ về Thiên Sứ của nhà chúng tôi đi.”

“Đúng vậy a, Quan Tâm, em là bạn gái mà anh yêu nhất, không nghĩ đến cơ thể của anh thì còn muốn ai nữa?” Kỷ Như Hàng đưa ra một vẻ mặt “Em chẳng lẽ muốn quảng anh đi”, “Có muốn hay không anh đưa cho em ảnh nude của anh, để an ủi nỗi khổ tương tự của em?”

CHƯƠNG 46

“Bệnh thần kinh!” Chúng tôi đều cười rộ lên. Tang Khả Trữ cùng Hứa Uy Nhi cũng ở đây thoải mái cười to. Tôi thật sự cảm ơn bọn họ trong lúc tôi yếu đuối nhất đã ở bên cạnh tôi.

Trước khi vào cửa, cha mẹ cùng cha mẹ nuôi hôn tạm biệt. Kỳ thật bọn họ vốn muốn đưa tôi đi, nhưng tôi nói: “Nếu cha mẹ đưa con đi..., sẽ làm bọn quý nước Anh quốc cười mất, bọn họ sẽ cho rằng con lớn như vậy mà còn chưa cai sữa.”

Vừa nghe những lời này, bọn họ lập tức thay đổi chủ ý, “Vậy con tự đi một mình vậy, qua đến đó liền điện về cho cha mẹ đây. Ở bên kia không được khóc, không làm cho bọn nước ngoài khinh thường người Trung quốc chúng ta.”

“Hành khách của chuyến bay dân dụng C322 mời đến trạm kiểm vé số 3, máy bay sẽ nhanh chóng khởi hành, xin quý vị nhanh chóng lên máy bay.” Giọng nói ngọt ngào truyền vào tai chúng tôi như đại biểu cho tín hiệu biệt li.

Đi đến cửa soát vé, thời điểm đưa vé, tôi bỗng nhiên xoay người nhìn xung quanh đại sảnh, mặc dù biết rõ Thuộc Đình cũng chưa tỉnh, nhưng tôi vẫn là hi vọng nhìn thấy hình bóng của anh.

“Quý khách, vé máy bay của cô.” Cô gái phục vụ ngọt ngào nhắc nhở tôi, thời khắc ly biệt thật sự đã đến.

“Tạm biệt, phải nhớ đến tớ đó.” Giả vờ vui vẻ vẫy chào bọn họ, tôi xoay người đi vào.

Tôi đi chậm chậm, đợi cho đến chỗ ngoặt, khi người bên ngoài đã không còn thấy tôi, mới bắt đầu chạy, đồng thời nước mắt tôi cũng từng giọt từng giọt rơi.

Ngồi trên máy bay, tôi ngồi ghé cạnh cửa sổ, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, nhìn máy bay chậm rãi cất cánh. Khi thành phố B trong mắt tôi dần dần nhỏ lại, tôi vô thanh nói một câu với ngoài cửa sổ: Tạm biệt, người yêu của tôi.

24. Chương 47 + 48

CHƯƠNG 47

Ở nước Anh ngày trôi qua rất nhanh, nhưng tôi không vui vẻ gì. Tôi nghĩ về Thuộc Đình nghĩ đến hàng đêm nước mắt đều làm ướt gối. Trước kia lúc còn trong nước, tuy rằng không phải hàng đêm cùng ngủ, nhưng ít nhất tôi mỗi ngày đều nhìn thấy anh. Mà nay, tôi hàng đêm mơ thấy anh, nhưng như thế nào cũng không cảm giác được nhiệt độ của thân thể anh.

Gọi điện về, tôi cũng không hỏi những chuyện có liên quan của anh và Tiểu Bình. Nhưng Thuộc Đình cũng có gọi điện, anh nói: “Quan Tâm, em được lắm, em cũng can đảm lắm, dám đánh thuốc anh. Nếu không

phải anh biết em không có mưu đồ gì với anh, đừng nói em có đang ở nước Anh, thậm chí em có chạy đến Sao Hoả, anh cũng sẽ đuổi theo tính sổ với em.”

Sau đó chúng tôi đều dựa vào E-mail để liên lạc, Thuộc Đình viết rất nhiều mail cho tôi, đây là tôi bất ngờ nhất. Có một lần, trong thư anh nói: Tâm Tâm, em biết không? Hiện tại anh cũng đã bắt đầu trồng một cây hoa tình yêu, anh nghĩ, anh cũng sẽ biết nó có màu gì rồi.

Đóa hoa tình yêu của anh là vì Tiểu Bình mà gieo xuống, tôi đã ở nước Anh xa xôi rồi mà còn vì anh đau lòng, còn muốn thấy anh trồng một loài hoa tình yêu thuộc về bọn họ. Cho nên tôi không đáp lại anh, dần dần cũng không chịu đọc thư anh gửi, nhưng anh cũng chưa từng từ bỏ qua. Thuộc Đình, chúng ta cũng nên chặt đứt một cách sạch sẽ được không? Chẳng lẽ chỉ bởi vì em dùng cách đánh thuốc ngủ anh, anh lại dùng cách thức này để báo thù sao?

Đêm đó, trong lúc hôn mê khi anh còn một chút ý thức nhột nhạt, liền nghe được cô ấy nói về bông hoa tình yêu. Vừa nghe, tâm bắt đầu quặn đau — vì sao, rõ ràng là cùng Tiểu Bình yêu nhau, vì sao còn có thể vì sự tuyệt vọng của cô ấy mà đau lòng? Có lẽ tình yêu không phải là loại cảm xúc như anh tưởng tượng, có lẽ nó còn rất nhỏ bé, Quan Tâm có lẽ đã đem một hạt giống gieo vào trong máu của anh.

Quan Tâm đi rồi, tuy rằng anh mỗi ngày đều cùng Tiểu Bình một chỗ, mỗi ngày đều nhìn má lúm đồng tiền như hoa của Tiểu Bình, thế nhưng trong lòng anh không còn tưởng tượng vui vẻ như trước nữa, cảm thấy trong lòng trống rỗng, tựa hồ mất một cái gì đó. Mỗi đêm trở lại căn hộ, nhìn căn phòng trống rỗng, bỗng nhiên cảm thấy hư không trước nay chưa từng có.

Ngồi phòng khách xem tivi, như theo thói quen gọi: “Tâm Tâm, làm cho anh tách cà phê đi.” Trong phòng tắm, cũng buột miệng: “Tâm Tâm, lấy cho anh khăn tắm.” Sáng sớm rời giường cũng nghĩ đến Tâm Tâm ở phòng bếp đang làm trứng ốp lếp, mặc quần áo thời điểm cũng nói: “Tâm Tâm, caravat màu lam của anh để đâu rồi?”

Khi cùng Tiểu Bình đi dạo phố, có đôi khi nhìn thấy cái này cái kia, đều hiện lên ý nghĩ đầu tiên là: Tâm Tâm sẽ thích. Cùng Tiểu Bình xem phim, cũng sẽ lựa chọn bộ phim hài mà Tâm Tâm thích nhất.

Khi anh phát hiện những hành động vô thức này của mình thì thật sự giật mình. Ông trời! Khi nào thì Tâm Tâm đã dung hợp vào máu mủ của anh mà anh cũng không biết? Khi nào thì bông hoa tình yêu của Tâm Tâm ở trong lòng anh đã chớm nở nụ hoa rồi? Bỗng nhiên nghĩ đến buổi sáng sớm ngày hôm đó, khi Tâm Tâm nói cho anh biết phải rời đi thì biểu tình tuyệt vọng cùng bất lực như vậy. Ông trời! Anh lúc ấy còn cho là mình đã yêu Tiểu Bình, còn ngọt ngào hạnh phúc chia sẻ với Tâm Tâm, anh thật là tên khốn mà! Anh giờ mới hiểu được vì sao mỗi lần thấy Tâm Tâm cùng Kỷ Như Hàng cùng một chỗ lại không được thoải mái, mới hiểu được nghe được Tâm Tâm phải đi thì trái tim đột nhiên một trận co rút hoá ra là mùi vị đau lòng. . . . Trên ngực còn lưu lại dấu vết hình lưỡi liềm kia, đó là sự thoải mái duy nhất an ủi tâm hồn tịch mịch của anh, vuốt ve dấu vết kia như có thể cảm giác được độ ẩm của môi Tâm Tâm.

CHƯƠNG 48

Tâm Tâm, nếu hiện tại mới gieo xuống cho em một hạt giống hoa tình yêu, có phải hay không là quá muộn? Một năm, anh cho em một thời gian năm, anh cũng sẽ dùng một năm này để xác nhận, anh có thật sự yêu em không, nếu đúng anh sẽ không bao giờ để em thoát khỏi cuộc đời anh nữa.

Vì để vượt qua những ngày dài tha hương, tôi điên cuồng chọn chương trình học.

Tôi không dám không học tập, bởi vì chỉ cần buông lỏng xuống, tôi liền sẽ nhớ Thuộc Đình, nhớ đến những ngày ở bên anh, nhớ đến chúng tôi đã từng có lúc đam mê tuyệt vời.

Tôi luôn luôn nói muốn xem đồng hồ Big Ben, muốn thấy dòng sông Thames, nhưng mà không có bạn đi cùng, thì dù phong cảnh có đẹp bao nhiêu thì tôi cũng chẳng có hứng thú nổi; cũng không muốn đi dạo phố, lo sợ sẽ lại nghĩ tới Thuộc Đình, sợ bản thân mình nhện không được liền bỏ trở về quấy rầy anh và Tiểu Bình, đành phải càng liều mạng học tập.

Ăn no mặc tốt, thế nhưng người lại càng ngày càng gầy. Không biết từ lúc nào, tôi bắt đầu ghét ăn, thấy cái gì đều muốn buồn nôn, sáng sớm lúc thức dậy trước tiên sẽ vội vã tới phòng tắm nôn một phen, sau đó nhìn mình trong gương: tái nhợt, gầy yếu, một chút tinh thần cũng không có.

Bắt đầu có hiện tượng ngắt xỉu, mặc dù không lâu, nhưng số lần càng ngày càng nhiều. Tôi đem triệu chứng nôn mửa cùng chóng mặt tự tổng hợp lại, tự mình đưa ra kết luận: tôi bị thủy thổ bất phục (1). Mà cách khắc phục bệnh này chính là cố gắng thích nghi hoàn cảnh. Nhưng mà ăn này nọ đều nôn ra, lúc nôn lại nghĩ đến Thuộc Đình, nghĩ đến nếu không vì anh, tôi sẽ không chạy đến đây tha hương làm một người khách qua đường.

(1) thủy thổ bất phục: không thích nghi được với môi trường sống

Lại mất hơn hai tháng sau, tôi phát hiện ra mình bắt đầu béo lên, thậm chí là có bụng. Có phải vì từ khi đến nước Anh không có vận động? Ngày hôm đó, ở thư viện đang tìm một vài tài liệu có nói đến Sử thi Homer, ngồi xổm ở kệ sách thấp nhất giá tìm kiếm, thì lúc cầm quyển sách kia đứng lên, thấy trời đất quay cuồng, nhìn đến trên đầu toàn ngôi sao, sau đó lập tức té xuống đất.

Khi tỉnh lại ở bệnh viện, là bạn học trong thư viện đưa tới. Tôi có một chút chưa rõ tình huống, còn cho là mình còn đang ở quê hương, khi thấy một cô bác sĩ mắt xanh tóc vàng nói bô bô một đồng, một lúc lâu còn tưởng mình đang nằm mơ, sau đó mới ngáy người nghĩ đến tôi đã ở nước Anh được bốn tháng rồi.

“Cô gái, chúc mừng cô, cô mang thai hơn mười sáu tuần rồi.” Bác sĩ cười nói, “Em bé của cô sẽ rất đáng yêu đấy.”

Tôi nghĩ mình còn đang nằm mơ, mà trong giấc mơ cô y tá thật tốt bụng, cô ấy nói cho tôi biết tôi đang mang thai. Tôi thật muốn khóc, mang thai nha, không phải cái gì khác, là mang thai! Tôi cùng Thuộc Đình công khai hoặc bí mật ở cùng nhau nhiều năm như vậy, tôi thậm chí trứng chưa nở, mà hiện tại tôi ra nước ngoài rồi, thì có người nói tôi đã mang thai!

25. Chương 48 + 50

CHƯƠNG 49

Bác sĩ thấy tôi có vẻ lúc tỉnh lúc mê, nên nói rõ ràng lại một lần nữa. Thực sự không phải là giấc mơ, tôi tự tay捏o đùi mình, ôi, trời ạ, đau quá.

Đau? Như vậy tôi không phải đang nằm mơ rồi? Trời ạ! Nếu có thể tôi muốn hét lên: “Tôi có thai rồi.”

Tôi ngồi dậy, kinh ngạc nhìn bụng mình. Trách không được mấy ngày đây tôi vừa nôn lại choáng váng nữa, trách không được tôi cảm thấy tôi có bụng, ông trời, ở đây có một em bé, là của tôi cùng Thuộc Đình.

Thấy bộ dáng của tôi, bác sĩ nghĩ là tôi không muốn, “Cô gái, cô tuy còn trẻ, nhưng lại có thai, coi như là cô cùng nó có duyên. Tuy nhiên, nếu cô không muốn, thì bây giờ vẫn còn kịp.”

Muốn! Muốn! Muốn! Tôi đương nhiên muốn! Tôi nhảy xuống giường ôm lấy cô bác sĩ: “Cám ơn, cám ơn, cám ơn cô đã nói cho tôi biết cái tin tốt này. Ông trời, tôi được làm mẹ rồi!”

Muốn gọi điện nói cho ai đó, nhưng tôi không biết có thể nói với ai. Trong nhà bốn lão hồ li kia nếu biết tôi mang thai, nhất định sẽ vui ngất trời, cho dù Thuộc Đình không cưới tôi đi nữa, nhưng có một đứa con của tôi với Thuộc Đình, bọn họ sẽ mừng đến phát khóc. Nếu nói cho bọn họ biết..., thì Thuộc Đình nhất định sẽ biết. Tuy rằng Thuộc Đình đã yêu Tiểu Bình, nhưng anh cũng đã nói, nếu có đứa nhỏ, chúng ta liền kết hôn; nhưng tình yêu của anh là Tiểu Bình, anh không thể cùng tôi kết hôn được, như vậy, đứa nhỏ sẽ chỉ làm mọi người không vui mà thôi.

Đứa nhỏ là tôi muốn, cách duy nhất là không cần nói cho họ biết, dù sao tôi cũng ở lại nước Anh một năm. Một năm sau, đứa nhỏ của tôi cũng đã sinh ra rồi. May mắn ở bên nước Anh này không có họ hàng cũng như bạn bè của chúng tôi, đối tác của cha nuôi cũng không thể biết tôi. Trong một năm này chỉ cần tôi giấu giếm được, thì cái gì cũng không phải là vấn đề.

Tôi bắt đầu chủ động bố trí hết mọi thứ. Khi bụng vẫn chưa làm người ta nghi ngờ thì tôi về nước xem xét thử, có ý định dò hỏi thử, nhìn xem thử có thể bởi vì đứa nhỏ mà nảy sinh hiểu lầm hoặc chuyện gì khác không, sau đó mới quyết định là có nên nói cho bọn họ biết không.

Những ngày tiếp theo tôi cố gắng ăn cái gì để đảm bảo thân thể khỏe mạnh, bác sĩ nói thai nhi của tôi bởi vì cơ thể người mẹ dinh dưỡng không đầy đủ nên có chút gầy yếu, cho nên đã bốn năm tháng còn chưa nhìn thấy được. Ôi, con yêu, mẹ thật xin lỗi con, mẹ sẽ nuôi con phát triển khỏe mạnh.

Khi đứa nhỏ được năm tháng, ở Trung Quốc cũng đã đến Tết âm lịch. Bụng của tôi cũng đã có chút to ra, vì thế tôi mua vé máy bay về nhà.

Cận hương tình khiếp (1). Xuất cảnh gần năm tháng nay tôi đứng ở giữa lòng thành phố B, trong lòng có những cảm xúc lẫn lộn.

(1) Cận hương tình khiếp: chỉ việc xa quê đã lâu giờ trở về sẽ thấy lòng hồi hộp.

CHƯƠNG 50

Thuộc Đình, em đã trở về, em còn mang theo một món quà tặng anh, chẳng qua món quà này hiện tại chưa thể mở ra được, Thuộc Đình, anh sẽ thích chứ?

Đi ra cửa sân bay, đối diện là một bức poster rất lớn: một cái cô gái tóc đen xõa dài, ngồi trong bồn tắm đưa lưng về phía ống kính, bong bóng màu lam nhạt dán trên người cô ấy, nghiêng theo bàn tay cô, đang cầm một chai sữa tắm, còn tay kia thì đặt lên cánh tay, nhẹ nhàng vuốt ve. Thân thể của cô gái trắng sáng như ngọc, tỏa ra một vẻ đẹp trẻ trung. Bên cạnh còn viết một hàng chữ to: sữa tắm Mộng Lam, chăm sóc chính mình.

Đó là bảng quảng cáo của công ty Kỹ Như Thần. Khi tôi nhìn cô gái trong bức ảnh kia không nhận được nỗi cười. Nụ cười này, cảm xúc này đã xa cách tôi rất lâu rồi, tôi dường như đã hòa nhập với thành phố luôn thay đổi này, như thể chưa từng rời đi.

Bởi vì cô gái trong bức ảnh kia, chính là tôi.

Khi ở nước Anh, Kỹ Như Thần từng gọi điện hỏi tôi: “Quan Tâm, chị muốn dùng bộ ảnh của em làm người mẫu cho công ty chị, có được không?”

Lúc ấy tôi liền nói: “Chỉ cần giấu mặt đi là được.”

“Em yên tâm, Yêu dấu, chị khẳng định mặt em chắc chắn không để lộ.” Hiện tại mới hiểu được chị ấy sao lúc đó có thể cười đến như vậy. Ha ha, trừ bỏ mặt, cái gì cũng đều lộ liễu.

Gọi taxi, tôi nói địa chỉ công ty nhà họ Kỹ. Tôi muốn đòi tiền thù lao quảng cáo, hiện tại tôi có đứa nhỏ phải nuôi rồi, muốn kiếm một ít tiền.

Đến cửa công ty chị ấy, lễ tân mới đổi một cô gái khác. Cô ấy không biết tôi, cho nên rất lịch sự mời tôi dừng bước. Tôi cũng không làm khó dễ cô ấy, nói cô ấy gọi cho thư ký của Kỹ Như Thần. Còn tôi ngồi chờ ở chỗ kia, cũng yên lặng đếm lùi từng số: mười, chín, tám. Không!

Cùng lúc đó, một tiếng “Đình” thang máy mở ra, lao ra là một cơn lốc màu đỏ. Kỹ Như Thần như cơn gió xoáy, dừng lại trước mặt tôi: “Quan Tâm, thực sự là em, Quan Tâm, chị còn nghĩ là ai đùa giỡn chị nữa chứ.”

Chị ấy ôm tôi thật chặt, liên tục hôn khắp mặt tôi, hôn đến mặt tôi đỏ ngửa.

Sau đó chị ấy lại đẩy tôi ra, “Đến đây, để chị xem. Ừ, có chút gầy, tuy vậy không tệ, vẫn xinh đẹp như xưa.”

Chị ấy vừa nói vừa lôi kéo tôi lên tầng, cũng như một cơn lốc tiến vào phòng, khi đóng cửa nói với thư ký: “Khả Oánh, từ giờ trở đi tôi không tiếp khách, đem toàn bộ lịch trình của tôi ngày mai dời hết.”

Tôi hướng Khả Oánh lộ ra một nụ cười bất lực, sau đó bị chị ấy kéo vào cửa.

26. Chương 51 + 52

CHƯƠNG 51

Đóng cửa lại, chưa đợi tôi ngồi xuống, chị ấy đến trước mặt tôi, “Nói, em trở về làm gì? Chị không tin là em nhớ bọn chị đâu.” Sau đó chị ấy nhìn từ trên xuống dưới, cuối cùng cũng nhìn ra vấn đề mấu chốt, “Bụng em làm sao lớn như vậy? Đừng nói với chị cái bên trong đó là của bọn nước ngoài nha.” Chị ấy bày ra cái biểu “Chị không tin đâu”.

“Đúng vậy.” Tôi vỗ nhẹ bụng, “Trong đây có một cậu nhóc, đây cũng là nguyên nhân mà em trở về.”

Chị ấy ngồi xuống, “Thuộc Đình.” Rất quả quyết, vì chị ấy hiểu rõ tôi, tôi không thể khi còn yêu Thuộc Đình mà cùng người khác có quan hệ.

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu.

“Cậu ta biết?”

“Chị nói gì vậy? Em sẽ ngốc như vậy à?” Tôi liếc chị ấy một cái.

“Ha ha a,” chị ấy cười, “Vậy em dự định thế nào?”

“Chị yêu dấu ơi,” tôi dựa đầu vào vai chị, “Em bị người ta bỏ rơi rồi, cho nên em chỉ có thể dựa vào chị mà thôi.”

“Thôi, đừng có diễn cái trò này nữa.” Chị ấy đẩy tôi ra, “Em có thể nuôi nổi một đứa trẻ không?”

“Ô ô ô, em tới để bàn với chị về tiền sữa bột.” Tôi giả vờ khóc, “Chị tính tiền thù lao của cái quảng cáo kia cho em đi, em muốn mua sữa bột cho cục cưng.”

Chị ấy cố nín cười, “Đủ rồi Quan Tâm, em đừng có chọc cười chị nữa, chị sẽ đau bụng mất.”

Tôi cũng cười, “Nói thật, Như Thần, quảng cáo của chị chết tiệt đẹp quá đi. Nói, hiện tại có người nào đem tấm poster này ảo tưởng về đối tượng của mình không vậy?”

“Em đừng có thần kinh. Đừng quên, em là phụ nữ có thai, hãy dưỡng thai cho tốt vào. Nói tục cái gì đó?” Chị ấy trừng mắt tôi một cái, “Về phần cái poster kia, ha ha, Quan Tâm, thật không nghĩ đến, em một thân tàn hoa bại liễu (1), lại là người có ý nghĩ kỳ quái đó.”

(1) tàn hoa bại liễu: người bị vùi dập, tàn tạ vì chuyện ấy đó ^^

Bỗng nhiên chị ấy nhớ ra cái gì đó vỗ tay cười to, “Quan Tâm, em biết không? Quảng cáo của chị mới dán có hai ngày thôi, mà có một người đàn ông chạy tới đây phát điên lên, thiếu chút nữa lật luôn phòng làm việc của chị. Em đoán thử là ai?” Chị ấy làm như bán được đũa nhỏ vậy.

“Ai? Không phải là Kỷ Thiên Sứ nhà chị chứ?” Tôi thật không nghĩ ra.

“Ha ha, hiện tại người đàn ông này quả thực coi chị thành kẻ thù rồi. Quan Tâm, em nhất định phải giúp chị, chị thật không muốn công ty của chị bị tên đàn ông chèn ép đến chết đâu. Em nói đi, em cũng không phải vợ của cậu ta, cũng không phải làm trò xấu hổ gì, cậu ta làm gì mà giận dữ như vậy chứ? Bản thân cũng đã có Tiểu Bình rồi, chị chỉ dùng thân thể của em kiếm một ít lợi nhuận thôi, cậu ta mất mũi hẹp hòi vậy đến cả gót chân cũng không cho.”

CHƯƠNG 52

Thuộc Đình? Thật sự làm tôi rất bất ngờ. Kỳ thật tấm hình kia rất đẹp, tôi thực thích.

Tôi cười, “Ai còn quan tâm. Hiện tại anh ấy đã là đồ của người khác, thì cũng không nên xen vào việc của em nữa. Chị cũng không cần để ý đến anh ấy, nhớ đem đủ tiền cho em là được rồi. Em sẽ cùng chị ký một bản hợp đồng, không cho anh ấy làm mọi việc thêm rắc rối nữa.”

“Ah, Quan Tâm, sao em lại quan tâm?” Chị ấy giả vờ điệu bộ đau lòng, “Nếu em sinh ra là một người đàn ông thì không phải tốt hơn sao? Như vậy kiếp này không phải em chị liền không kết hôn.”

“Sai lầm rồi, Như Thần yêu quý. Nếu em sinh ra là đàn ông, thì Thuộc Đình nhất định phải là phụ nữ, em vẫn sẽ yêu người ấy.” Tôi thấy sự phản ứng của chị ấy liền nói tiếp, “Thế nhưng, nếu chị khẳng định hiến thân cho em..., em có lẽ sẽ không ngại gì liền bỏ anh ấy theo chị.”

“Coi như hết.” Chị ấy lại ngồi xuống, “Chị mới không cần làm người thứ hai của em đâu. Nếu quả thật như vậy, chị muốn riêng một mình em thôi.”

Đêm đó tôi ở trong căn hộ chung cư của Kỷ Như Thần. Mà căn nhà trọ nhỏ của tôi, tôi muốn trở về nhưng lại không dám. Muốn trở về, muốn nhìn một chút phòng nhỏ của tôi có hay không bị bụi bẩn; nhưng lại không dám, tôi sợ sẽ nhìn thấy quá khứ ngọt ngào mà đau thương. Hướng hồ Kỷ Như Thần nói Thuộc Đình bây giờ còn ở chỗ đó, như vậy thì tôi càng lại không dám trở về, tôi sợ nhìn thấy Tiểu Bình ở chỗ đó, sợ nhìn thấy đó sẽ không còn là nhà của tôi nữa.

Cảnh tình sẽ làm thêm đau lòng. Cùng chị ấy đắp chăn tâm sự, tới khi mặt trời đã mọc hướng Đông. Tuy rằng tôi rời đi chỉ có năm tháng, lại giống như đã năm năm trôi qua vậy.

Ngày hôm sau tôi đến trường học thăm bạn bè này nọ, Trần Khắc Thuyền trên mặt như đói khát đã lâu chạy tới, “Chị Quan Tâm, em van cầu chị, chị mau trở lại về đi, trời ạ, em mệt chết đi được.”

Ha ha ha, tôi không thể không cười xảo quyệt, rời đi là chính xác, tôi lại một lần nữa khâm phục bản thân mình. Trần Khắc Thuyền là một nhân vật lợi hại, cậu ta đã mệt mỏi như con chó rồi, nếu đổi lại là tôi, tôi đây đã chết sớm rồi. Tôi đối với cậu ta muôn phần thông cảm, nhưng thông cảm cũng chỉ là thông cảm mà thôi, nếu để gánh nặng này lại ôm trên người tôi, đó là không có khả năng. Vẫy vẫy tay, tôi rời khỏi hội sinh viên, không mang theo một đám mây nào.

Bởi vì nghe nói công ty Thuộc Đình gặp chuyện không may, tôi không có ở trường học quá lâu, ngồi trên xe tới Thuộc Thị. Bất kể nói thế nào, Thuộc Đình là người đàn ông tôi yêu, tôi không muốn anh gặp phải chuyện gì, hơn nữa Thuộc Thị cũng có cổ phần của tôi, hay là đi xem qua một chút đi, nếu như có thể góp thêm chút sức thì càng tốt.

Đứng trước tòa cao ốc thương mại hoàng kim (1) của Thuộc Thị, nhìn lên ba mươi sáu tầng theo phong cách kiến trúc Châu Âu, đây là công ty con Thuộc Thị khai trương tới nay, là lần thứ tư tôi xuất hiện ở đây.

(1) hoàng kim: vàng

27. Chương 53 + 54

CHƯƠNG 53

Ở lầu một đại sảnh tiếp đón tôi nói với cô gái tiếp tân muốn gặp Thuộc Đình. Cô ta không biết tôi, có lẽ là bởi vì công ty có chuyện xảy ra thật sự rất nghiêm trọng, nên cô ta không cho tôi đi lên, vì không có hẹn trước cô ta cũng không chịu thay tôi báo cho cấp trên.

Tôi nhìn xung quanh đại sảnh một chút, bảo vệ rõ ràng so với công ty nhiều hơn bình thường, hơn nữa ở nơi kín đáo còn trang bị camera so với trước kia nhiều gấp đôi. Xem ra chuyện lần này cũng không phải nhỏ.

Nghĩ như vậy, cảm giác thấy nguy hiểm lập tức ập đến trong lòng tôi. Cảm giác thấy nguy hiểm của tôi luôn luôn rất chính xác, tôi không thể đợi được nữa, vì thế tôi xoay người hướng tầng trên đi lên. Cô gái

tiếp tân sợ tới mức vội vàng kêu to bảo vệ, tên cao lớn thô kệch này ngay từ đầu đã chú ý đến tôi, ào ào chạy đến vây quanh.

Tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ dùng qua thẻ bạch kim, nhân viên công ty Thuộc thị cũng biết giai cấp quản lý công ty đều có một cái thẻ, đại biểu cho thân phận là không giống nhau, hình thức thẻ là giống nhau, nhưng màu sắc thì khác nhau. Thẻ bạch kim rất ít người thấy qua, đại biểu cho nhân vật trọng yếu nhất của Thuộc Thị. Tôi trong nháy mắt đem thẻ hướng về bọn họ, liền đi tới thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc cà thẻ qua, cửa thang máy vang lên tiếng mở cửa, tôi lắc mình đi vào, nhấn vào tầng cao nhất.

Càng lên cao cảm giác nguy hiểm càng nặng nề ở trong lòng, tim tôi càng đập nhanh, hai tay gắt gao siết lại, trong lòng âm thầm cầu nguyện: Thuộc Đình, anh nhất định không cần có việc gì, anh nhất định phải khỏe mạnh mà chờ em.

Cửa thang máy vừa mở ra, chào đón tôi là một khẩu súng đã lên nòng.

Ba tháng trước Thuộc Đình phát hiện công ty có luồng tiền lớn không rõ ràng, sau khi trải qua cuộc điều tra anh cùng các cố vấn tài giỏi của mình rốt cục cũng phát hiện hóa ra là trưởng phòng tài vụ công ty tham ô; sau khi vụ bê bối nổ ra, cũng phát hiện quản lý phòng kinh doanh nhận tiền đút lót trong vài vụ kinh doanh, tổn hại lợi ích công ty, mà quản lý phòng kinh doanh lại là cháu vợ của trưởng phòng tài vụ. Trưởng phòng tài vụ là từ tổng công ty Thuộc thị điều đến, là nhân vật kỳ cựu của công ty, trước kia cùng cha nuôi lúc gây dựng sự nghiệp cũng có đóng góp nhiều công lao; nhưng bởi vì bất mãn công ty nên điều ông ta đến dưới trướng Thuộc Đình, hay bởi vì ông cho rằng Thuộc Đình chỉ là một nhóc con chưa đủ lông tóc, không để ông ta vào mắt, bởi vậy mà tạo ra một sai lầm lớn.

Thuộc Đình thu thập bằng chứng của bọn họ, thiết kế làm cho bọn họ học ra khoản tiền lớn, liền lộ ra chân tướng. Kết quả nhân viên công ty phần nộ gọi điện báo cảnh sát, trưởng phòng tài vụ bị bắt giải vào ngục, còn quản lý phòng kinh doanh trong lúc lộn xộn đã bỏ trốn.

Sau ba tháng, cảnh sát truy nã quản lý phòng kinh doanh Vương Truyền Xuân. Mà công ty trong ba tháng những sự việc kì lạ không ngừng xảy ra, thang máy bị cắt điện, bãi đỗ xe có tai nạn xe cộ, thư đe dọa, điện thoại quấy rầy. Không chỗ nào không hướng về Thuộc Đình.

CHƯƠNG 54

Thuộc Đình không để những trò lừa rẻ tiền này vào mắt, nhưng mấy ngày hôm trước có một bức thư lại làm cho anh e ngại —sáng sớm hôm đó thư ký đưa vào một lá thư được gửi đến, mà trong đó có một bức đã được mở, gần như là mỗi ngày ở công ty liên tục phát hiện những lá thư đe dọa.

Sau khi xem xong, Thuộc Đình tức giận đến thiếu chút nữa đem nhân viên bảo vệ xa thải hết. Làm cho anh tức giận nguyên nhân chính là cái tên cướp kia hăm dọa Thuộc Đình, cẩn thận người bên cạnh anh sẽ gặp phải tai ương.

Mà bên cạnh anh người quang trọng nhất, chính là Tiểu Bình. Vì vậy Thuộc Đình luôn để Tiểu Bình bên người, sợ sẽ có một chút sơ xuất.

Lên tầng cao nhất toàn bộ đều trong trạng thái được bảo vệ. Thuộc Đình đã báo cảnh sát, cảnh sát mai phục tại các nơi dễ dàng phát sinh nguy hiểm, toàn bộ quá trình đi lại của Tiểu Bình đều có vệ sĩ đi theo, nhưng Thuộc Đình vẫn lo ngại, cảm giác chỉ có để cô ta buộc ở bên người mới an tâm, mà Tiểu Bình mấy ngày nay đã buồn bực như muốn nổi điên lên rồi, thường chuồn êm ra ngoài để thở khí trong lành.

Khi tôi đi lên, bảo vệ ở dưới đã báo lên cấp trên. Cho nên, khi một cửa thang máy mở ra, một khẩu súng liền chĩa vào đầu tôi. Đó là vệ sĩ chuyên nghiệp Thuộc Đình mới thuê, tốc độ rút súng rất nhanh, giọng nói lạnh lùng, “Giơ tay lên.”

“Ha ha, ông anh, ở trong nhà còn đeo kính, có thể thấy rõ đường không?” Mặt không đổi sắc, giơ hai tay lên, hướng anh ta hỏi.

Thuộc Đình nghe thấy tiếng đi ra, “Quan Tâm? Sao em lại tới đây?” Giọng nói của anh lộ ra sự ngạc nhiên, trên mặt cũng tràn ngập vẻ không tin. Nghe giọng nói kia, giống như là không chào đón tôi vậy.

“Được rồi, anh trai. Đối với sự xa cách lâu ngày mới gặp lại mà nói, thì thái độ của anh thật làm cho em rất bất mãn. Em cảm thấy ít nhất anh cũng nên tới đây cho em một cái ôm.” Tôi hướng anh lắc đầu, “Nhưng mà, nhìn thấy khẩu súng này, em tuy vậy sẽ tha thứ cho anh. Lại đây nào, anh trai, cho em một nụ hôn chào đón đi.”

Anh không vui lắc đầu, “Lúc nào rồi, mà em còn hay nói giỡn.” Khi anh ra hiệu, vệ sĩ liền cất lại súng, nhưng vẫn là thật cẩn thận nhìn tôi.

Tôi biết ngay lúc này anh ta cũng sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào, nhưng tôi cùng Thuộc Đình quan hệ anh ta không biết, cho nên tôi không trách anh ta, hơn nữa, có người như vậy ở bên cạnh Thuộc Đình, tôi liền cảm thấy nhẹ nhõm.

Đi vào phòng làm việc của anh, bên trong là một mớ hỗn độn, vài nhân viên quản lý cấp cao ngồi chỗ kia, mặt người nào người nấy không còn chút máu.

“Thật đáng sợ, anh trai, không cần phát hỏa lớn như vậy chứ?” Tôi nhặt lên dưới đất bình hoa nhỏ thời Tống Triều, “Bình hoa này rất quý, nếu anh không muốn thì nói một tiếng, tặng cho em đi, em đang rất cần tiền.” Chậc chậc có tiếng thở dài, lắc đầu, tôi như tiếc cho bình bình hoa này, ánh mắt như đồng cảm với cái đồ cổ bị ném đi kia.

28. Chương 55 + 56

CHƯƠNG 55

“Được rồi, đừng diễn rồi, em đến làm gì?” Anh rất không bình tĩnh nói.

“Nhớ mọi người nha, quay về để nhìn anh, muốn nhìn anh cùng Tiểu Bình khi nào thì kết hôn.” Tôi cười nói, “Anh trai, nếu bọn năm nay kết hôn thì..., em chắc là không đến dự tiệc được, em có việc rồi, cho nên thiệp cưới cũng không cần gửi cho em; em cũng không có tiền đâu, nên tiền mừng cũng không có tặng.”

Nghe tôi nói..., anh muốn cười, nhưng bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì nên giọng nói thét như ra thét vậy, “Tiểu Bình? Tiểu Bình đâu? Cô ấy như thế nào còn chưa có trở lại? Đã đi lâu như vậy rồi, sao lại còn chưa về thế này? Mau liên lạc với những vệ sĩ kia đi!”

Nhìn vẻ nổi giận của anh, tôi nghĩ anh thật sự yêu Tiểu Bình rất nhiều, tôi chưa từng thấy anh đối với tôi quan tâm đến như vậy. Anh hét lên, toàn bộ nhân viên bảo vệ lại bắt đầu rối loạn, có người đi ra bên ngoài, có người gọi điện. Sau đó tôi nghe được giọng của Tiểu Bình từ bộ đàm của văn phòng vang lên, “Đình, không cần hét. Em nghe được, anh thật ầm ỹ.”

“Tốt rồi, anh không hét nữa. Em đang ở đâu? Mau trở về đi.” Anh nhẹ nhàng như vào dán bộ đàm để an ủi Tiểu Bình.

“Khó chịu muốn chết, Đình, anh không cần trở về được không, quá buồn đi. Em muốn ở bên ngoài chơi. . .”

“Nghe lời, Tiểu Bình, mau trở lại. Ngoan, chờ chuyện này trôi qua, em muốn đi nơi nào chơi đều được, anh sẽ cùng em đi.” Anh hứa hẹn.

“Không cần! Em ở đó rất buồn chán, em nếu quay trở lại em liền buồn đến chết mất, Đình, anh cũng không muốn để em chết chứ?” Cô ấy ở đầu bên kia làm nũng.

“Vậy em ở nơi nào? Anh đi tìm em.” Anh nói xong liền đứng dậy đi xuống dưới.

“Em đang ở dưới lầu.”

Thuộc Đình như một cơn gió xẹt qua bên cạnh tôi, cũng chưa từng liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi ngồi ở phòng làm việc của anh, nhìn quanh các nhân viên cấp cao bên trong, khuôn mặt liền thay đổi, lạnh giọng nói: “Ai nói cho tôi nghe một chút, rốt cuộc làm sao mà lại như thế này?”

Không biết mọi người có để tôi vào mắt, mà khi biết sắc mặt của tôi thì cũng không tốt đẹp gì, “Thưa cô, chuyện là như vậy. . . .”

Sau đó tôi liền biết được những chuyện xảy ra trước đây. Nghe xong bọn họ thuật lại, ánh mắt tôi sắc bén, trước kia cùng theo đại ca xã hội đen nên cũng luyện được ánh mắt như giết người này rất cực cũng có thể dùng được rồi, “Tốt lắm, đã ba tháng, có người đã báo cho chủ tịch chưa?” Nếu cha nuôi biết, tôi nhất định cũng sẽ biết.

Trong nhà bốn lão hồ li kia mặc dù biết Thuộc Đình có bạn gái, nhưng bọn họ vẫn muốn nắm lấy bất kỳ một cơ hội nào để tác hợp cho hai chúng tôi, nếu biết phát sinh chuyện như vậy, nhất định sẽ rất vui vẻ mà nói cho tôi biết, sau đó muốn tôi trở về giúp Thuộc Đình bắt lấy cái tên tiểu tặc đáng thương kia, làm cho Thuộc Đình phát hiện anh căn bản là rời không được tôi.

CHƯƠNG 56

Bọn họ đều cúi đầu, trong đó có một người quản lý áp ứng nói: “Là tổng giám đốc không cho chúng tôi thông báo.”

Tôi gật đầu, “Tốt lắm, các ông nói cho tôi biết, trong khoảng thời gian này các ông làm công việc gì? Không có mục tiêu điều tra? Cũng không vội vàng đi trấn an nhân viên? Biết rõ phát sinh loại sự việc này không thể trì hoãn, nếu để lâu thì hậu quả càng nghiêm trọng, các ông lại biết rõ sự việc mà dám che giấu không báo cáo? Thuộc Đình còn trẻ, có một số việc cần nhắc nhở thấu đáo, trong khoảng thời gian này lợi nhuận của chúng ta tổn thất bao nhiêu trong lòng các ông đều hiểu rõ. Chẳng lẽ còn phải chờ tới tình huống nghiêm trọng, xuất hiện mạng người, công ty đóng cửa mới thông báo cho ban giám đốc bên kia sao? Còn có, vì sao tên tổng tiền kia có thể dễ dàng cắt điện thang máy, thư đe dọa có thể dễ dàng gửi đến, các ông không thấy chuyện đó thật sự kỳ quái sao? Nếu như không có người trong công ty tiếp ứng hấn ta, hấn ta sao biết rõ ràng nhất cử nhất động của Thuộc Đình như thế?” Lời của tôi nói ra làm bọn họ đầu càng cúi thấp hơn.

Mặc kệ bọn họ, tôi đứng lên, “Còn chờ cái gì? Biết bản thân có chức trách gì thì cũng nên đi làm đi! Các ông tốt nhất cho tôi kết quả vừa lòng.” Sau đó mới nhìn bọn họ kích động đứng lên chạy ra bên ngoài, còn làm ngã vài cái ghế.

Tôi rất kỳ quái sao Thuộc Đình lâu như vậy còn chưa trở lại, đến bên cửa sổ nhìn xuống, tuy rằng đây là tầng 36 thấy không rõ tình huống bên dưới, nhưng phía dưới đột ngột có một đám người vây quanh thì cũng thật không bình thường chút nào.

Ông trời! Tôi cảm thấy cảm giác có nguy hiểm lại xuất hiện —— Thuộc Đình! Tôi bay thân chạy ra ngoài, vừa chạy vừa kêu nhân viên bảo vệ, “Phía dưới đã xảy ra chuyện rồi, nhanh lên!” Sau đó là những tiếng bước chân, nhân viên bảo vệ cũng phát giác tình huống không đúng đều chạy xuống.

Xuống tầng dưới, bể phun nước ở phía trước công ty, tôi thấy Thuộc Đình đưa lưng về phía tôi đang đứng, đối diện anh là khuôn mặt khốn khổ của một người đàn ông, đang cầm trong tay một con dao đặt trên cổ Tiểu Bình, tay cũng ghì chặt cổ Tiểu Bình. Tiểu Bình sợ tới mức mặt trắng bệch, Thuộc Đình mặt cũng không còn chút máu.

“Ha ha ha, nhóc Thuộc, sợ rồi sao? Ah? Người có bản lĩnh, là người đem ông bức đến đường cùng.” Tên đàn ông kia trong tay dùng một chút sức, dao nhọn áp lên cổ Tiểu Bình, trên cổ tuyết trắng của cô ta liền vẽ lên một vết máu, “Thằng nhóc, ông đây cũng không yêu cầu nhiều lắm đâu, người cho ông ba trăm ngàn, sau đó ông mời cô gái này cùng ông rời khỏi thành phố B. Nếu người nghe lời, cô gái này này cũng sẽ không nhận thêm nỗi khiếp sợ nữa, nếu người không nghe lời, ông không biết con dao trên tay ông đây có giữ được không.” Hắn ta uy hiếp.

Nhìn Thuộc Đình khó xử, Tiểu Bình sợ hãi, tên tổng tiền kiều ngạo, tôi nghĩ, đi lên đứng cạnh Thuộc Đình, dùng giọng nói làm say đắm lòng người, “Ha ha, ông ngốc, ông cho là Thuộc Đình thật sự sẽ sợ sao?”

29. Chương 57 + 58

CHƯƠNG 57

Hắn hoảng sợ, thế nào lại nhìn thấy tôi, “Cô là ai? Ai bảo cô tới đây?”

Mà Thuộc Đình cũng xoay người, cũng không tán thành nhìn tôi, trong ánh mắt của anh không có độ ấm, cũng cái nhìn ấy về mặt anh dành với Tiểu Bình lại khác biệt như vậy. Điều này làm cho tôi tự giễu mà nghĩ: tôi đã quyết định đứng rồi.

Vì yêu anh, tôi lựa chọn làm cho anh hạnh phúc.

“Tôi ư? Tôi là con gái của đại cổ đông Thuộc thị Quan Trần Dương—— Quan Tâm, ông có biết không? Hơn nữa Thuộc thị ở thành phố B này, tôi có 30% cổ phần của công ty, tôi mà nói ra..., thì Thuộc Đình còn phải nghe.” Dừng một chút, nhìn sắc mặt của hắn quả nhiên đã thay đổi, lại tiếp tục nói, “Một điểm quan trọng nhất là quan hệ của Thuộc Đình với tôi, ông không biết tôi cùng anh ấy từ nhỏ là đôi vợ chồng chưa cưới sao? Tôi là hôn thê của anh ấy, về phần cô gái trên tay ông, nhiều nhất chỉ có thể coi là bạn ăn chơi của anh ấy mà thôi.”

Đúng như dự đoán của tôi, sắc mặt mỗi người đều thay đổi.

“Tôi không tin, Thuộc Đình rất để ý cô gái này, mới không phải như cô nói.” Hắn nắm chặt tay Tiểu Bình.

“Ha ha, nếu vậy tôi cũng không nói ông là thằng ngốc? Thuộc Đình đã sớm chú ý tới chuyện của các ông rồi, cho nên thiết kế muốn bắt các ông, mà anh ấy sợ hãi tôi bị thương, cho nên đem tôi đưa ra nước ngoài, mà dùng chính cô gái trong tay ông để tạo sự nhầm lẫn tới cái nghe nhìn của các ông mà thôi.”

Để tạo sự tin tưởng cho hắn ta, tôi xoay người ôm lấy cổ Thuộc Đình, dùng sức hôn anh. Bởi vì đưa lưng về phía người kia, cho nên tôi dùng ánh mắt nói với Thuộc Đình: “Nếu như muốn cứu Tiểu Bình của anh, cũng chỉ có biện pháp này.” Anh rốt cục cũng nồng nhiệt hôn trả lại tôi.

Năm tháng, đôi môi vừa tiếp xúc, giống như quyết tâm chia lìa của bản thân thật sự khó khăn. Tại thời điểm nguy hiểm này, tôi còn say sưa trong nụ hôn của anh, thảng đến anh bứt ra, đem tôi ôm vào trong ngực.

“Đúng vậy, tôi yêu nhưng thật ra là vị hôn thê từ nhỏ này, cô gái trong tay ông ở trong lòng tôi không có phân lượng gì cả. Tôi sợ dĩ cùng ông bàn bạc điều kiện, chính là không muốn liên lụy đến một sinh mệnh vô tội thôi.” Anh cúi đầu nhìn tôi, trong mắt có thâm tình chân thành, nhìn đến bản thân còn cảm động.

Tôi cười cười với người đàn ông kia, “Nếu ông còn chưa tin..., tôi còn cho ông một cái chứng cứ nữa.” Trong lúc Thuộc Đình còn kinh ngạc, tôi vỗ vỗ bụng, “Có thấy không? Trong bụng tôi đã có đứa con của anh ấy.”

Những lời này không khác gì một quả bom vậy, nổ tung thế giới của Thuộc Đình, cũng nổ tung lòng Tiểu Bình, càng làm người đàn ông kia trở nên bối rối và bức bối, “Cô nói cho tôi biết việc này thì có lợi ích gì? Tôi không tin tôi bắt được người con gái này, các người dám không đưa cho tôi tiền.”

CHƯƠNG 58

“Không!” Tôi lắc đầu, “Ý của tôi là: dùng tôi thay thế cho cô ấy. Tôi so với cô ấy đáng giá hơn nhiều!”

Những lời này lại làm cho Thuộc Đình, Tiểu Bình sửng sốt.

“Không, Tâm Tâm, em không thể đi.” Thuộc Đình kinh sợ nhìn bụng tôi, “Anh không muốn em cùng con của chúng ta đi mạo hiểm, vợ thì chỉ có thể có một, bạn chơi có thể tìm lại được.” Anh nói được nửa thật nửa giả.

Tôi nghĩ anh cũng thật là mâu thuẫn, muốn cứu Tiểu Bình, chỉ có lấy tôi đổi cô ta; mà tôi trong bụng nếu quả thật có đứa nhỏ..., anh lại như thế nào dám lấy đứa nhỏ ra nói giỡn.

Người đàn ông kia suy tư một lát, vung con dao trong tay, “Tốt, cô lại đây, đổi cho cô ta đi.”

Tôi cất bước hướng bên kia đi qua.

“Không! Tâm Tâm, không cần!” Thuộc Đình hét một tiếng đau đớn. Rất giống sự thật, tôi không quay đầu lại, tôi sợ nhìn thấy trong mắt của anh đối Tiểu Bình là sự quan tâm, nghe được giọng nói của anh như vậy, tôi nhưng lại tự lừa mình dối người nghĩ Thuộc Đình thật sự sợ mất đi tôi. Bởi như vậy, mà tôi cũng đã bỏ lỡ tình cảm trong đôi mắt của anh.

Nhìn chằm chằm ánh mắt người kia, chậm rãi đi tới. Tôi thấy được, hắn ta thực khẩn trương. Đi đến bên cạnh hắn, hắn liền dùng con dao trong tay ghì chặt cổ của tôi, cường chế thật sự nhanh. Ông trời, tôi có chút thở không ra hơi. Từ khi mang thai tôi liền cảm thấy khó thở.

Tay kia của hắn thì buông Tiểu Bình ra, đem cô ta hung hăng đẩy ra, “Mau cút, mẹ nó, uống phí ông đây nhiều tâm tư.”

Tiểu Bình lão đảo, sau đó sẽ cực kỳ nhanh chạy đến bên Thuộc Đình, Thuộc Đình mở hai tay ra đem cô ta ôm vào trong ngực, “Tốt rồi, không có việc gì rồi, không có việc gì.” Anh nhắm mắt lại, ôm lấy giống như châu báu vừa mất đi nay lấy lại được, đem đầu cô ta đặt ở trong lòng, hôn nhẹ tóc của cô ta.

Tôi ở trong tay tên tổng tiền nhìn thấy một màn cảm động lòng người kia, nước mắt không tự chủ mà chảy xuống. Cho dù là tôi có đổi lấy Tiểu Bình, Thuộc Đình trong thời khắc này ánh mắt của anh cũng không có hướng tới tôi.

Là tôi tự mình quyết định, lại có cái gì để oan ức, tôi không phải đã sớm biết anh không yêu tôi sao? Vì sao tìm lại bắt đầu đau? Bụng cũng không không chịu thua kém bắt đầu co rút đau đớn. Năm tháng rồi, đứa nhỏ bắt đầu ở bên trong hoạt động, ah, cực căng, con phải cẩn thận, mẹ hôm nay không biết có thể hay không bảo vệ chúng ta. Nhưng con yên tâm, mẹ chỉ cần còn có một hơi thở, thì cũng không bỏ con đâu.

Người đó chợt lấy cổ của tôi, nhìn Thuộc Đình cùng Tiểu Bình ân ái, hắn ta biết đã bị lừa, nhưng con tin trong tay lúc này dù có chết cũng không thể buông tay.

“Mẹ nó, Thuộc Đình, dám lừa ông đây! Được lắm, ông đây sẽ tiễn con tình nhân cùng con của mày lên Tây Thiên.” Hắn nói xong, con dao trong tay liền hướng xuống cổ tôi.

30. Chương 59 + 60

CHƯƠNG 59

Tôi không thể cử động được, bụng trong nháy mắt lại quặn đau gay gắt, mắt thấy con dao đang từ từ hạ xuống, tôi nhắm mắt lại —— Thuộc Đình, tạm biệt!

Chợt nghe một tiếng “Bang”, cảm giác trên cổ có chút gì lạnh lạnh, mà lực đạo trên người cũng được buông lỏng xuống, cổ chính là có một chút đau, cúi đầu nhìn thấy: con dao trên tay hắn không biết đã bị ai đánh một cú, chảy máu ồ ồ. Hắn ngồi bệt trên mặt đất, tay kia thì nắm chặt miệng vết thương đang chảy máu.

Tôi một cước đá ngã hắn, rồi sau đó còn đấm đấm đá đá hắn, toàn bộ đau khổ trong lòng đều phát tiết lên...người cái tên đáng thương này, cho đến khi một đôi bàn tay to kéo tôi ra.

Quay đầu lại, là Kỷ Như Hàng. Anh ta không giống Thiên Sứ, trên người mang một bầu không khí ớn lạnh làm cho anh ta càng giống như một Diêm Vương đòi mạng hơn. Anh ta đá đá người đàn ông đang nằm trên đất, thấy hắn ta không còn nổi điên nữa, mới vòng quanh tôi đến bên Thuộc Đình.

Thuộc Đình đẩy Tiểu Bình từ trong lòng ra, nhưng vẫn nắm tay cô ta, gật đầu với Kỷ Như Hàng, “Tôi nợ anh một lần, về sau nếu Lôi Minh muốn có sự giúp đỡ ở trên địa bàn Thuộc thị chúng tôi, Thuộc mỗ sẽ không tiếc sức mình.”

Kỷ Như Hàng đẩy tay anh ra, “Thuộc Đình, tôi không phải vì anh. Tôi là vì Quan Tâm, chúng tôi là bạn bè, cô ấy lại là ân nhân của Lôi Minh chúng tôi. Nếu không phải lần này cô ấy có dính dáng đến dòng nước đục kia thì chúng tôi cũng sẽ không để ý đến loại sự tình này đâu.” Sau đó anh ta muốn kéo tôi đi.

“Chờ đã, Quan Tâm,” Thuộc Đình hét với tôi, “Em thật sự mang thai?” Anh nhìn bụng tôi.

“Ha ha, lừa anh đấy.” Tôi lắc đầu. Tất cả đều đã qua rồi, tôi mang thai chỉ là tăng thêm phiền toái mà thôi. Nhìn tình cảm của anh cùng Tiểu Bình, đứa nhỏ đã không còn trở thành chướng ngại với bọn họ rồi, hơn nữa nếu Thuộc Đình cướp lấy đứa bé này từ tôi..., tôi sẽ không còn gì nữa, “Em chỉ ăn nhiều nên mập lên một ít thôi.”

Thấy anh vẫn còn hoài nghi, tôi cười, “Thuộc Đình, anh xem, em đi nước Anh mới được năm tháng thôi, anh có thấy qua phụ nữ có thai năm tháng mà bụng nhỏ như vậy chưa?”

Anh nghiêm túc nhìn chằm chằm mắt tôi, bởi vì tôi vừa nói dối thì sẽ chớp mắt, khi anh nhìn hai mắt tôi cũng không chớp mà còn nhìn lại anh, thì mới có chút tin tưởng.

“Quan Tâm, cảm ơn em. Đây, Tiểu Bình, nói câu gì đi.” Anh nhắc Tiểu Bình.

“Quan tâm, cảm ơn cô.” Tiểu Bình nói câu cảm ơn cũng chẳng chân thành gì, vừa dứt lời lại gục vào trong lòng Thuộc Đình.

“Cô ấy còn sợ hãi.” Thuộc Đình cười cũng chẳng thoải mái gì. Tôi nghĩ có thể là bởi vì vừa rồi chúng tôi nói vài lời làm cô ta rất không thoải mái, nhưng nếu lúc đó, không nói như vậy người khác sẽ tin sao?

CHƯƠNG 60

Liếc mắt nhìn Thuộc Đình một cái, anh cũng sâu sắc nhìn tôi, ánh mắt yêu chiều đối với Tiểu Bình cũng không có tiêu tán, khi nhìn thấy tôi còn có chút cảm động nữa mà. Có lẽ lúc này đây khi tôi rời đi, chúng tôi thực sự sẽ không còn gặp mặt được nữa. Tôi chỉ muốn nhìn anh thật rõ, mãi mãi mãi mãi ghi lại trong tim tôi.

Xoay người, bước đi, bụng lại bắt đầu đau, con yêu, ngoan, không nên vào lúc này mà đùa nha.

Nhưng vừa mới xoay người, cái loại cảm giác nguy hiểm này lại nổi lên một cách nồng đậm hơn. Tôi vội vã quay đầu lại, khóe mắt liếc thấy một đường ánh sáng bạc ——

Đó là một viên đạn!

Đẩy Kỷ Như Hàng ra tôi liền xoay người nhảy đến bên người Thuộc Đình, dùng sức áp đảo anh, cũng áp đảo luôn Tiểu Bình.

Tiếng súng nổ lên, tôi cảm thấy ngực ấm áp, chỗ đùi cũng có chất lỏng ấm ướt dần dần trôi xuống.

Thuộc Đình ở dưới cơ thể của tôi, bản thân tôi khi ở trên người anh, lưng dán tại ngực anh, tôi nhìn thấy trước ngực có chất lỏng chảy ồ ồ ra, bụng cũng rất đau, Kỷ Như Hàng lại đây ôm tôi lên, “Xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương! Con mẹ nó em có vết sự ngu ngốc đi được không?”

“Ha ha, Thiên Sứ cười vậy nha.” Tôi vươn tay ra muốn sờ mặt Kỷ Như Hàng, nhưng lại không có một chút sức lực nào cả, mặt khác đầu óc, cũng dần dần mất đi ý thức.

Trước khi đầu óc tiến vào bóng tối thì trong nháy mắt, tôi dường như nghe có người hét lên một cách tuyệt vọng, rất quen thuộc, giống như Thuộc Đình.

Tôi ngủ rất say. Nhưng mà ngủ cũng rất mệt mỏi, dường như có rất nhiều người ở bên cạnh đến rồi đi, bọn họ dường như còn khóc thút thít nữa, lại còn có người ở bên tai tôi nói chuyện không ngừng. Thật đáng ghét, thậm chí đi ngủ cũng không cho tôi ngủ ngon giấc nữa, không cần cãi nhau. Tôi ngoan cố không chịu thức dậy, tôi muốn ngủ, dường như đã lâu rồi không có ngủ một giấc ngon như vậy.

Không biết qua bao nhiêu ngày, tôi bỗng nhiên chợt nghe có người nói chuyện.

“Tâm Tâm con yêu, thức dậy được rồi, không cần ngủ nữa, mẹ rất nhớ con.”

“Thực Huệ, đừng khóc, Tâm Tâm sẽ khá lên thôi.”

“Ôi, Mỹ Tuyết, có phải hay không ông trời trừng phạt mình?” Đó là mẹ đang khóc sao?

Các bà khóc cái gì? Tôi mới chỉ là ngủ một giấc thôi mà. Tôi lay động theo gió hướng về phía âm thanh đó, thấy phía trước là một ánh sáng trắng: mẹ ghé vào đầu giường, đầu vai rung lên từng hồi, mẹ vuốt vỗ vai bà, lệ cũng rơi đầy mặt. Cha tôi cùng cha nuôi ở bên cạnh mắt cũng đỏ hoe.

“Hi, mọi người khỏe mạnh, có chuyện gì vậy?” Tôi nghịch ngợm hướng bọn họ chào hỏi.

Cũng không có người để ý tới tôi.

Tôi không từ bỏ, “Mẹ, con là Tâm Tâm đây, có chuyện gì vậy mẹ?” Bà ấy vẫn lờ tôi đi, tôi cứ chạy qua chạy lại, tay đẩy đẩy bà ấy, thế nhưng tay tôi lại xuyên qua vai bà ấy. Ông trời! Đây là chuyện gì vậy?

31. Chương 61 + 62

CHƯƠNG 61

Sau đó tôi bay tới trước mặt mẹ nuôi: “Mẹ nuôi, con ở đây này, mẹ có thấy con không?”

“Tâm Tâm, Tâm Tâm, con mau tỉnh lại đi, được không, tỉnh lại đi.” Mẹ hai tay lắc lắc người nằm trên giường.

Tâm Tâm? Người nằm trên giường là tôi sao? Tôi cũng nên đi qua thăm dò thử coi sao——

Người đó quá xấu! Tóc bị cạo sạch, trên da đầu còn dán thật nhiều thiết bị y tế ống dẫn và tấm kim loại, trên mũi được phủ bởi mặt nạ thở oxy, trên cánh tay cũng gắn rất nhiều ống tiêm trên tĩnh mạch, sắc mặt tái nhợt, giống như bộ dạng gần đúng đưa trước cái chết vậy. Chỉ có khi bên cạnh máy theo dõi nhịp tim vang lên từng hồi mới thể hiện được cô ấy còn sống.

Người này là tôi sao? Tôi nghiêng đầu nhìn.

Ngồi bên giường là một người đàn ông, anh ta nắm lấy tay của tôi, người này rất giống Thuộc Đình. “Tâm Tâm, tỉnh lại, tỉnh lại đi. Tỉnh lại để nhìn anh được không?” Giọng anh có chút nghẹn ngào, “Tâm Tâm, anh biết là anh đã làm tổn thương lòng em, nhưng mà, em cho anh thêm một cơ hội bù đắp lại, không cần khi anh yêu em thì là lúc em rời bỏ anh. Tâm Tâm, không cần tàn nhẫn như vậy.”

Thuộc Đình đang nói anh yêu tôi. Quả nhiên là đang nằm mơ, tôi muốn bay qua nhìn. Anh thật tiều tụy, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm người con gái xấu xí trên giường.

“Tâm Tâm, anh đã sai rồi, anh không nên trốn tránh tình yêu của em. Tâm Tâm, em biết không? Em đã sớm ở trong lòng anh rồi, chỉ là anh vẫn không dám thừa nhận mà thôi, anh là một người nhất gan mà.” Anh nắm tay tôi lau nước mắt, Thuộc Đình đang khóc .

“Tâm Tâm, em nhất định là không biết, tuy rằng anh có nhiều bạn gái như vậy, nhưng trong lòng anh yêu nhất chính là em. Em không biết, mỗi lần khi anh ở cùng cô gái khác ra ngoài vui đùa, còn có cảm giác áy náy, anh cảm thấy anh đã làm chuyện không phải với em. Anh biết anh còn ngờ nghệch, anh nghĩ chỉ cần không thừa nhận yêu em, thì anh sẽ không yêu thương em. Tâm Tâm, tha thứ cho anh, cho anh thêm một lần cơ hội nữa được không? Tỉnh dậy đi.”

Tôi nhìn thấy cha mẹ bọn họ đều rơi lệ. Cha đi đến vỗ vỗ vai anh, “Tiểu Đình, đừng như vậy, con nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ ở bên cạnh coi chừng dùm cho, con đã hơn mười ngày không ngủ rồi. Còn như vậy nữa, đợi tới lúc Tâm Tâm tỉnh, con lại đổ bệnh thì sao, cha cam đoan với con, Tâm Tâm tỉnh lại chúng ta liền báo cho con đầu tiên.”

“Không, cha Quan, con không đi, con muốn ở bên cạnh chờ Tâm Tâm mở mắt, con muốn khi cô ấy mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy là con, cô ấy ở trong mơ sẽ sợ hãi” Giọng nói của anh nức nở, tôi nhìn thấy nước mắt của anh từng giọt từng giọt rơi xuống.

Tay vươn ra đón những giọt nước mắt kia, nước mắt xuyên qua bàn tay tôi rơi xuống, “Thuộc Đình, anh khóc kìa, thật là kỳ quái, em vì sao lại thấy nó rất nóng?”

CHƯƠNG 62

Mẹ của tôi cũng gia nhập vào hàng ngũ thuyết phục, “Tiểu Đình, chúng ta đều biết tấm lòng của con, tin tưởng Tâm Tâm cũng biết, nhưng nếu con không nghỉ ngơi thì sẽ đổ bệnh mất, như vậy khi Tâm Tâm tỉnh lại thấy con ở trên giường bệnh, em nó sẽ đau lòng mất, con cũng không thể chịu được khi thấy em nó đau lòng chứ?” Bà nói xong mắt lại đỏ hoe.

Tôi cảm thấy mẹ thật sự lợi hại. Bà chỉ nói như vậy thôi, mà Thuộc Đình thần sắc liền xuất hiện sự do dự, rốt cục cũng gật đầu, “Được, con chỉ mắt chột mắt trong chốc lát thôi, khi Tâm Tâm tỉnh lại nhất định phải kêu con dậy.”

Thấy mọi người cùng gật đầu, anh mới từ từ vươn lên đầu giường, thật dịu dàng ôm người con gái xấu xí không còn sự sống ở trên giường, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt cô, “Tâm Tâm, anh với em cùng ngủ, em không cần phải sợ nữa.”

Tôi cảm giác được một sự mệt mỏi ập, “Ah” ngáp một cái, tiếp tục đi ngủ thôi.

Giữa lúc mơ hồ dường như nghe thấy giọng nói của mẹ—“Tâm Tâm, đứa con ngu ngốc này, không phải đã nói sẽ không buông tay sao? Tiểu Đình đã yêu con như vậy rồi, thì con cũng nên nhanh mà tỉnh lại đi chứ.”

Khi tỉnh lại, tôi vẫn như cũ ở trên không trung phiêu đảng, xuyên qua từng góc ngách của bệnh viện. Nơi này có thể nhìn thấy rất nhiều du hồn giống tôi vậy, chỉ có điều là vẻ mặt không thay đổi mà thôi.

Khi tới gần cửa phòng bệnh, nghe được ở bên trong Thuộc Đình nói với người nằm ở trên giường là tôi đây: “Tâm Tâm, tỉnh dậy đi, tỉnh lại cho anh một cơ hội nói yêu em được không? Tâm Tâm, có biết không? Từ khi em đi Anh Quốc anh liền bắt đầu nhớ tới em, nhớ em mà không được thấy em, đành phải gửi mail cho em. Nhưng tim em cũng thật tàn nhẫn, một câu cũng không chịu nói với anh, có phải hay không anh đã thật sự tổn thương em rất nặng nề, cho nên em muốn cùng anh chặt đứt hoàn toàn? Tâm Tâm, tỉnh lại để đánh anh mắng anh được không? Không cần phải nằm ở trên giường, không cần như vậy.” Giọng của anh lại bắt đầu nghẹn ngào, “Tâm Tâm, không cần tàn nhẫn như vậy, không cần khi anh biết mình yêu em như vậy thì lại để cho anh mất em. Cả đời này, anh chỉ muốn yêu em, không cần bỏ lại anh.”

Tôi có chút khiếp sợ, liền bay tới trước mặt Thuộc Đình, nói với anh: “Thuộc Đình, không cần như vậy, là người đàn ông khóc thật sự rất khó coi.” Nhưng anh không nghe được, chỉ là vỗ về bụng của tôi, “Em xem, con của chúng ta đã lớn như vậy rồi, Y tá nói nó rất khỏe mạnh, nhưng nếu như em không tỉnh lại..., thì không đảm bảo giữ được con. Tâm Tâm, tỉnh lại được không? Chúng ta sẽ không ép buộc em, miễn là em tỉnh lại, em muốn như thế nào đều được, được không em.” Anh bật khóc không ra tiếng.

Con của tôi? ! Tôi bỗng nhiên nghĩ đến tôi có con rồi! Trời ạ, đã bao lâu rồi? Tôi đã quên nó bao lâu? Tôi muốn thấy cục cưng ở trong bụng đập, tôi muốn nhìn nó được sinh ra, tôi muốn cùng nó mãi mãi một chỗ!

32. Chương 63 + 64

CHƯƠNG 63

“Thuộc Đình.” Tôi bật khóc. Khi bắt lực người nghĩ đến đầu tiên không phải chính là người quan trọng nhất trong lòng sao? Tôi cũng bất lực. Tôi cũng không biết tôi nên làm cái gì bây giờ. Tôi không muốn lại du dương, nhưng tôi không tìm thấy đường về nhà.

“Mau nhìn, Tâm Tâm có phản ứng rồi!” Cha nuôi bắt ngờ chỉ vào màn hình máy theo dõi hô to.

“Thực sự, mau, mau gọi Bác sĩ!” Cha cũng hô lên.

“Bác sĩ, mau, con yêu của chúng ta có phản ứng rồi!”

“.”

Ngoài cửa một vài người vội vàng đi vào—— Bác sĩ, y tá. Tôi nhìn thấy y tá cầm hai cái gì đó bằng sắt dường như để lên ngực tôi.

“Không cần! Không cần! Không cần tổn thương đến con của tôi!” Tôi la lên, dường như có ai đẩy tôi một phen, tôi liền rơi vào bóng tối.

Lại mở mắt ra, tôi cảm giác toàn thân đều đau. Ông trời, các khớp xương trên người như bị gỉ sắt vậy. Đập vào mắt một màu trắng, đôi mắt của tôi có chút đau đớn, tôi nhanh chóng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

“Tâm Tâm, em đã tỉnh?” Cảm giác được tiếng thì thào của tôi, có người cúi xuống mừng rỡ hỏi.

Một giọng nói rất quen thuộc, giống như của Thuộc Đình. Nhưng mà tôi biết không thể là anh, anh rất bận rộn, hơn nữa anh còn có Tiểu Bình.

“Tâm Tâm, tỉnh rồi thì mở mắt ra nhìn anh được không? Tâm Tâm.” Một đôi bàn tay to vuốt ve mặt của tôi, “Tâm Tâm, Tâm Tâm!” Anh thở dài.

Thật sự là Thuộc Đình rồi. Tôi rất muốn hưởng thụ sự dịu dàng khó có của anh, nhưng vẫn là lặng lẽ mở một mắt ra, thật sự là Thuộc Đình sao?

Thật là Thuộc Đình. Chỉ có điều anh trở nên quá xấu đi, đầu tóc lộn xộn, râu cũng không còn cạo, gầy đi rất nhiều, đôi mắt đỏ ngầu, trên người đồ vest dường như giống rau quả sấy khô ướp muối vậy. Đây thật là Thuộc Đình sao? Sự quyến rũ, phong thái tao nhã chỉ có ở Thuộc Đình đâu rồi?

Anh mừng như điên ngồi xổm bên giường, bàn tay lớn khẽ chạm mặt của tôi, “Tâm Tâm, em đã tỉnh, thật sự tỉnh? Ông trời, cảm tạ ông trời, em rốt cục đã tỉnh.”

Tôi thật sự tỉnh. Tôi cũng biết rõ đây không phải mơ, bởi vì trong mơ cơ thể của tôi sẽ không đau. Nhưng mà tôi có một giấc mơ thật đẹp quá, trong giấc mơ Thuộc Đình là một người đàn ông cuồng dại yêu tôi, nếu không phải bởi vì đứa nhỏ, tôi thật sự không muốn tỉnh lại.

Ông trời, con của tôi! Tôi vươn hai tay sờ bụng, khẽ động một cái, ah, đau quá. Nhưng khi hai tay phủ lên bụng cảm giác thật phong phú. Con của tôi vẫn còn! Anh thấy động tác của tôi, nhẹ nhàng đem tay tôi kéo về, nắm trong tay, trân trọng hôn xuống, “Tâm Tâm, cảm tạ ông trời, anh cuối cùng không có mất đi em.” Anh bỗng nhiên rơi nước mắt, “Tâm Tâm, em thật sự mang thai con của chúng ta, anh muốn làm cha.”

CHƯƠNG 64

Tôi cũng trở về thực tế, rút tay ra, “Anh trai, anh không bận? Công ty không có chuyện chứ? Công ty không có việc gì thì không cần đến trường sao? Còn có, Tiểu Bình đâu? Anh không sợ cô ta ghen sao?” Cổ họng của tôi có chút khàn khàn.

Anh nắm lại tay tôi, dùng miếng gạc bông thấm ướt môi của tôi, “Anh không bận, công ty đã không có việc gì rồi, em không biết em đã ngủ bao lâu rồi không?”

Thật sự là lâu rồi sao? Không thể nào. Phát hiện sự nghi ngờ của tôi, anh nói: “Ba tháng. Tâm Tâm, em làm anh sợ đến phát khiếp, em có biết hay không khi em bị Kỷ Như Hàng ôm lên xe cứu thương thì anh đã sợ đến choáng váng, anh nghĩ lúc đó anh thật sự mất đi em rồi.”

Ba tháng? Mất đi? Ông trời, tôi hồ đồ thật rồi, anh nói những thứ gì vậy? “Tâm Tâm, em thay anh chặn một viên đạn, hôn mê đến bây giờ. Cha mẹ của chúng ta đều bị em dọa mà già đi rất nhiều. Hãy mau khỏe lại. Chờ thân thể của em tốt lên, sẽ có một bất ngờ đang chờ em.” Anh giống như một đứa trẻ muốn làm hài lòng ai đó mà dâng lên một báu vật vậy.

Bất ngờ sao? Đám cưới của anh sao? Tôi không cần!

Mệt mỗi quá. Bàn tay lớn của anh thật ấm áp. Tôi ngủ thiếp đi. Trước khi rơi vào giấc ngủ dường như có nghe được anh đang nói: “Tâm Tâm, không được ngủ quá lâu đấy.”

“Vâng.” Tôi mơ mơ màng màng trả lời.

Khi tỉnh lại, tất cả mọi người đều ở bên cạnh. Cha, mẹ, cha nuôi, mẹ nuôi, Kỷ Như Thần, Kỷ Như Hàng, Thôi Tiểu Tuyết, Tang Khả Trữ, Hứa Uy Nhi, cũng thời gian dài như vậy không gặp là Nhạc Nguyệt cùng Mạc Hối.

Các cô ấy dường như đã khóc vậy. Tôi hướng bọn họ lên tiếng chào một tiếng: “Hi, tớ đã trở về rồi.”

“Quan Tâm, cậu là tai họa mà, cậu làm chúng tớ sợ đến chết!” Nhạc Nguyệt bước đến ôm tôi, “Quan Tâm, Quan Tâm, tớ biết cậu sẽ không nhẫn tâm mà bỏ lại chúng tớ. Ô.”

Thật tốt, lại nhìn thấy các mạch máu đang di chuyển trong người, tôi cảm thấy còn sống thật là tốt. Mẹ vuốt cái đầu trơn của tôi: “Nha đầu, mau khỏe lại, con cũng đã là mẹ rồi đấy.”

“Đúng vậy, con vuốt ve bụng cũng cảm thấy nó lớn rất nhanh, còn nghĩ rằng là ai đó nhân lúc con ngủ vụng trộm nhét đồ vào bên trong nữa chứ.”

“Tốt rồi tốt rồi,” cha mừng đến phát khóc, “Có thể nói vui đùa như vậy..., con gái yêu của bố thật sự khỏe lại rồi.”

Về lo lắng bao phủ giường bệnh này rốt cục cũng đã tiêu tan đi. Mọi người nhìn lẫn nhau, cuối cùng nở nụ cười.

Một tháng sau, tôi ở bệnh viện sinh hạ đứa con mà tôi chờ đợi đã lâu, một đứa nhóc đẹp trai khỏe mạnh.

Trong thời gian này, biểu hiện Thuộc Đình giống như Thuộc Đình trong giấc mơ của tôi vậy, si tình, dịu dàng, che chở tôi ở trong bàn tay của anh, như một báu vật vậy. Sau khi đứa con được sinh hạ, Thuộc Đình cầu hôn tôi. Hóa ra, anh nói điều bất ngờ, thật sự là một hôn lễ, chẳng qua nó không phải là của anh và Tiểu Bình, mà là của chúng tôi.

33. Chương 65 + 66

CHƯƠNG 63

“Thuộc Đình.” Tôi bật khóc. Khi bắt lực người nghĩ đến đầu tiên không phải chính là người quan trọng nhất trong lòng sao? Tôi cũng bất lực. Tôi cũng không biết tôi nên làm cái gì bây giờ. Tôi không muốn lại du đãng, nhưng tôi không tìm thấy đường về nhà.

“Mau nhìn, Tâm Tâm có phản ứng rồi!” Cha nuôi bất ngờ chỉ vào màn hình máy theo dõi hô to.

“Thực sự, mau, mau gọi Bác sĩ!” Cha cũng hô lên.

“Bác sĩ, mau, con yêu của chúng ta có phản ứng rồi!”

“”

Ngoài cửa một vài người vội vàng đi vào—— Bác sĩ, y tá. Tôi nhìn thấy y tá cầm hai cái gì đó bằng sắt dường như để lên ngực tôi.

“Không cần! Không cần! Không cần tổn thương đến con của tôi!” Tôi la lên, dường như có ai đẩy tôi một phen, tôi liền rơi vào bóng tối.

Lại mở mắt ra, tôi cảm giác toàn thân đều đau. Ông trời, các khớp xương trên người như bị gỉ sắt vậy. Đập vào mắt một màu trắng, đôi mắt của tôi có chút đau đớn, tôi nhanh chóng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

“Tâm Tâm, em đã tỉnh?” Cảm giác được tiếng thì thầm của tôi, có người cúi xuống mừng rỡ hỏi.

Một giọng nói rất quen thuộc, giống như của Thuộc Đình. Nhưng mà tôi biết không thể là anh, anh rất bận rộn, hơn nữa anh còn có Tiểu Bình.

“Tâm Tâm, tỉnh rồi thì mở mắt ra nhìn anh được không? Tâm Tâm.” Một đôi bàn tay to vuốt ve mặt của tôi, “Tâm Tâm, Tâm Tâm!” Anh thở dài.

Thật sự là Thuộc Đình rồi. Tôi rất muốn hưởng thụ sự dịu dàng khó có của anh, nhưng vẫn là lặng lẽ mở một mắt ra, thật sự là Thuộc Đình sao?

Thật là Thuộc Đình. Chỉ có điều anh trở nên quá xấu đi, đầu tóc lộn xộn, râu cũng không còn cạo, gầy đi rất nhiều, đôi mắt đỏ ngầu, trên người đồ vest dường như giống rau quả sấy khô ướp muối vậy. Đây thật là Thuộc Đình sao? Sự quyến rũ, phong thái tao nhã chỉ có ở Thuộc Đình đâu rồi?

Anh mừng như điên ngồi xổm bên giường, bàn tay lớn khẽ chạm mặt của tôi, “Tâm Tâm, em đã tỉnh, thật sự tỉnh? Ông trời, cảm tạ ông trời, em rốt cục đã tỉnh.”

Tôi thật sự tỉnh. Tôi cũng biết rõ đây không phải mơ, bởi vì trong mơ cơ thể của tôi sẽ không đau. Nhưng mà tôi có một giấc mơ thật đẹp quá, trong giấc mơ Thuộc Đình là một người đàn ông cuồng dại yêu tôi, nếu không phải bởi vì đứa nhỏ, tôi thật sự không muốn tỉnh lại.

Ông trời, con của tôi! Tôi vươn hai tay sờ bụng, khẽ động một cái, ah, đau quá. Nhưng khi hai tay phủ lên bụng cảm giác thật phong phú. Con của tôi vẫn còn! Anh thấy động tác của tôi, nhẹ nhàng đem tay tôi kéo về, nắm trong tay, trân trọng hôn xuống, “Tâm Tâm, cảm tạ ông trời, anh cuối cùng không có mất đi em.” Anh bỗng nhiên rơi nước mắt, “Tâm Tâm, em thật sự mang thai con của chúng ta, anh muốn làm cha.”

CHƯƠNG 64

Tôi cũng trở về thực tế, rút tay ra, “Anh trai, anh không bận? Công ty không có chuyện chứ? Công ty không có việc gì thì không cần đến trường sao? Còn có, Tiểu Bình đâu? Anh không sợ cô ta ghen sao?” Cổ họng của tôi có chút khàn khàn.

Anh nắm lại tay tôi, dùng miếng gạc bông thấm ướt môi của tôi, “Anh không bận, công ty đã không có việc gì rồi, em không biết em đã ngủ bao lâu rồi không?”

Thật sự là lâu rồi sao? Không thể nào. Phát hiện sự nghi ngờ của tôi, anh nói: “Ba tháng. Tâm Tâm, em làm anh sợ đến phát khiếp, em có biết hay không khi em bị Kỷ Như Hàng ôm lên xe cứu thương thì anh đã sợ đến choáng váng, anh nghĩ lúc đó anh thật sự mất đi em rồi.”

Ba tháng? Mất đi? Ông trời, tôi hồ đồ thật rồi, anh nói những thứ gì vậy? “Tâm Tâm, em thay anh chặn một viên đạn, hôn mê đến bây giờ. Cha mẹ của chúng ta đều bị em dọa mà già đi rất nhiều. Hãy mau khỏe lại. Chờ thân thể của em tốt lên, sẽ có một bất ngờ đang chờ em.” Anh giống như một đứa trẻ muốn làm hài lòng ai đó mà dâng lên một báu vật vậy.

Bất ngờ sao? Đám cưới của anh sao? Tôi không cần!

Mệt mỏi quá. Bàn tay lớn của anh thật ấm áp. Tôi ngủ thiếp đi. Trước khi rơi vào giấc ngủ dường như có nghe được anh đang nói: “Tâm Tâm, không được ngủ quá lâu đấy.”

“Vâng.” Tôi mơ mơ màng màng trả lời.

Khi tỉnh lại, tất cả mọi người đều ở bên cạnh. Cha, mẹ, cha nuôi, mẹ nuôi, Kỷ Như Thần, Kỷ Như Hàng, Thôi Tiểu Tuyết, Tang Khả Trữ, Hứa Uy Nhi, cũng thời gian dài như vậy không gặp là Nhạc Nguyệt cùng Mạc Hối.

Các cô ấy dường như đã khóc vậy. Tôi hướng bọn họ lên tiếng chào một tiếng: “Hi, tớ đã trở về rồi.”

“Quan Tâm, cậu là tai họa mà, cậu làm chúng tớ sợ đến chết!” Nhạc Nguyệt bước đến ôm tôi, “Quan Tâm, Quan Tâm, tớ biết cậu sẽ không nhẫn tâm mà bỏ lại chúng tớ. Ô.”

Thật tốt, lại nhìn thấy các mạch máu đang di chuyển trong người, tôi cảm thấy còn sống thật là tốt. Mẹ vuốt cái đầu trơn của tôi: “Nha đầu, mau khỏe lại, con cũng đã là mẹ rồi đấy.”

“Đúng vậy, con vuốt ve bụng cũng cảm thấy nó lớn rất nhanh, còn nghĩ rằng là ai đó nhân lúc con ngủ vụng trộm nhét đồ vào bên trong nữa chứ.”

“Tốt rồi tốt rồi,” cha mừng đến phát khóc, “Có thể nói vui đùa như vậy..., con gái yêu của bố thật sự khỏe lại rồi.”

Vẻ lo lắng bao phủ giường bệnh này rốt cục cũng đã tiêu tan đi. Mọi người nhìn lẫn nhau, cuối cùng nở nụ cười.

Một tháng sau, tôi ở bệnh viện sinh hạ đứa con mà tôi chờ đợi đã lâu, một đứa nhóc đẹp trai khỏe mạnh.

Trong thời gian này, biểu hiện Thuộc Đình giống như Thuộc Đình trong giấc mơ của tôi vậy, si tình, dịu dàng, che chở tôi ở trong bàn tay của anh, như một báu vật vậy. Sau khi đứa con được sinh hạ, Thuộc Đình cầu hôn tôi. Hóa ra, anh nói điều bất ngờ, thật sự là một hôn lễ, chẳng qua nó không phải là của anh và Tiểu Bình, mà là của chúng tôi.

34. Chương 67 + 68 End

CHƯƠNG 67

“Mẹ, cô giáo của chúng con thật ngốc, con hỏi cô vì sao một cộng một lại bằng hai, cô đã trả lời không được vậy mà còn nói con nghịch ngợm, phạt con đứng hành lang nữa chứ.” Tiểu Tề cau mày, cùng vẻ mặt giống cha cậu vậy.

“Ồ, vậy Tiểu Tề của chúng ta có đứng hành lang hay không?” Tôi cười hỏi.

“Đương nhiên là không rồi,” Cậu bé nhìn tôi, giống như đang nói “Con có ngốc như vậy sao”.

Tôi cười, “Vậy Tiểu Tề chạy đi đâu?”

“Con đương nhiên là đi chơi bóng rổ rồi. Hừ, cô giáo giảng bài còn không bằng bản thân con tự học nữa, con không muốn đến lớp của cô ấy nữa đâu, mẹ, con muốn tới trường học mà ông nội nói lần trước, được không mẹ?” Cậu bé vẫy tay tôi năn nỉ.

Lần trước cha nuôi nói có một học viện tên Thánh Ân, bên trong đó tất cả đều là thiên tài giống như Tiểu Tề vậy. Cha còn nói nếu Tiểu Tề thích, thì có thể đến đó học. Phong cách học tập bên đó có vẻ thoáng hơn, cũng sẽ không ép các cậu bé làm những chuyện mà mình không thích.

Tôi đối với con trai muốn học trường gì đều không sao cả, chỉ cần con trai thích là được. Nhưng mà Thuộc Đình kiên quyết không đồng ý cho con trai đến Thánh Ân, anh nói: “Con trai của anh sẽ lớn lên giống những đứa trẻ bình thường khác, không cần phải học qua nhiều thứ. Anh hi vọng cậu bé ở mỗi thời điểm nào cũng được chơi đùa. Giống anh vậy, cũng không cần đến cái học viện đặc thù gì đó, cũng không phải đã đậu cao vào B sao?”

Khi đó cha nuôi ở một bên rống lên, “Cháu yêu của ta là kim cương mới không cần giống người. Hừ, không có tiền đồ, lại không có mắt nhìn.” Những lời này làm Thuộc Đình tức giận đến không ăn cơm, ở trên giường hờn dỗi. Lúc tôi đi gọi anh, anh rất ai oán nhìn tôi, “Quan Tâm, mặt của anh tất cả đều mất hết rồi, vậy mà em còn không muốn gả cho anh. Chẳng lẽ đến bây giờ em còn chưa tin anh yêu em sao?” Trong năm năm qua, chỉ cần có được bất kì một cơ hội nào thì anh đều cầu hôn tôi.

Không phải là không tin tưởng, chỉ là tôi muốn hưởng thụ niềm vui khi anh theo đuổi tôi mà thôi. Mới chỉ có năm năm thôi mà, tôi chẳng phải còn theo đuổi anh tới tận mười tám năm sao.

Phục hồi lại tinh thần, nhìn khuôn mặt như Thiên Sứ của con trai, tôi hung hăng hôn cậu một cái, “Con trai à, chuyện này mẹ không có ý kiến được, con phải đến hỏi cái người ngồi trong phòng khách kia kìa.”

“Mẹ, ông ấy cũng không phải là người nhà của chúng ta, con là cái gì mà phải nghe ông ấy?” Cậu con trai cũng ngoan ngoãn hôn tôi một cái, thay đổi sự ử rữ ban đầu, cố lấy ý chí chiến đấu sẵn từng bước tiến vào phòng khách.

Tôi ở phòng bếp làm cơm tối cho hai người đàn ông mà tôi yêu, lắng nghe đoạn đối thoại ở phía trước đúng như dự đoán.

“Này, ông già, tôi muốn đi Thánh Ân học.” Đây là giọng nói của con trai.

“Không được!” Đây là người làm cha rống giận, “Con sao lại bảo ta là ông già, ta có già như vậy sao? Còn có, không được phép không biết lớn nhỏ như vậy, ta là cha con đấy.”

CHƯƠNG 68

“Tôi mới không thừa nhận ông cái loại đại sắc quỷ này là cha tôi đâu. Hừ.” Tiếng hừ lạnh của con trai đặc biệt lớn, tôi có thể tưởng tượng đến bộ dạng cậu nhóc thở lỗ mũi đối với Thuộc Đình, “Trên hộ khẩu nhà

của chúng tôi không có tên Thuộc Đình. Xin ông cũng nên thức thời, không cần đến nhà chúng tôi, cũng đừng mong cướp lấy người mẹ xinh đẹp của tôi.”

“Này, cậu nhóc, có phải hay không xem thường cha đây? Con xem con có bộ dạng đẹp trai như cha không? Không có thì cũng đừng nên có theo cha đây mà cướp vợ của cha!” Thuộc Đình ở trước mặt con trai làm động tác xắn tay áo, “Xem đi, cậu nhóc, đây mới là đàn ông!”

“Ông già tự phụ. Mẹ tôi còn chưa có đồng ý gả cho ông đâu, không cần gọi vợ ơi vợ ơi thân thiết như vậy.” Giọng của con trai càng ngọt ngào đáng yêu, “Tương lai mẹ sẽ là cô dâu gả cho tôi.”

Ông trời, tôi ở phòng bếp thiếu chút nữa là cắt trúng tay, khi nào con trai lại có ý nghĩ này? Tôi không muốn gây hiểu nhầm cho cậu bé.

Phòng khách lại truyền tới tiếng hét lớn, “Cậu nhóc hư, dám cùng cha cướp vợ? Có phải quá hỗn rồi hay không?” Bàn tay Thuộc Đình siết chặt tiếng “Ba ba” vang lên, “Lại đây, cậu nhóc, cha sẽ dạy con biết cái gì là hiếu thuận!”

“Ha ha.” Cha con ở phòng khách tạo thành một đoàn diên cuồng.

Tôi đi đến cánh cửa cạnh phòng khách muốn gọi bọn họ vào ăn cơm, không ngờ lại nghe thấy con trai nói:

“Cha ơi, cha nói mẹ có thể hay không gả cho cha?” Con trai nằm trên người Thuộc Đình, cắn người anh một ngụm, nhỏ giọng hỏi.

“Không biết, ai bảo con nói như vậy? Muốn kết hôn với mẹ con?” Thuộc Đình xoa tóc con trai, cũng cắn người cậu một ngụm, ôm cậu càng chặt thêm.

“Là do ông nội cùng ông ngoại đó. Các ông đều nói cha thật kém, cha yêu mẹ nhiều như vậy, để cho con đây phải thương xót mà giúp cha một chút.” Con trai thơm mạnh lên má anh.

“Ha ha, con trai, là cha vô dụng. Tương lai con nhất định không được bắt chước cha đâu đấy.”

“Này, con trai, Thuộc Đình, ăn cơm nào.” Tôi lui về trong phòng ăn gọi. Để cho đoạn đối thoại vừa rồi là bí mật của cha con họ đi. Dù sao đêm nay tôi cũng có việc muốn thông báo. Thuộc Đình ôm con trai đi vào, cùng con trai chơi đùa khiến cho đầu tóc cũng mất trật tự.

Anh cúi người xuống hôn tôi, “Bà xã, tay nghề của em càng ngày càng giỏi, thơm quá!”

Tôi một bên xối cơm cho con trai, một bên làm bộ như lơ đãng hỏi anh: “Thuộc Đình, ngày mai anh có bận không?”

“Không bận không bận, bà xã, em muốn sai bảo anh sao?” Anh háo hức mong đợi.

“Đúng vậy đúng vậy, bà xã, em muốn sai bảo anh sao?” Con trai cũng bắt chước giọng điệu của anh.

“Không có gì, nếu anh có thời gian..., vậy chúng ta đến Tòa án đi.” Tôi ném bom.

“Oh, em có vụ kiện sao? Anh giúp em tìm luật. . . .” Anh nhảy dựng lên, “Bà xã, em lặp lại một lần nữa đi —— là đi tòa án?! Anh không nghe lầm chứ?” Anh cầm lấy tay tôi.

Tôi cười.

“Ông trời ơi! Bà xã, em rốt cục quyết định gả cho anh sao? Rảnh chứ rảnh chứ, wow ha ha ha ha. . . .” Anh hóa điên rồi.

“Con muốn làm phù rể nhí! Con muốn làm phù rể nhí!” Con trai cũng rất phấn khích.

“Mẹ —— Tâm Tâm ngày mai muốn đi tòa án! Không, còn có con nữa! Không phải, là con, cô ấy, kết hôn! Đúng, kết hôn. . . .” Thuộc Đình vọt vào trong phòng gọi điện thoại, kích động đến nỗi nói năng lộn xộn.

Năm năm qua Thuộc Đình luôn thực hiện lời hứa của anh, như một người nông dân cần cù, tỉ mỉ tưới nước cho bông hoa tình yêu của chúng tôi. Tôi đã nhìn thấy hạt giống này nảy mầm, vươn cành, mọc lá, nhìn nó nở hoa.

Nghe thấy anh ở trước mặt la lên, tôi ngồi xuống ăn cơm.

Màu sắc của tình yêu đầu tiên chính là hương vị hạnh phúc, hạnh phúc bây giờ đang ở trong tay tôi, nụ cười của tôi rốt cục cũng đã nở rộ thành một đóa hoa tình yêu tuyệt đẹp.

— END —

35. Vĩ Thanh

VĨ THANH

“Mẹ ơi, hôm nay cô giáo của con phê bình con đó. Con không muốn đi học nữa đâu.” Chập tối, một cậu con trai năm tuổi từ chiếc xe của con nít vừa kể vừa khóc với tôi.

“Có chuyện gì vậy, con yêu? Nói ẹ nghe một chút nào.” Tôi ngồi xổm người xuống, vuốt đứa con trai nhìn càng ngày càng giống khuôn mặt lúc nhỏ của Thuộc Đình mà hỏi. Tiểu Tề lúc sinh ra cân nặng rất nhẹ, cơ thể cũng không tốt, có thể là bởi vì ảnh hưởng từ tôi. Nhưng trải qua mấy năm chăm sóc và bồi bổ, sức khỏe của cậu bé giống như Thiên Sứ ánh mặt trời vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-hat-giong-tinh-yeu-cam-vao-mau>